

Bruksela, 7 lipca 2021 r.
(OR. en)

10027/21

Międzyinstytucjonalny numer
referencyjny:
2021/0191 (COD)

EF 206
ECOFIN 618
CODEC 935
ENV 446
SUSTDEV 86

PISMO PRZEWODNIE

Od:	Sekretarz generalna Komisji Europejskiej (podpisała dyrektor Martine DEPREZ)
Data otrzymania:	7 lipca 2021 r.
Do:	Jeppe TRANHOLM-MIKKELSEN, sekretarz generalny Rady Unii Europejskiej
Nr dok. Kom.:	COM(2021) 391 final
Dotyczy:	Wniosek dotyczący ROZPORZĄDZENIA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY w sprawie europejskich zielonych obligacji

Delegacje otrzymują w załączeniu dokument COM(2021) 391 final.

Załącznik: COM(2021) 391 final

KOMISJA
EUROPEJSKA

Bruksela, dnia 6.7.2021 r.
COM(2021) 391 final

2021/0191 (COD)

Wniosek

ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY

w sprawie europejskich zielonych obligacji

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

{SEC(2021) 390 final} - {SWD(2021) 181 final} - {SWD(2021) 182 final}

UZASADNIENIE

1. KONTEKST WNIOSKU

• Przyczyny i cele wniosku

Niniejszy wniosek jest częścią szerszego planu działań Komisji Europejskiej na rzecz zrównoważonego finansowania. Ustanowiono w nim podstawy wspólnych ram zasad dotyczących stosowania oznakowania „europejska zielona obligacja” lub „EuGB” w odniesieniu do obligacji służących realizacji celów zrównoważonych środowiskowo w rozumieniu rozporządzenia (UE) 2020/852¹ (rozporządzenie w sprawie systematyki). We wniosku ustanowiono również system rejestracji i nadzorowania przedsiębiorstw pełniących rolę kontrolerów zewnętrznych zielonych obligacji dostosowany do tych ram. Wniosek ułatwi dalszy rozwój rynku wysokiej jakości zielonych obligacji, a tym samym przyczyni się do tworzenia unii rynków kapitałowych, jednocześnie minimalizując zakłócenia dla istniejących rynków zielonych obligacji, a także zmniejszając ryzyko pseudoekologicznego marketingu. Oznakowanie „europejska zielona obligacja” jest dostępne dla wszystkich emitentów w Unii oraz poza jej granicami, którzy spełniają wymogi określone w niniejszym wniosku.

Celem niniejszego wniosku ustawodawczego jest lepsze wykorzystanie potencjału jednolitego rynku oraz unii rynków kapitałowych, aby przyczynić się do osiągnięcia unijnych celów klimatycznych i środowiskowych, zgodnie z art. 2 ust. 1 lit. c) **porozumienia klimatycznego z Paryża z 2016 r.**² oraz z Europejskim Zielonym Ładem³.

W Europejskim Zielonym Ładzie jasno stwierdzono, że osiągnięcie gospodarki neutralnej dla klimatu i unijnych celów w zakresie zrównoważenia środowiskowego wymaga znacznych nakładów we wszystkich sektorach gospodarki. Osiągnięcie obecnych unijnych celów klimatycznych i energetycznych na 2030 r. będzie wymagało w latach 2021–2030 inwestycji w system energetyczny (z wyłączeniem transportu) o wartości 336 mld EUR rocznie (przy cenach stałych z 2015 r.), co odpowiada 2,3 % PKB⁴. Znaczna część tych przepływów finansowych będzie musiała pochodzić z sektora prywatnego. Wypełnienie tej luki inwestycyjnej oznacza istotne przekierowanie przepływów kapitału prywatnego na bardziej zrównoważone środowiskowo inwestycje i wymaga kompleksowego przemyślenia europejskich ram finansowych.

W szczególności w Europejskim Zielonym Ładzie podkreślono, że należy ułatwić inwestorom i przedsiębiorstwom ustalenie, które inwestycje są zrównoważone środowiskowo, oraz upewnienie się, że są one wiarygodne. Można to osiągnąć dzięki bardziej przejrzystemu oznakowaniu detalicznych produktów inwestycyjnych oraz opracowaniu europejskiego standardu zielonych obligacji, który ułatwiłby dokonywanie zrównoważonych środowiskowo inwestycji w najbardziej dogodny sposób. Pomimo dynamicznego rozwoju rynku emisja zielonych obligacji nadal stanowiła jedynie odsetek ogólnej emisji obligacji, tj. około 4 %

¹ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2020/852 z dnia 18 czerwca 2020 r. w sprawie ustanowienia ram ułatwiających zrównoważone inwestycje, zmieniające rozporządzenie (UE) 2019/2088 (Dz.U. L 198 z 22.6.2020, s. 13).

² Decyzja Rady (UE) 2016/1841 z dnia 5 października 2016 r. w sprawie zawarcia, w imieniu Unii Europejskiej, porozumienia paryskiego przyjętego na mocy Ramowej konwencji Narodów Zjednoczonych w sprawie zmian klimatu (Dz.U. L 282 z 19.10.2016, s. 4).

³ Komunikat Komisji „Europejski Zielony Ład”, COM(2019) 640 final.

⁴ Ocena skutków towarzysząca komunikatowi pt. „Ambitniejszy cel klimatyczny Europy do 2030 r. Inwestowanie w przyszłość neutralną dla klimatu z korzyścią dla obywateli”, [SWD\(2020\) 176 final](#).

łącznej emisji obligacji korporacyjnych w 2020 r.⁵ Dalszy rozwój rynku wysokiej jakości zielonych obligacji będzie stanowił źródło istotnych zielonych inwestycji, a tym samym pomoże wypełnić lukę inwestycyjną, o której mowa w Europejskim Zielonym Ładzie.

W tym celu w planie inwestycyjnym na rzecz Europejskiego Zielonego Ładu z dnia 14 stycznia 2020 r.⁶ zapowiedziano ustanowienie standardu zielonych obligacji. W konkluzjach dotyczących zmiany klimatu z grudnia 2020 r. Rada Europejska⁷ podkreśliła znaczenie opracowania wspólnych, globalnych standardów zielonego finansowania i zwróciła się do Komisji Europejskiej, by przedstawiła wniosek ustawodawczy w sprawie standardu zielonych obligacji do czerwca 2021 r. Ponadto w programie prac na 2021 r. Komisja podkreśliła, że priorytetem jest „gospodarka służąca ludziom”, oraz zwróciła uwagę na znaczenie dalszych postępów w pracach na rzecz zrównoważonego finansowania, szczególnie przez zaproponowanie utworzenia unijnego standardu zielonych obligacji⁸.

Ze względu na powszechne stosowanie zastrzeżonych ram rynkowych dotyczących zielonych obligacji i pomimo tego, że niektóre z tych ram powszechnie akceptuje się jako wyznaczające standard, określenie pozytywnego wpływu inwestycji opartych na obligacjach na środowisko i porównanie różnych zielonych obligacji oferowanych na rynku może być dla inwestorów kosztowne i trudne. W przypadku emitentów brak wspólnych definicji zrównoważonej środowiskowo działalności gospodarczej prowadzi do braku pewności co do tego, które rodzaje działalności gospodarczej można zgodnie z prawem uważać za „zielone”. W takiej sytuacji emitenci mogą być narażeni na ryzyko utraty reputacji wskutek potencjalnych oskarżeń o pseudoekologiczny marketing, szczególnie w sektorach na rzecz transformacji. Ponadto fragmentacja praktyk w obszarze kontroli zewnętrznej może się dla nich wiązać z dodatkowymi kosztami. Te przeszkody mogą wpływać na opłacalność projektów o znaczącym wpływie na klimat i środowisko, a tym samym mogą ograniczać podaż takich możliwości inwestycyjnych i hamować osiągnięcie unijnych celów środowiskowych.

Celem niniejszego wniosku jest usunięcie tych przeszkód za pomocą ustanowienia standardu wysokiej jakości zielonych obligacji. Standard ten powinien: 1) poprawić zdolność inwestorów do ustalenia, które obligacje są wysokiej jakości zielonymi obligacjami, i uznania ich za wiarygodne, 2) ułatwić emisję tych wysokiej jakości zielonych obligacji dzięki wyjaśnieniu definicji zielonej działalności gospodarczej oraz ograniczeniu potencjalnego ryzyka utraty przez emitentów reputacji w sektorach na rzecz transformacji oraz 3) ujednolicić praktykę kontroli zewnętrznej i zwiększyć zaufanie do kontrolerów zewnętrznych dzięki wprowadzeniu dobrowolnego systemu rejestracji i nadzoru.

U podstaw niniejszego wniosku w sprawie europejskich zielonych obligacji leży rozporządzenie w sprawie systematyki. W rozporządzeniu tym ustanowiono klasyfikację działalności gospodarczej jako zrównoważonej środowiskowo, a jednym z decydujących warunków zakwalifikowania działalności jako takiej jest przestrzeganie w pełni minimalnych gwarancji społecznych. Ramy te można wykorzystać jako punkt odniesienia na potrzeby klasyfikacji działalności gospodarczej, a co za tym idzie związanych z nimi aktywów lub

⁵ [2021 European Financial Stability and Integration Review](#) [Europejski przegląd stabilności finansowej i integracji z 2021 r.].

⁶ Komunikat Komisji w sprawie planu inwestycyjnego na rzecz zrównoważonej Europy/planu inwestycyjnego na rzecz Europejskiego Zielonego Ładu, COM(2020) 21 final.

⁷ Konkluzje Rady Europejskiej z dnia 12 grudnia 2020 r. (EUCO 22/20).

⁸ Program prac Komisji na 2021 r. z dnia 20 października 2020 r., COM(2020) 690 final.

projektów, jako zielone. Zgodnie z art. 4 rozporządzenia w sprawie systematyki⁹ Unia musi stosować kryteria dotyczące systematyki przy określaniu wszelkich standardów w zakresie zrównoważonych środowiskowo obligacji korporacyjnych¹⁰. Dlatego też na potrzeby europejskich zielonych obligacji Komisja proponuje, aby rozporządzenie w sprawie systematyki oraz – w miarę opracowywania – akty delegowane do tego rozporządzenia stanowiły wyznacznik tego, co uznaje się za „zielone”.

We wniosku tym przedstawiono ramy dla wszystkich emitentów zielonych obligacji, w tym emitentów z sektora publicznego i prywatnego, a także przedsiębiorstw finansowych i niefinansowych. Ramy te przewidziano tak, aby mogły być stosowane przez emitentów obligacji zabezpieczonych oraz w odniesieniu do sekurytyzacji dotyczących papierów wartościowych emitowanych przez spółkę celową¹¹. Powiązanie z rozporządzeniem w sprawie systematyki umożliwia wykorzystanie przychodów z europejskich zielonych obligacji do celów szeregu różnych rodzajów działalności gospodarczej, które wnoszą znaczący wkład w osiągnięcie celów w zakresie zrównoważenia środowiskowego. Na podstawie obecnych najlepszych praktyk rynkowych dotyczących zielonych obligacji w niniejszym wniosku przedstawiono wiele możliwych zastosowań, m.in. bank emitujący europejską zieloną obligację w celu sfinansowania zielonych kredytów hipotecznych, producent stali emitujący europejską zieloną obligację w celu sfinansowania nowej technologii produkcji o niższych emisjach lub emitent długu państwowego emitujący europejską zieloną obligację w celu sfinansowania programu dotacji na rzecz instalacji produkującej energię ze źródeł odnawialnych.

Niniejszy wniosek opiera się na najlepszych praktykach rynkowych oraz informacjach zwrotnych i zaleceniach otrzymanych od Grupy Ekspertów Wysokiego Szczebla ds. Zrównoważonego Finansowania. W opublikowanym w dniu 31 stycznia 2018 r. sprawozdaniu¹² grupa zaleciła wprowadzenie tzw. oficjalnego europejskiego standardu zielonych obligacji. W odpowiedzi na to sprawozdanie Komisja zobowiązała się w Planie działania: finansowanie zrównoważonego wzrostu gospodarczego¹³, przyjętym w dniu 8 marca 2018 r., do opracowania europejskiego standardu zielonych obligacji. Zleciła Grupie

⁹ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2020/852 z dnia 18 czerwca 2020 r. w sprawie ustanowienia ram ułatwiających zrównoważone inwestycje, zmieniające rozporządzenie (UE) 2019/2088.

¹⁰ Art. 4 rozporządzenia w sprawie unijnej systematyki: *[p]aństwa członkowskie i Unia stosują takie same kryteria określone w art. 3 celem ustalenia, czy dana działalność gospodarcza kwalifikuje się jako zrównoważona środowiskowo, na potrzeby wszelkich środków określających wymogi dla uczestników rynku finansowego lub emitentów w odniesieniu do produktów finansowych lub obligacji korporacyjnych, które są udostępniane jako zrównoważone środowiskowo.*

¹¹ W tym kontekście można zauważyć, że w rozporządzeniu Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2021/557 z dnia 31 marca 2021 r. zmieniającym rozporządzenie (UE) 2017/2402 w sprawie ustanowienia ogólnych ram dla sekurytyzacji oraz utworzenia szczególnych ram dla prostych, przejrzystych i standardowych sekurytyzacji w celu wsparcia odbudowy po kryzysie związanym z COVID-19 nakłada się na Komisję wymóg, aby do dnia 1 listopada 2021 r. przedłożyła sprawozdanie na temat ustanowienia szczególnych ram zrównoważonej sekurytyzacji sporządzone na podstawie sprawozdania Europejskiego Urzędu Nadzoru Bankowego oraz w ścisłej współpracy z Europejskim Urzędem Nadzoru Giełd i Papierów Wartościowych oraz Europejskim Urzędem Nadzoru Ubezpieczeń i Pracowniczych Programów Emerytalnych. Niniejszy wniosek nie przesądza o treści wspomnianego sprawozdania. Jeżeli byłoby to pożądane, szczególne ramy zrównoważonej sekurytyzacji mogłyby się różnić pod względem zakresu i innych aspektów od papierów wartościowych emitowanych w ramach sekurytyzacji, kwalifikujących się jako EuGB.

¹² https://ec.europa.eu/info/publications/sustainable-finance-high-level-expert-group_en

¹³ Komunikat Komisji do Parlamentu Europejskiego, Rady, Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego i Komitetu Regionów „Plan działania: finansowanie zrównoważonego wzrostu gospodarczego” z 8.3.2018 (COM(2018) 97 final).

Ekspertów Technicznych ds. Zrównoważonego Finansowania, składającej się z uczestników rynku z różnych sektorów, sformułowanie zaleceń dotyczących europejskiego standardu zielonych obligacji. Grupa ta sformułowała zalecenia w sprawozdaniu końcowym z czerwca 2019 r., a następnie w marcu 2020 r. opracowano wytyczne dotyczące użyteczności na potrzeby projektu standardu. Ponadto w ramach konsultacji publicznych dotyczących odnowionej strategii zrównoważonego finansowania (trwających od kwietnia do lipca 2020 r.) oraz ukierunkowanych konsultacji dotyczących europejskiego standardu zielonych obligacji (trwających od czerwca do października 2020 r.) Komisja zebrała kolejne opinie i dane na temat zielonych obligacji.

- **Spójność z przepisami obowiązującymi w tej dziedzinie polityki**

Niniejszym wnioskiem wprowadzono zbiór zasad, których emitenci zielonych obligacji muszą przestrzegać, aby móc nazwać obligację „europejską zieloną obligacją” lub „EuGB”. Wykorzystano w nim aktualne najlepsze praktyki rynkowe i wprowadzono dodatkowe wymagania na podstawie odpowiednich przepisów, które już obowiązują. Wymagania te są spójne z przepisami obowiązującymi w tej dziedzinie polityki, w szczególności z rozporządzeniem w sprawie systematyki. W niniejszym wniosku nałożono na emitentów europejskich zielonych obligacji wymóg dopilnowania, aby przychody z obligacji przeznaczano na aktywa i wydatki, które są w pełni zgodne z wymogami określonymi w rozporządzeniu w sprawie systematyki, w celu zapewnienia całkowicie zrównoważonego środowiskowo charakteru samej obligacji. Wniosek jest także spójny z innymi inicjatywami w zakresie zrównoważonego finansowania, w tym z wnioskiem Komisji dotyczącym dyrektywy w sprawie sprawozdawczości przedsiębiorstw w zakresie zrównoważonego rozwoju¹⁴, która posłuży promocji przekazywania informacji związanych ze zrównoważonym rozwojem przez wszystkie duże przedsiębiorstwa oraz większość spółek notowanych na rynkach regulowanych, a zatem dotyczy także wielu emitentów obligacji.

Niniejszy wniosek jest także spójny z unią rynków kapitałowych, której celem jest poprawa zdolności rynków kapitałowych Unii do mobilizacji i ukierunkowywania inwestycji, które mogą się przyczynić do finansowania zielonej transformacji.

- **Spójność z innymi politykami Unii**

Niniejszy wniosek jest spójny z nadrzędnymi celami politycznymi Europejskiego Zielonego Ładu. Europejski Zielony Ład to odpowiedź Unii na problemy związane z klimatem i środowiskiem naturalnym, których rozwiązanie jest najważniejszym zadaniem, jakie stoi przed obecnym pokoleniem. Celem Europejskiego Zielonego Ładu jest przekształcenie Unii w nowoczesną, zasobooszczędną i konkurencyjną gospodarkę o zerowym poziomie emisji gazów cieplarnianych netto do 2050 r.¹⁵ Ponadto zapewnienie wzbudzającego zaufanie, uregulowanego środowiska wspierającego emisję i tworzenie europejskich zielonych obligacji odegra znaczącą rolę w promowaniu międzynarodowej roli euro, a także pomoże osiągnąć cel polegający na rozwinięciu rynków finansowych UE, aby stały się światowym centrum zielonego finansowania, co zapewni dalsze wsparcie zielonych inwestycji w UE¹⁶. Na

¹⁴ <https://eur-lex.europa.eu/legal-content/PL/TXT/?uri=CELEX%3A52021PC0189>

¹⁵ W dniu 4 marca 2020 r. Komisja przyjęła wniosek dotyczący rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady ustanawiającego ramy na potrzeby osiągnięcia neutralności klimatycznej i zmieniającego rozporządzenie (UE) 2018/1999 (Europejskie prawo o klimacie) (2020/0036(COD)), w którym zaproponowała, żeby cel polegający na osiągnięciu do 2050 r. neutralności klimatycznej stał się prawnie wiążący dla UE.

¹⁶ Europejski system gospodarczy i finansowy: wspieranie otwartości, wytrzymałości i odporności z 19.1.2021, COM(2021) 32 final.

podstawie rozporządzenia (UE) 2021/240¹⁷ Komisja mogłaby zapewnić państwom członkowskim wsparcie techniczne w celu promowania europejskich zielonych obligacji na poziomie krajowym.

2. PODSTAWA PRAWNA, POMOCNICZOŚĆ I PROPORCJONALNOŚĆ

• Podstawa prawna

Niniejszy wniosek wchodzi w zakres kompetencji dzielonych zgodnie z art. 4 ust. 2 lit. a) Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE) i opiera się na art. 114 TFUE, w którym przyznano kompetencje w zakresie ustanowienia odpowiednich przepisów, których celem jest ustanowienie i funkcjonowanie rynku wewnętrznego.

Zgodnie z art. 114 TFUE Unia może przyjmować środki nie tylko w celu usunięcia istniejących przeszkód utrudniających korzystanie z podstawowych wolności, ale również w celu przeciwdziałania prawdopodobnemu pojawieniu się takich przeszkód w przyszłości. Dotyczy to także tych przeszkód, które utrudniają uczestnikom rynku, takim jak emitenci zielonych obligacji lub inwestorzy, czerpanie pełnych korzyści z rynku wewnętrznego.

Aktualny rynek zielonych obligacji opiera się całkowicie na standardach i praktykach określonych przez ten rynek, przy czym przedsiębiorstwa pełniące rolę kontrolerów zewnętrznych zapewniają wiarygodność inwestorom. Wspomniane obecne standardy obejmują ogólne wytyczne lub zalecenia oparte na procesach, jednak podstawowe definicje zielonych projektów nie zostały w wystarczającym stopniu ujednolicone, nie są też dostatecznie ścisłe i kompleksowe. Uniemożliwia to inwestorom łatwe ustalenie obligacji, z których przychody dostosowano do celów środowiskowych, w tym do celu polegającego na ograniczeniu wzrostu średniej temperatury na świecie znacznie poniżej 2°C i na dążeniu do ograniczenia wzrostu temperatury do 1,5°C powyżej poziomów sprzed epoki przemysłowej, jak określono w porozumieniu paryskim, lub z których przychody przyczyniają się do osiągnięcia tych celów. Taka sytuacja ogranicza także zdolność emitentów do wykorzystania obligacji ekologicznych do transformacji swojej działalności w stronę bardziej zrównoważonych środowiskowo modeli biznesowych.

Ponadto obecnie stosowane, oparte na rynku standardy nie zapewniają odpowiednio przejrzystości i rozliczalności kontrolerów zewnętrznych; nie ma też stałego nadzoru nad przedsiębiorstwami pełniącymi rolę kontrolerów zewnętrznych. W rezultacie inwestorzy mają jeszcze większe trudności z ustaleniem i porównaniem obligacji ekologicznych oraz uznaniem ich za wiarygodne.

W Unii funkcjonują zatem jednocześnie różne praktyki, co sprawia, że ustalenie, które obligacje są faktycznie zielone, jest dla inwestorów kosztowne, a jednocześnie uniemożliwia rozwój rynku zielonych obligacji na miarę jego potencjału.

Dotychczas żadne państwo członkowskie nie wprowadziło przepisów ustanawiających oficjalny standard zielonych obligacji na poziomie krajowym. W ramach krajowych systemów oznakowania już określono jednak różne wymagania dotyczące zrównoważonych środowiskowo produktów finansowych, które w niektórych przypadkach mogą się wiązać z wymogami w zakresie obligacji, np. w przypadku wymagań dotyczących funduszy obligacji. Porównując zielone obligacje skarbowe emitowane przez państwa członkowskie UE, można znaleźć wiele przykładów zastosowania rozbieżnych definicji zrównoważonej środowiskowo działalności w różnych państwach członkowskich. Co więcej, w świetle

¹⁷ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2021/240 z dnia 10 lutego 2021 r.

ciągłego rozwoju rynku zielonych obligacji i jego rosnącej roli w finansowaniu takiego rodzaju środków trwałych, które są potrzebne do osiągnięcia celów porozumienia paryskiego, prawdopodobnie niektóre państwa członkowskie rozważą opracowanie standardów lub ustanowienie wytycznych na szczeblu krajowym.

Takie krajowe inicjatywy najprawdopodobniej miałyby na celu rozwiązanie tych samych problemów, których rozwiązanie jest celem zaproponowanej inicjatywy w zakresie EuGB, osiągnięte wyniki mogą się jednak różnić między państwami członkowskimi. Prawdopodobnie pojawią się zatem rozbieżności między krajowymi przepisami, a te z kolei będą utrudniały swobodny przepływ kapitału, zagrożą europejskim równym warunkom działania i staną na drodze do osiągnięcia celów unii rynków kapitałowych. Istnieje więc wyraźna potrzeba, aby zharmonizowany standard zielonych obligacji był stosowany w całej Unii przez zarówno publicznych, jak i prywatnych emitentów zielonych obligacji. Przyjęcie niniejszego rozporządzenia miałooby na celu zapewnienie takich zharmonizowanych wymogów. Właściwą podstawę prawną stanowi zatem art. 114 TFUE.

- **Pomocniczość (w przypadku kompetencji niewyłącznych)**

Niniejszy wniosek jest zgodny z zasadą pomocniczości określoną w art. 5 Traktatu o Unii Europejskiej (TUE), zgodnie z którą Unia podejmuje działania tylko wówczas, gdy cele zamierzonego działania nie mogą zostać osiągnięte w sposób wystarczający przez same państwa członkowskie.

Rynek zielonych obligacji jest z natury międzynarodowy i jego uczestnicy dokonują obrotu obligacjami ponad granicami państw. Emitenci produktów finansowych i inwestorzy potrzebują wspólnych miar i definicji, aby ustalić, które produkty i rodzaje działalności są zrównoważone środowiskowo, i porównać je ze sobą. W związku z tą sytuacją potencjalnym skutkiem krajowych działań ustawodawczych mających na celu zaradzenie niedostatkom zidentyfikowanym na rynku zielonych obligacji mogłaby być fragmentacja europejskiego rynku zielonych obligacji.

Ponadto rynek kontrolerów zewnętrznych zielonych obligacji jest rynkiem transgranicznym. Aby zapewnić równe warunki działania wszystkim podmiotom świadczącym te usługi, potrzebny jest centralny system rejestracji i nadzoru dla kontrolerów zewnętrznych europejskich zielonych obligacji na szczeblu europejskim, koordynowany przez Europejski Urząd Nadzoru Giełd i Papierów Wartościowych (ESMA).

Taka inicjatywa nie może zatem być ograniczona do terytorium jednego państwa członkowskiego i potrzebne jest skoordynowane działanie na szczeblu unijnym. Tylko interwencja na szczeblu unijnym może określić spójne i ujednolicone wymogi dotyczące europejskich zielonych obligacji, aby poprawić funkcjonowanie jednolitego rynku i zapobiegać zakłóceniu na rynku.

Wreszcie w związku z licznymi interakcjami między wnioskiem w sprawie europejskich zielonych obligacji a innymi istotnymi przepisami na szczeblu unijnym, takimi jak rozporządzenie w sprawie systematyki, instrument unijny wydaje się bardziej odpowiedni do poprawy obecnej sytuacji.

Z przyczyn podanych powyżej jednolitość i pewność prawa przy wykonywaniu wolności zapisanych w Traktacie mogą być lepiej zapewnione za pomocą działania na poziomie Unii.

- **Proporcjonalność**

Niniejszy wniosek jest zgodny z zasadą proporcjonalności określoną w art. 5 TUE. Proponowane środki są konieczne do osiągnięcia celów, a także najbardziej odpowiednie.

Wprowadzenie zharmonizowanego, dobrowolnego standardu zielonych obligacji na szczeblu Unii wyznaczy punkt odniesienia dla wysokiej jakości zielonych obligacji na rynku europejskim i potencjalnie na rynkach światowych bez nakładania na obecnych uczestników rynku obowiązku stosowania tego standardu. Dzięki umożliwieniu usunięcia pewnych przeszkód utrudniających należyte funkcjonowanie rynku wysokiej jakości zielonych obligacji niniejsze rozporządzenie mogłoby pomóc skierować przepływy kapitału na zrównoważone środowiskowo projekty i ułatwić zielone inwestycje transgraniczne. W związku z ryzykiem, że brak działania doprowadzi do fragmentacji rynku i dezorientacji inwestorów, niniejszy wniosek zapewni jasność prawną, przejrzystość i porównywalność europejskich zielonych obligacji w całej Unii.

Zarówno w odpowiedziach uzyskanych od zainteresowanych stron w trakcie konsultacji, jak i w ocenie skutków niniejszego wniosku jako główne źródła problemów wskazano brak spójnej definicji zrównoważonych środowiskowo sposobów wykorzystywania przychodów z zielonych obligacji oraz brak stałego nadzoru nad kontrolerami zewnętrznymi. Niniejszy wniosek nie wykracza poza to, co jest konieczne do uwzględnienia i rozwiązania każdej z tych kwestii, a mianowicie: 1) utworzenie dobrowolnego standardu zielonych obligacji wymagającego wykorzystywania przychodów zgodnie z wymogami określonymi w rozporządzeniu w sprawie systematyki oraz 2) wprowadzenie wymogu zwrócenia się przez emitentów europejskich zielonych obligacji o kontrolę w okresie przed emisją i po emisji przeprowadzaną przez kontrolera zewnętrznego zarejestrowanego i podlegającego nadzorowi zgodnie z wymogami określonymi w niniejszym rozporządzeniu. Organy kontroli państwowej lub inne podmioty publiczne upoważnione przez emitentów długu państwowego nie podlegają wymogom rejestracji i nadzoru określonym w niniejszym rozporządzeniu, gdyż są podmiotami ustawowymi odpowiedzialnymi za nadzór nad wydatkami publicznymi i zazwyczaj mają prawnie zagwarantowaną niezależność.

- **Wybór instrumentu**

Celem niniejszego wniosku jest ustanowienie wspólnego zestawu wymogów dotyczących zharmonizowanego standardu europejskich zielonych obligacji, który jeszcze bardziej uprości zrównoważone środowiskowo inwestycje i przyczyni się do skoordynowanej poprawy funkcjonowania jednolitego rynku. Bezpośrednio stosowane rozporządzenie jest konieczne do osiągnięcia tych celów polityki oraz jest najlepszym sposobem zapewnienia maksymalnej harmonizacji przy jednoczesnym uniknięciu rozbieżności związanych z nierównomiernym wdrażaniem.

3. WYNIKI OCEN *EX POST*, KONSULTACJI Z ZAINTERESOWANYMI STRONAMI I OCEN SKUTKÓW

- **Oceny *ex post*/oceny adekwatności obowiązującego prawodawstwa**

Nie ma obecnie systemu prawnego na szczeblu UE dotyczącego zielonych obligacji.

- **Konsultacje z zainteresowanymi stronami**

Komisja rozpoczęła w dniu 8 kwietnia 2020 r. otwarte konsultacje publiczne na temat odnowionej strategii zrównoważonego finansowania, które trwały 16 tygodni. Konsultacje obejmowały 100 pytań, w tym szereg pytań dotyczących norm i oznakowania produktów finansowych, a także unijnego standardu zielonych obligacji (wówczas nazywanego „unijną normą dotyczącą obligacji ekologicznych”). Komisja otrzymała ponad 600 odpowiedzi na te konsultacje od szerokiego grona zainteresowanych stron. Podsumowanie odpowiedzi

uzyskanych w trakcie konsultacji oraz ich przegląd opublikowano na stronie internetowej Komisji¹⁸.

W ramach tego procesu Komisja rozpoczęła również w dniu 12 czerwca 2020 r. ukierunkowane konsultacje w celu uzyskania kolejnych odpowiedzi od zainteresowanych stron na temat europejskiego standardu zielonych obligacji. Konsultacje trwały 16 tygodni i zakończono je w dniu 2 października 2020 r. po otrzymaniu 167 odpowiedzi. Odpowiedzi opublikowano w internecie¹⁹. Dokument konsultacyjny zawierał łącznie 19 pytań i był ukierunkowany na dwa główne tematy, mianowicie europejski standard zielonych obligacji oraz obligacje społeczne a COVID-19. Otrzymano odpowiedzi od szerokiego grona zainteresowanych stron, w tym organizacji spółek/przedsiębiorstw, stowarzyszeń przedsiębiorców, organizacji konsumenckich, organizacji pozarządowych i organów publicznych. Jeżeli chodzi o lokalizację geograficzną respondentów, odpowiedzi otrzymano z 20 państw członkowskich, dwóch innych państw europejskich oraz dwóch państw pozaeuropejskich.

• **Gromadzenie i wykorzystanie wiedzy eksperckiej**

Komisja przeprowadziła w maju i czerwcu 2020 r. ustrukturyzowane pogłębione wywiady z 11 wybranymi zainteresowanymi stronami z różnych sektorów i państw członkowskich.

Oprócz tego w dniach 2–23 grudnia 2020 r. Komisja przeprowadziła krótkie konsultacje wśród pracowników krajowych urzędów ds. zarządzania długiem za pośrednictwem grupy roboczej ds. zielonych obligacji podgrupy Komitetu Ekonomiczno-Finansowego Rady ds. europejskich rynków długu państwowego, korzystając ze specjalnego kwestionariusza. Kwestionariusz wysłano również do grupy ekspertów z państw członkowskich ds. zrównoważonego finansowania i zwrócono się do respondentów o skoordynowanie odpowiedzi w poszczególnych państwach członkowskich. Uzyskano odpowiedzi od 17 państw członkowskich.

Przedstawiciele Komisji prowadzili również regularne rozmowy telefoniczne z Europejskim Urzędem Nadzoru Giełd i Papierów Wartościowych (ESMA) w celu uzyskania opinii i porad dotyczących m.in. potencjalnego systemu rejestracji i nadzorowania kontrolerów zewnętrznych na szczeblu unijnym.

Wspólne Centrum Badawcze Komisji opracowało szereg artykułów naukowych, dokumentów roboczych i sprawozdań dotyczących zielonych obligacji: 1) „Green bonds and companies’ environmental performance: a feasibility study” [„Zielone obligacje a efektywność środowiskowa przedsiębiorstw: studium wykonalności”]; 2) „Green bonds and use of proceeds reporting: what do we know from market data providers?” [„Zielone obligacje i sprawozdawczość dotycząca wykorzystania przychodów: co wiemy od podmiotów dostarczających dane rynkowe?”]; 3) „The pricing of green bonds. Are financial institutions special?” [„Ustalanie cen zielonych obligacji. Czy instytucje finansowe mają szczególną pozycję?”]; 4) „Green Bonds as a tool against climate change” [„Zielone obligacje jako narzędzie do walki ze zmianą klimatu”].

Inicjatywa na rzecz europejskich zielonych obligacji była od 2019 r. omawiana na regularnych posiedzeniach grupy ekspertów z państw członkowskich ds. zrównoważonego finansowania: państwom członkowskim przekazywano regularnie aktualne informacje i uczestniczyły one w dyskusjach na określone tematy, takie jak powiązanie z rozporządzeniem w sprawie systematyki oraz format i charakter potencjalnej inicjatywy na rzecz europejskich zielonych obligacji.

¹⁸ https://ec.europa.eu/info/consultations/finance-2020-sustainable-finance-strategy_en

¹⁹ https://ec.europa.eu/info/consultations/finance-2020-eu-green-bond-standard_en

- **Ocena skutków**

W ocenie skutków rozważono szereg wariantów strategicznych należących do trzech kluczowych wymiarów polityki, oprócz sytuacji wyjściowej braku podjęcia działań przez Unię:

- 1) W kwestii zakresu stosowania standardu dla emitentów zielonych obligacji rozważono następujące warianty 1) dobrowolne podejście, w ramach którego emitenci zielonych obligacji mieliby swobodę wyboru w zakresie dostosowania się (lub nie) do przyszłej inicjatywy dotyczącej europejskich zielonych obligacji, i 2) obowiązkowe podejście, w ramach którego przyszła inicjatywa dotycząca europejskich zielonych obligacji musiałaby mieć zastosowanie do wszystkich zielonych obligacji wyemitowanych w UE lub przez emitenta mającego siedzibę w UE.
- 2) W kwestii traktowania regulacyjnego kontrolerów zewnętrznych europejskich zielonych obligacji rozważano następujące warianty: 1) powierzenie ESMA zadania upoważniania kontrolerów zewnętrznych europejskich zielonych obligacji przy ograniczonym nadzorze i wymogach nadzorczych oraz 2) powierzenie ESMA zadania upoważniania kontrolerów zewnętrznych europejskiego standardu zielonych obligacji i ich nadzorowania przy bardziej rygorystycznych ramach.
- 3) W kwestii potencjalnej elastyczności zapewnionej emitentom długu państwowego pragnącym wyemitować europejskie zielone obligacje w porównaniu z emitentami niebędącymi emitentami długu państwowego rozważano następujące warianty: 1) brak elastyczności, 2) elastyczność pod względem wymagań dotyczących obligacji, lub 3) elastyczność w zakresie wymagań dotyczących obligacji oraz stosowania rozporządzenia w sprawie systematyki.

Wyniki dwóch internetowych konsultacji na ten temat pokazały, że ogromna większość zainteresowanych stron poparła koncepcję unijnego standardu zielonych obligacji zaproponowaną przez Grupę Ekspertów Technicznych ds. Zrównoważonego Finansowania, w tym wymóg dotyczący dobrowolnego standardu. Znikoma mniejszość respondentów opowiedziała się za standardem obowiązkowym.

Znaczna większość respondentów wyraziła poparcie dla systemu regulującego prace kontrolerów zewnętrznych pod nadzorem ESMA, a wielu wniosło o proporcjonalny system. Oznacza to, że większość zainteresowanych stron najprawdopodobniej poparłaby wariant systemu polegający na łagodniejszym lub bardziej ukierunkowanym systemie nadzoru.

Przeprowadzono konsultacje wśród obecnych i potencjalnych emitentów zielonych obligacji skarbowych w Unii w kwestii potencjalnej elastyczności dla emitentów długu państwowego i podzielili się oni na dwie równe części, jeżeli chodzi o pytanie o elastyczność lub brak elastyczności w odniesieniu do rozporządzenia w sprawie systematyki. Opowiedziano się jednak zdecydowanie za utrzymaniem spójnego podejścia w odniesieniu do emitentów długu państwowego i emitentów korporacyjnych.

Na podstawie analizy poszczególnych wariantów oraz odpowiedzi uzyskanych od zainteresowanych stron w trakcie konsultacji w ocenie skutków wskazano jako preferowany wariant:

- 1) ustanowienie inicjatywy na rzecz europejskich zielonych obligacji jako dobrowolnego standardu dostosowanego do najlepszych praktyk rynkowych oraz rozporządzenia w sprawie systematyki,

- 2) powierzenie ESMA zadania upoważniania kontrolerów zewnętrznych europejskich zielonych obligacji przy ograniczonych wymogach nadzorczych oraz
- 3) zapewnienie emitentom długu państwowego pewnej elastyczności w odniesieniu do egzekwowania europejskich zielonych obligacji, lecz nie w odniesieniu do ich stosowania oraz interpretacji rozporządzenia w sprawie systematyki.

Preferowany wariant opiera się na najlepszych praktykach rynkowych w dziedzinie sprawozdawczości i kontroli zewnętrznej, a także na zgodności z rozporządzeniem w sprawie systematyki. Te elementy sprawiłyby, że inicjatywa na rzecz europejskich zielonych obligacji stałaby się najważniejszym standardem pod względem przejrzystości i środowiskowej wiarygodności, zgodnie z celem polegającym na rozwoju i wspieraniu rynku wyższej jakości zielonych obligacji. Proponowany dobrowolny standard w połączeniu z łagodnym podejściem nadzorczym zagwarantowałby osiągnięcie celów unijnych w sposób najbardziej oszczędny i wydajny.

Dobrowolny standard byłby atrakcyjny dla emitentów wysokiej jakości zielonych obligacji, z których wielu wyraziło poparcie dla inicjatywy na rzecz europejskich zielonych obligacji, ponieważ pozwoliłby im wyraźniej informować inwestorów i inne podmioty o swoim proekologicznym podejściu i zaangażowaniu w ochronę środowiska. Jednocześnie pozwoliłby on uniknąć wywierania zakłócającego wpływu na istniejące rynki zielonych obligacji, które mogłyby dalej swobodnie funkcjonować. Ułatwiłoby to utworzenie konkurencyjnego otoczenia rynkowego, które pozwoliłoby na to, aby to popyt ze strony inwestorów, a nie wymogi regulacyjne, napędzał przyszłe emisje.

Łagodniejsze, ukierunkowane podejście nadzorcze do kontrolerów zewnętrznych zwiększyłoby przejrzystość procedur kontroli zewnętrznej dla emitentów i inwestorów, poprawiłoby ujednolicenie niektórych aspektów poszczególnych podejść i przyczyniło do rozwiązania problemów związanych z konfliktem interesów bez zniechęcania obecnych dostawców do rejestrowania się w systemie i pełnienia roli kontrolerów europejskich zielonych obligacji.

Dzięki wdrożeniu wariantu ograniczonej elastyczności dla emitentów długu państwowego państwa członkowskie mogłyby przeprowadzać emisje europejskich zielonych obligacji na równych warunkach działania z korporacjami, wciąż korzystając z pewnej elastyczności uwzględniającej ich szczególne cechy instytucjonalne. Decyzja o dostosowaniu się do wymogów inicjatywy na rzecz europejskich zielonych obligacji byłaby dla emitentów długu państwowego, podobnie jak dla innych użytkowników, dobrowolna.

Zasadniczo standard dałby wyraźną przewagę pod względem zaufania, która mogłaby się przełożyć na przewagę cenową obligacji i na nowo zachęcić emitentów do korzystania z nich. Podobnie emitenci, przeprowadzając emisje zgodnie ze standardem, mogą chcieć dać wyraz swojemu silniejszemu zaangażowaniu w ochronę środowiska.

Inwestorzy zyskaliby segment zielonych obligacji gwarantujący wysoki poziom integralności rynku, jego przejrzystość i porównywalność, a także zapewniający wspólną definicję działalności „ekologicznej”, co zwiększyłoby porównywalność i wiarygodność. Inicjatywa zapewniłaby inwestorom większy wybór i przyniosłaby korzyści szczególnie najbardziej zaangażowanym inwestorom ekologicznym, którzy cenią ściślejszą definicję działalności ekologicznej. Inwestorzy instytucjonalni mogliby wyraźnie wyróżnić się na tle pozostałej części rynku, skupiając się w swoich inwestycjach w obligacje na europejskich zielonych obligacjach.

Kontrolerzy zewnętrzni mogą ponieść dodatkowe koszty, jeżeli będą chcieli przestrzegać standardu. Oprócz opłaty nadzorczej, którą należy na razie utrzymać na minimalnym poziomie, kontrolerzy musieliby ponieść pewne bezpośrednie koszty związane z zapewnieniem zgodności i doradztwem prawnym, a także koszty organizacyjne w celu uzyskania upoważnienia od ESMA.

Emitenci mogliby nadal emitować zielone obligacje w ramach innych standardów rynkowych. Koszty korzystania ze standardu wynikają przede wszystkim z kosztów, które można przenieść z kontrolerów zewnętrznych, a także z kosztów związanych ze stosowaniem systematyki. Koszty związane ze stosowaniem systematyki zostałyby jednak już poniesione w ramach innych inicjatyw (np. dyrektywy w sprawie sprawozdawczości niefinansowej 2014/95/UE²⁰), co oznacza, że zostałyby częściowo zrównoważone.

Inicjatywa zapewnia jasną definicję „zrównoważenia środowiskowego” i ułatwia identyfikację wysokiej jakości zielonych obligacji na rynku. Zwiększenie przejrzystości powinno poprawić efektywność rynku i napędzić inwestycje w wyższej jakości zielone projekty i aktywa, szczególnie w związku z nowymi wymogami dotyczącymi ujawniania informacji wynikającymi z innych części szerszego Planu działania: finansowanie zrównoważonego wzrostu gospodarczego. Większe zaufanie na rynku może ponadto prowadzić do przewagi cenowej, która z kolei może propagować finansowanie aktywów i projektów zgodnych z systematyką. Czynniki te powinny pomóc europejskiej gospodarce w szybszej transformacji w kierunku neutralności pod względem emisji dwutlenku węgla i zasadniczo w kierunku mniej zanieczyszczających technologii i procesów produkcji, co doprowadzi do pozytywnych skutków zarówno dla środowiska, jak i dla ogółu społeczeństwa.

- **Sprawność regulacyjna i uproszczenie**

Niniejszy wniosek nie był częścią oceny adekwatności.

- **Prawa podstawowe**

Niniejszy wniosek nie narusza praw podstawowych i jest zgodny z zasadami uznanymi w szczególności w Karcie praw podstawowych Unii Europejskiej.

4. WPLYW NA BUDŻET

W niniejszym wniosku upoważniono ESMA do wykonywania nowej funkcji polegającej na rejestracji i nadzorowaniu kontrolerów zewnętrznych świadczących usługi na podstawie niniejszego rozporządzenia. Będzie to wymagało pobierania przez ESMA opłat, które powinny pokrywać całość kosztów administracyjnych poniesionych przez ESMA w związku z działaniami tego urzędu w odniesieniu do rejestracji i nadzorowania kontrolerów zewnętrznych.

Na podstawie szacunku przewidującego 0,2 ekwiwalentu pełnego czasu pracy na podmiot oraz łącznie trzech kontrolerów zewnętrznych ubiegających się o rejestrację w ciągu pierwszego czteroletniego okresu²¹ na potrzeby dokonywania rejestracji i prowadzenia stałego

²⁰ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/95/UE z dnia 22 października 2014 r. zmieniająca dyrektywę 2013/34/UE w odniesieniu do ujawniania informacji niefinansowych i informacji dotyczących różnorodności przez niektóre duże jednostki oraz grupy (Dz.U. L 330 z 15.11.2014, s. 1).

²¹ Według badań przeprowadzonych przez CBI w 2018 r. rynek kontroli zewnętrznej jest zdominowany przez grupę dostawców usług, głównie europejskich, którzy obecnie mają ponad 90 % udziału w rynku, a sześciu konkretnych dostawców usług reprezentuje ponad 75 % rynku; są to CICERO, Sustainability,

nadzoru wymagane byłoby tylko 0,6 ekwiwalentu pełnego czasu pracy. Powinny jednak występować duże potencjalne synergie z obecnymi obowiązkami ESMA wynikającymi z przeglądu działań Europejskich Urzędów Nadzoru, na które zapewniono ESMA dodatkowy personel i zasoby budżetowe²². Ponadto w kontekście planowania projektu budżetu Unii na 2022 r. zachęcono wszystkie agencje do osiągnięcia uzasadnionych rocznych przyrostów wydajności w wysokości 1–2 %. W związku z tym przewiduje się, że nie byłyby wymagane żadne dodatkowe zasoby specjalnie na potrzeby niniejszego wniosku.

5. ELEMENTY FAKULTATYWNE

• Plany wdrożenia i monitorowanie, ocena i sprawozdania

Przy ocenie niniejszej inicjatywy Komisja uwzględni źródła i wskaźniki wymienione poniżej oraz będzie opierała się na konsultacjach publicznych i dyskusjach z ESMA oraz z właściwymi organami. Ocena zostanie przeprowadzona zgodnie z wytycznymi Komisji dotyczącymi lepszego stanowienia prawa.

Wskaźniki:

- 1) całkowita kwota wyemitowanych obligacji, całkowita kwota obligacji pozostających w obrocie, całkowity wolumen i ceny obligacji stosujących oznakowanie „europejska zielona obligacja” oraz obligacji określonych jako „zielone” (lecz niekoniecznie posługujących się oznakowaniem „europejska zielona obligacja”) wyemitowanych rocznie i pozostających w obrocie [w UE i na świecie];
- 2) dane dotyczące płynności na rynkach obligacji stosujących oznakowanie „europejskie zielone obligacje”, obligacji określonych jako „zielone” i innych obligacji pozostających w obrocie (jako punkt odniesienia, tj. obligacji wyemitowanych przez tego samego emitenta lub podobnych emitentów);
- 3) liczba kontrolerów zewnętrznych zarejestrowanych na podstawie niniejszego rozporządzenia;
- 4) dane dotyczące opłat regulacyjnych uiszczanych przez tych kontrolerów zewnętrznych;
- 5) skargi lub sprawozdania do celów nadzoru dotyczące zgodności z niniejszym rozporządzeniem.

Źródła:

- 1) baza danych zarejestrowanych kontrolerów zewnętrznych ESMA,
- 2) baza danych opłat regulacyjnych i należności ESMA,
- 3) baza danych powiadomień i skarg ESMA,
- 4) zewnętrzne bazy danych związanych z rynkiem obligacji,
- 5) informacje otrzymane od zainteresowanych stron bezpośrednio i w ramach konsultacji.

Rozwój technologii informacyjnych i wybory dotyczące udzielania zamówień publicznych w tym zakresie będą podlegały uprzedniemu zatwierdzeniu przez radę ds. technologii informacyjnych i cyberbezpieczeństwa Komisji Europejskiej.

²² Vigeo Eiris, EY, ISS-oekom i DNV GL. Szacunek opiera się na założeniu, że połowa z nich rejestruje się w ESMA w ramach EuGB, zob. załącznik 9 do oceny skutków dotyczący kontroli zewnętrznej.
<https://eur-lex.europa.eu/legal-content/PL/TXT/?uri=CELEX:32019R2175>

- **Szczegółowe objaśnienia poszczególnych przepisów wniosku**

W tytule I w drodze art. 1 określa się przedmiot rozporządzenia, mianowicie jednolite wymogi dla emitentów obligacji, którzy chcą dobrowolnie stosować oznakowanie „europejska zielona obligacja” lub „EuGB” w odniesieniu do swoich obligacji ekologicznych udostępnianych inwestorom w Unii, a także ustanawia się system rejestracji i ramy nadzoru dla kontrolerów zewnętrznych europejskich zielonych obligacji.

W art. 2 określono definicje stosowane do celów niniejszego rozporządzenia.

W tytule II rozporządzenia ustala się warunki stosowania oznakowania „europejska zielona obligacja” lub „EuGB”.

Rozdział I obejmuje wymogi związane z obligacjami.

W art. 3 ogranicza się stosowanie oznakowania „europejska zielona obligacja” lub „EuGB” do emitentów obligacji spełniających wymogi określone w niniejszym tytule do terminu ich zapadalności. Ramy te przewidziano tak, aby mogły być stosowane przez każdego emitenta obligacji, w tym emitentów obligacji zabezpieczonych, a także w odniesieniu do sekurytyzacji dotyczących papierów wartościowych emitowanych przez spółkę celową. Ramy zaplanowano ponadto w taki sposób, aby przy udostępnianiu obligacji inwestorom unijnym mogli je stosować emitenci z Unii i spoza niej.

W art. 4 określono, że emitenci muszą alokować przychody wyłącznie na finansowanie kwalifikowalnych aktywów trwałych, wydatków kwalifikowalnych lub kwalifikowalnych aktywów finansowych, lub ich połączenia. Artykuł ten stanowi, że emitenci obligacji nie mogą odliczać kosztów od przychodów zgromadzonych na potrzeby tej alokacji. Zezwala się w nim również emitentom długu państwowego alokowanie przychodów z obligacji na pewne inne rodzaje wydatków, oprócz wydatków wymienionych w art. 4 ust. 1.

W art. 5 ustalono kategorie, do których muszą należeć kwalifikowalne aktywa finansowe na potrzeby niniejszego rozporządzenia, oraz rodzaje aktywów i wydatków, które powinny być finansowane za pomocą tych aktywów finansowych.

W art. 6 wymaga się, aby wszelkie wykorzystanie przychodów z obligacji było związane z działalnością gospodarczą spełniającą wymogi zrównoważonej środowiskowo działalności gospodarczej określone w art. 3 rozporządzenia (UE) 2020/852, mianowicie 1) wnoszenie istotnego wkładu w realizację co najmniej jednego z celów środowiskowych określonych w art. 9 tego rozporządzenia, 2) niewyrządzanie poważnych szkód dla żadnego z tych celów środowiskowych, 3) prowadzenie działalności zgodnie z minimalnymi gwarancjami określonymi w art. 18 tego rozporządzenia oraz 4) spełnienie technicznych kryteriów kwalifikacji, które zostały ustanowione przez Komisję zgodnie z art. 10 ust. 3, art. 11 ust. 3, art. 12 ust. 2, art. 13 ust. 2, art. 14 ust. 2 i art. 15 ust. 2 tego rozporządzenia.

Z uwagi na oczekiwany postęp technologiczny w obszarze zrównoważenia środowiskowego prawdopodobne jest, że w miarę upływu czasu będą przeprowadzane przeglądy aktów delegowanych przyjętych na podstawie art. 10 ust. 3, art. 11 ust. 3, art. 12 ust. 2, art. 13 ust. 2, art. 14 ust. 2 lub art. 15 ust. 2 rozporządzenia (UE) 2020/852 ustanawiających techniczne kryteria kwalifikacji oraz będą wprowadzane do nich zmiany. Z tego względu w art. 7 wskazano, których wymogów w zakresie systematyki, określonych w art. 4–6, muszą przestrzegać emitenci.

Na potrzeby niniejszego rozdziału należy odnotować, że stosowanie oznakowania „europejska zielona obligacja” lub „EuGB” pozostaje bez uszczerbku dla wymogów

określonych w rozporządzeniu Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 575/2013²³, rozporządzeniu Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 806/2014²⁴, rozporządzeniu Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1129²⁵, rozporządzeniu Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/2033²⁶, dyrektywie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2013/36/UE²⁷, dyrektywie Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/59/UE²⁸ i dyrektywie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/2034²⁹. Ponadto żadnego przepisu niniejszego rozporządzenia nie należy interpretować jako ograniczającego zdolność emitenta do wykorzystania obligacji na potrzeby pokrycia strat z tytułu innych rodzajów działalności, aktywów lub części podmiotu. Żadnego przepisu niniejszego rozporządzenia nie należy też interpretować jako ograniczającego prawo do umorzenia lub konwersji odpowiednich instrumentów kapitałowych lub zobowiązań instytucji na podstawie dyrektywy 2014/59/UE lub po wystąpieniu zdarzenia inicjującego zgodnie z, odpowiednio, rozporządzeniem (UE) nr 575/2013 lub rozporządzeniem (UE) 2019/2033.

Na potrzeby niniejszego rozdziału należy również odnotować, że wymóg alokowania przychodów z europejskich zielonych obligacji na finansowanie kwalifikowalnych aktywów lub wydatków nie powinien oznaczać dla emitenta takich obligacji zakazu wykorzystywania aktywów trwałych lub aktywów finansowych jako zabezpieczenie obligacji ani zakazu uzależniania zwrotu wypłacanego posiadaczom obligacji od wyniku projektu finansowanego za pomocą obligacji.

W rozdziale II określono wymogi w zakresie przejrzystości i kontroli zewnętrznej dotyczące europejskich zielonych obligacji.

W art. 8 wyjaśnia się, że obligacja może być przedmiotem oferty publicznej w Unii tylko po wcześniejszym opublikowaniu arkusza informacyjnego europejskiej zielonej obligacji, sporządzonego zgodnie z załącznikiem I, na stronie internetowej emitenta, oraz

²³ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 575/2013 z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie wymogów ostrożnościowych dla instytucji kredytowych i firm inwestycyjnych, zmieniające rozporządzenie (UE) nr 648/2012 (Dz.U. L 176 z 27.6.2013, s. 1).

²⁴ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 806/2014 z dnia 15 lipca 2014 r. ustanawiające jednolite zasady i jednolitą procedurę restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji instytucji kredytowych i niektórych firm inwestycyjnych w ramach jednolitego mechanizmu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz jednolitego funduszu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz zmieniające rozporządzenie (UE) nr 1093/2010 (Dz.U. L 225 z 30.7.2014, s. 1).

²⁵ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1129 z dnia 14 czerwca 2017 r. w sprawie prospektu, który ma być publikowany w związku z ofertą publiczną papierów wartościowych lub dopuszczeniem ich do obrotu na rynku regulowanym oraz uchylenia dyrektywy 2003/71/WE (Dz.U. L 168 z 30.6.2017, s. 1).

²⁶ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/2033 z dnia 27 listopada 2019 r. w sprawie wymogów ostrożnościowych dla firm inwestycyjnych oraz zmieniające rozporządzenia (UE) nr 1093/2010, (UE) nr 575/2013, (UE) nr 600/2014 i (UE) nr 806/2014.

²⁷ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/36/UE z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie warunków dopuszczenia instytucji kredytowych do działalności oraz nadzoru ostrożnościowego nad instytucjami kredytowymi i firmami inwestycyjnymi, zmieniająca dyrektywę 2002/87/WE i uchylająca dyrektywy 2006/48/WE oraz 2006/49/WE (Dz.U. L 176 z 27.6.2013, s. 338).

²⁸ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/59/UE z dnia 15 maja 2014 r. ustanawiająca ramy na potrzeby prowadzenia działań naprawczych oraz restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w odniesieniu do instytucji kredytowych i firm inwestycyjnych oraz zmieniająca dyrektywę Rady 82/891/EWG i dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2001/24/WE, 2002/47/WE, 2004/25/WE, 2005/56/WE, 2007/36/WE, 2011/35/UE, 2012/30/UE i 2013/36/UE oraz rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1093/2010 i (UE) nr 648/2012 (Dz.U. L 173 z 12.6.2014, s. 190).

²⁹ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/2034 z dnia 27 listopada 2019 r. w sprawie nadzoru ostrożnościowego nad firmami inwestycyjnymi oraz zmieniająca dyrektywy 2002/87/WE, 2009/65/WE, 2011/61/UE, 2013/36/UE, 2014/59/UE i 2014/65/UE.

przeprowadzeniu przez kontrolera zewnętrznego kontroli w okresie przed emisją dotyczącą arkusza informacyjnego europejskiej zielonej obligacji.

W art. 9 nakłada się na emitenta obowiązek corocznego sporządzania rocznych sprawozdań z alokacji europejskich zielonych obligacji, zgodnie z załącznikiem II, do czasu pełnej alokacji przychodów z odnośnej obligacji i opublikowania go nie później niż trzy miesiące po zakończeniu roku, do którego odnosi się sprawozdanie. Wymaga się również, aby po pełnej alokacji przychodów z obligacji emitent zwrócił się do kontrolera zewnętrznego o kontrolę w okresie po emisji dotyczącą pierwszego sprawozdania z alokacji.

W art. 10 określono wymóg, aby emitent sporządzał co najmniej raz w ciągu cyklu życia obligacji, po pełnej alokacji przychodów, sprawozdanie dotyczące skutków, zgodnie z załącznikiem III.

Emitenci długu państwowego mogą, zgodnie z art. 11, zwrócić się o kontrolę w okresie przed emisją i po emisji do organu kontroli państwowej lub dowolnego innego podmiotu publicznego, który jest upoważniony przez odnośne państwo do prowadzenia oceny zgodności z niniejszym rozporządzeniem.

W art. 12 określono wymogi dotyczące tych europejskich zielonych obligacji, w przypadku których musi zostać wydany prospekt.

W art. 13 określono spoczywający na emitentach obowiązek utrzymywania na swoich stronach internetowych do terminu zapadalności obligacji wszystkich dokumentów sporządzonych przez emitenta, z zastrzeżeniem art. 8–12, z uwzględnieniem odpowiednich kontroli w okresie przed emisją i po emisji. W tym artykule wprowadza się również wymogi dotyczące używania języków oraz wymóg powiadamiania ESMA o pewnych dokumentach sporządzonych zgodnie z niniejszym rozporządzeniem.

W tytule III rozporządzenia określono warunki podjęcia działalności w charakterze kontrolera zewnętrznego europejskich zielonych obligacji. Tytuł ten nie ma zastosowania do organów kontroli państwowej ani innych podmiotów publicznych upoważnionych przez emitentów długu państwowego do oceny zgodności z rozporządzeniem.

W rozdziale I określono warunki podjęcia działalności w charakterze kontrolera zewnętrznego. Obejmują one wymóg rejestracji oraz spełniania na bieżąco warunków rejestracji. W art. 15 przewiduje się upoważnienia do przyjmowania regulacyjnych standardów technicznych i wykonawczych standardów technicznych mających na celu doprecyzowanie określonych kryteriów dotyczących rejestracji kontrolerów zewnętrznych oraz określonych standardowych formularzy, wzorów i procedur. Po dokonaniu rejestracji kontroler zewnętrzny może prowadzić działalność na całym terytorium Unii. Kontroler zewnętrzny musi złożyć do ESMA wniosek o rejestrację. Kontroler zewnętrzny musi powiadamiać ESMA w przypadku istotnych zmian dotyczących warunków jego pierwotnej rejestracji przed wprowadzeniem tych zmian. ESMA ma możliwość odmowy rejestracji kontrolera zewnętrznego na podstawie art. 15 oraz wycofania jego rejestracji na określonych warunkach na podstawie art. 51. W art. 59 wprowadza się obowiązek utrzymywania przez ESMA na swojej stronie internetowej bazy danych zawierającej wszystkich zarejestrowanych kontrolerów zewnętrznych, w tym kontrolerów objętych tymczasowym zakazem prowadzenia działalności na podstawie niniejszego rozporządzenia oraz kontrolerów, których rejestrację wycofano.

W rozdziale II określono wymogi w zakresie organizacji, procesów i dokumentów dotyczących zarządzania w odniesieniu do kontrolerów zewnętrznych. W art. 18 tego rozdziału ustanowiono zasady ogólne, zgodnie z którymi kontroler zewnętrzny ma obowiązek stosować odpowiednie systemy, zasoby i procedury, a także monitorować i oceniać

przynajmniej raz w roku adekwatność i skuteczność swoich systemów, mechanizmów kontroli wewnętrznej i ustaleń oraz podejmować odpowiednie działania w celu wyeliminowania wszelkich niedociągnięć. W art. 19–28 określono bardziej szczegółowo wymogi dotyczące kadry kierowniczej najwyższego szczebla; analityków, pracowników oraz innych osób bezpośrednio zaangażowanych w działania w zakresie oceny; komórki ds. nadzoru zgodności z prawem; zasad i procedur wewnętrznych; metod oceny oraz wykorzystywanych informacji; błędów w metodach oceny lub ich stosowaniu; outsourcingu; wymogów dotyczących prowadzenia rejestrów; unikania konfliktu interesów oraz świadczenia innych usług. W art. 18–23 i 25 określono upoważnienia do przyjmowania regulacyjnych standardów technicznych w celu doprecyzowania kryteriów niezbędnych do oceny wymogów organizacyjnych, procesów i dokumentów dotyczących zarządzania w odniesieniu do kontrolerów zewnętrznych.

W rozdziale III określono wymogi dotyczące kontroli w okresie przed emisją i po emisji. W art. 29 określono wyraźnie, że ani w kontrolach w okresie przed emisją, ani w kontrolach w okresie po emisji nie wolno powoływać się na ESMA ani żaden właściwy organ w sposób, który mógłby wskazywać lub sugerować, że ESMA lub jakikolwiek właściwy organ zatwierdza lub aprobuje odnośny dokument lub jakiekolwiek działania kontrolera zewnętrznego w zakresie oceny. W art. 30 ustanawia się wymogi dotyczące informacji, które kontrolerzy zewnętrzni nieodpłatnie udostępniają na swoich stronach internetowych; informacje te obejmują wyniki wszystkich kontroli w okresie przed emisją i po emisji przeprowadzonych na podstawie niniejszego rozporządzenia.

W rozdziale IV ustanawia się zasady świadczenia usług przez kontrolerów zewnętrznych z państw trzecich.

W tytule IV rozdział I określa się uprawnienia właściwych organów krajowych w zakresie nadzoru na emitentami obligacji w celu zapewnienia stosowania art. 8–13 niniejszego rozporządzenia. Rozdział ten zawiera również kilka przepisów określających kary administracyjne i inne środki administracyjne, które mogą nakładać właściwe organy, a także zasady dotyczące publikacji tych środków i przekazywania ESMA sprawozdań ich dotyczących.

W rozdziale II tego tytułu określa się uprawnienia ESMA dotyczące nadzoru nad kontrolerami zewnętrznymi. Należą do nich uprawnienie do żądania przedstawienia informacji na podstawie zwykłego wniosku lub decyzji, uprawnienie do prowadzenia ogólnych czynności wyjaśniających oraz uprawnienie do przeprowadzania kontroli na miejscu. W rozdziale tym ustala się również warunki wykonywania przez ESMA jego uprawnień nadzorczych. W kilku przepisach określa się szczegółowo środki nadzorcze, grzywny i okresowe kary, które może nakładać ESMA. ESMA ma również prawo do pobierania opłat za rejestrację i nadzór.

W tytule V dotyczącym aktów delegowanych powierzono Komisji uprawnienie do przyjmowania aktów delegowanych, które podlega warunkom określonym w art. 60.

W tytule VI dotyczącym przepisów końcowych ustanowiono przepis tymczasowy dotyczący kontrolerów zewnętrznych obowiązujący przez pierwsze 30 miesięcy od rozpoczęcia stosowania niniejszego rozporządzenia.

Wniosek

ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY**w sprawie europejskich zielonych obligacji**

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,
 uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 114,
 uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,
 po przekazaniu projektu aktu ustawodawczego parlamentom narodowym,
 uwzględniając opinię Europejskiego Banku Centralnego,
 uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego³⁰,
 stanowiąc zgodnie ze zwykłą procedurą ustawodawczą,
 a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Transformacja w kierunku niskoemisyjnej, bardziej zrównoważonej, zasobooszczędnej i sprawiedliwej gospodarki o obiegu zamkniętym ma zasadnicze znaczenie dla zapewnienia długoterminowej konkurencyjności gospodarki Unii i dobrobytu jej narodów. W 2016 r. Unia zawarła porozumienie paryskie w sprawie zmian klimatu³¹. W art. 2 ust. 1 lit. c) porozumienia paryskiego ustanowiono cel w postaci podjęcia bardziej zdecydowanych działań w związku ze zmianą klimatu, między innymi przez zapewnienie zgodności przepływów finansowych z dążeniem do niskiego poziomu emisji gazów cieplarnianych i rozwoju odpornego na zmianę klimatu.
- (2) W tym celu w planie inwestycyjnym na rzecz Europejskiego Zielonego Ładu z dnia 14 stycznia 2020 r.³² przewidziano ustanowienie standardu obligacji ekologicznych w celu dalszego zwiększenia możliwości inwestycyjnych i ułatwienia identyfikacji zrównoważonych środowiskowo inwestycji za pomocą przejrzystego oznakowania. W konkluzjach z grudnia 2020 r. Rada Europejska zwróciła się do Komisji Europejskiej, by przedstawiła wniosek ustawodawczy w sprawie standardu zielonych obligacji³³.
- (3) Obligacje ekologiczne są jednym z głównych instrumentów finansowania inwestycji związanych z technologiami niskoemisyjnymi, efektywnością energetyczną i zasobooszczędnością, jak również zrównoważoną infrastrukturą transportową i infrastrukturą badawczą. Możliwość emitowania takich obligacji posiadają

³⁰ Dz.U. C z , s. .

³¹ Decyzja Rady (UE) 2016/1841 z dnia 5 października 2016 r. w sprawie zawarcia, w imieniu Unii Europejskiej, porozumienia paryskiego przyjętego na mocy Ramowej konwencji Narodów Zjednoczonych w sprawie zmian klimatu (Dz.U. L 282 z 19.10.2016, s. 4).

³² COM(2020) 21 final.

³³ EUCO 22/20.

przedsiębiorstwa finansowe lub niefinansowe lub emitenci długu państwowego. Różne istniejące inicjatywy na rzecz obligacji ekologicznych nie zapewniają wspólnych definicji zrównoważonej środowiskowo działalności gospodarczej. Uniemożliwia to inwestorom łatwe ustalenie obligacji, z których przychody dostosowano do celów środowiskowych określonych w porozumieniu paryskim lub z których przychody przyczyniają się do osiągnięcia tych celów.

- (4) Rozbieżne przepisy dotyczące ujawniania informacji, przejrzystości i rozliczalności kontrolerów zewnętrznych, którzy kontrolują obligacje ekologiczne, oraz kryteriów kwalifikowalności, które dotyczą kwalifikowalnych zrównoważonych środowiskowo projektów, utrudniają inwestorom ustalenie, które obligacje są ekologiczne, porównanie takich obligacji oraz uznanie ich za wiarygodne, a emitentom – wykorzystanie obligacji ekologicznych do transformacji swojej działalności w stronę bardziej zrównoważonych środowiskowo modeli biznesowych.
- (5) Aby dostosować się do celów porozumienia paryskiego oraz mając na uwadze istniejące rozbieżności i brak wspólnych zasad, państwa członkowskie prawdopodobnie zastosują rozbieżne środki i podejścia, co w sposób bezpośredni wpłynie negatywnie na prawidłowe funkcjonowanie rynku wewnętrznego i stworzy przeszkody w jego funkcjonowaniu, a także będzie niekorzystne dla emitentów obligacji ekologicznych. Równoległe rozwijanie opartych na priorytetach ekonomicznych praktyk rynkowych, które dają rozbieżne wyniki, powoduje fragmentację rynku i stwarza ryzyko dalszego wzrostu nieefektywności w funkcjonowaniu rynku wewnętrznego. Rozbieżne standardy i praktyki rynkowe utrudniają porównywanie różnych obligacji, stwarzają nierówne warunki rynkowe dla emitentów, powodują powstawanie dodatkowych barier na rynku wewnętrznym i mogą zniekształcać podejmowane decyzje inwestycyjne.
- (6) Brak zharmonizowanych zasad dotyczących procedur stosowanych przez kontrolerów zewnętrznych do celów kontroli obligacji ekologicznych oraz rozbieżne definicje zrównoważonej środowiskowo działalności sprawiają, że inwestorzy mają coraz większe trudności w efektywnym porównywaniu obligacji na rynku wewnętrznym pod względem ich celów środowiskowych. Rynek obligacji ekologicznych jest z natury międzynarodowy i jego uczestnicy prowadzą obrót obligacjami i korzystają z usług kontroli zewnętrznej świadczonych przez dostawców usług będących osobami trzecimi ponad granicami państw. Działanie na szczeblu unijnym mogłoby zmniejszyć ryzyko fragmentacji rynku wewnętrznego obligacji ekologicznych i związanych z obligacjami usług kontroli zewnętrznej oraz zapewnić stosowanie rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2020/852³⁴ na rynku takich obligacji.
- (7) Należy zatem określić jednolity zbiór szczegółowych wymogów dotyczących obligacji emitowanych przez przedsiębiorstwa finansowe lub niefinansowe lub emitentów długu państwowego, którzy chcą dobrowolnie stosować oznakowanie „europejska zielona obligacja” lub „EuGB” w odniesieniu do takich obligacji. Określenie wymogów jakościowych dotyczących europejskich zielonych obligacji rozporządzeniem powinno zapewnić jednolite warunki emisji takich obligacji, ponieważ zapobiegnie rozbieżnościom między wymogami krajowymi, które mogłyby powstać w wyniku transpozycji dyrektywy, a także powinno zapewnić, aby warunki te miały bezpośrednie zastosowanie do emitentów takich obligacji. Emitentów, którzy

³⁴ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2020/852 z dnia 18 czerwca 2020 r. w sprawie ustanowienia ram ułatwiających zrównoważone inwestycje, zmieniające rozporządzenie (UE) 2019/2088 (Dz.U. L 198 z 22.6.2020, s. 13).

dobrowolnie posługują się oznakowaniem „europejska zielona obligacja” lub „EuGB”, powinny obowiązywać w całej Unii takie same przepisy, aby zwiększyć efektywność rynku poprzez ograniczenie rozbieżności, a tym samym zmniejszyć ponoszone przez inwestorów koszty oceny tych obligacji.

- (8) Zgodnie z art. 4 rozporządzenia (UE) 2020/852 oraz aby zapewnić inwestorom jasne, ilościowe, szczegółowe i wspólne definicje, do ustalenia, czy dana działalność gospodarcza kwalifikuje się jako zrównoważona środowiskowo, należy zastosować wymogi określone w art. 3 tego rozporządzenia. Przychody z obligacji, w przypadku których stosuje się oznakowanie „europejska zielona obligacja” lub „EuGB”, należy wykorzystywać wyłącznie do finansowania działalności gospodarczej, która jest albo zrównoważona środowiskowo, a zatem zgodna z celami środowiskowymi określonymi w art. 9 rozporządzenia (UE) 2020/852, albo przyczynia się do uczynienia działalności zrównoważoną środowiskowo. Obligacje te można jednak wykorzystywać zarówno do finansowania takiej zrównoważonej środowiskowo działalności bezpośrednio poprzez finansowanie aktywów i wydatków związanych z działalnością gospodarczą spełniającą wymogi określone w art. 3 rozporządzenia (UE) 2020/852, jak i pośrednio poprzez aktywa finansowe, wykorzystywanych do finansowania działalności gospodarczej spełniającej te wymogi. Należy zatem określić kategorie wydatków i aktywów, które można finansować z przychodów z obligacji posiadających oznakowanie „europejska zielona obligacja” lub „EuGB”.
- (9) Przychody z europejskich zielonych obligacji należy zatem wykorzystywać do finansowania działalności gospodarczej, która wywiera trwały, korzystny wpływ na środowisko. Taki trwały i korzystny wpływ można osiągnąć za pomocą szeregu metod. Ponieważ aktywa trwałe są aktywami długoterminowymi, pierwszą metodą jest wykorzystanie przychodów z takich europejskich zielonych obligacji do finansowania rzeczowych aktywów trwałych lub wartości niematerialnych i prawnych niebędących aktywami finansowymi, pod warunkiem że te aktywa trwałe mają związek z działalnością gospodarczą spełniającą wymogi dotyczące zrównoważonej środowiskowo działalności gospodarczej określone w art. 3 rozporządzenia (UE) 2020/852 („wymogi w zakresie systematyki”). Ponieważ aktywa finansowe można wykorzystywać do finansowania działalności gospodarczej o trwałym, korzystnym wpływie na środowisko, drugą metodą jest wykorzystanie tych przychodów do finansowania aktywów finansowych, pod warunkiem że przychody z tych aktywów finansowych są przeznaczone na działalność gospodarczą spełniającą wymogi w zakresie systematyki. Ponieważ również aktywa gospodarstw domowych mogą wywierać długoterminowy i korzystny wpływ na środowisko, przedmiotowe aktywa finansowe powinny również obejmować aktywa gospodarstw domowych. Ponieważ wydatki kapitałowe i niektóre wydatki operacyjne można wykorzystywać do nabycia, modernizacji lub utrzymania aktywów trwałych, trzecią metodą jest wykorzystanie przychodów z takich obligacji do finansowania wydatków kapitałowych i operacyjnych związanych z działalnością gospodarczą, która spełnia wymogi w zakresie systematyki lub spełni te wymogi w rozsądnie krótkim okresie od emisji danej obligacji, który to okres można jednak przedłużyć, jeżeli jest to należycie uzasadnione szczególnymi cechami danej działalności gospodarczej i inwestycji. Z powodów przedstawionych powyżej wydatki kapitałowe i operacyjne powinny również obejmować wydatki gospodarstw domowych.
- (10) Emitenci długu państwowego często emitują obligacje ekologiczne i dlatego również powinni mieć możliwość emitowania „europejskich zielonych obligacji”, pod warunkiem że przychody z takich obligacji są wykorzystywane do finansowania albo

aktywów lub wydatków, które spełniają wymogi w zakresie systematyki, albo aktywów lub wydatków, które spełnią te wymogi w rozsądnie krótkim okresie od emisji danej obligacji, który to okres można jednak przedłużyć, jeżeli jest to należyście uzasadnione szczególnymi cechami danej działalności gospodarczej i inwestycji.

- (11) W art. 4 rozporządzenia (UE) 2020/852 zobowiązano państwa członkowskie i Unię do stosowania kryteriów określonych w art. 3 tego rozporządzenia celem ustalenia, czy dana działalność gospodarcza kwalifikuje się jako zrównoważona środowiskowo, na potrzeby wszelkich środków określających wymogi dla uczestników rynku finansowego lub emitentów w odniesieniu do produktów finansowych lub obligacji korporacyjnych, które są udostępniane jako zrównoważone środowiskowo. Logiczne jest zatem, aby w technicznych kryteriach kwalifikacji, o których mowa w art. 3 lit. d) rozporządzenia (UE) 2020/852, określono, które aktywa trwałe, wydatki i aktywa finansowe można finansować z przychodów z europejskich zielonych obligacji. Z uwagi na oczekiwany postęp technologiczny w obszarze zrównoważenia środowiskowego prawdopodobne jest, że w miarę upływu czasu będą przeprowadzane przeglądy aktów delegowanych przyjętych na podstawie art. 10 ust. 3, art. 11 ust. 3, art. 12 ust. 2, art. 13 ust. 2, art. 14 ust. 2 lub art. 15 ust. 2 rozporządzenia (UE) 2020/852 oraz będą wprowadzane do nich zmiany. Niezależnie od takich zmian, aby zapewnić pewność prawa emitentom i inwestorom oraz nie dopuścić, by zmiany technicznych kryteriów kwalifikacji niekorzystnie wpłynęły na cenę już wyemitowanych europejskich zielonych obligacji, emitenci powinni mieć możliwość stosowania technicznych kryteriów kwalifikacji obowiązujących w chwili emisji europejskich zielonych obligacji przy alokacji przychodów z tych obligacji na poczet kwalifikowalnych aktywów trwałych lub wydatków aż do terminu zapadalności obligacji. Aby zagwarantować pewność prawa w przypadku europejskich zielonych obligacji, z których przychody alokuje się w aktywa finansowe, należy sprecyzować, że bazowa działalność gospodarcza finansowana z tych aktywów finansowych powinna spełniać techniczne kryteria kwalifikacji mające zastosowanie w chwili powstania takich aktywów finansowych. W przypadku zmiany odpowiednich aktów delegowanych emitent powinien w ciągu pięciu lat dokonać alokacji przychodów poprzez zastosowanie zmienionych aktów delegowanych.
- (12) Czas potrzebny na przekształcenie składnika aktywów w celu dostosowania powiązanej z nim działalności gospodarczej do wymogów w zakresie systematyki nie powinien zasadniczo nie powinien przekraczać pięciu lat – z wyjątkiem określonych okoliczności, w których proces ten może trwać do dziesięciu lat. Z tego powodu kwalifikowalne wydatki kapitałowe powinny być powiązane z działalnością gospodarczą, która spełnia lub będzie spełniać wymogi w zakresie systematyki w ciągu pięciu lat od emisji obligacji, chyba że dłuższy okres, wynoszący do dziesięciu lat, jest uzasadniony szczególnymi cechami danej działalności gospodarczej i inwestycji.
- (13) Inwestorzy powinni otrzymać wszystkie informacje niezbędne do oceny wpływu europejskich zielonych obligacji na środowisko oraz do porównania takich obligacji między sobą. W tym celu należy określić szczegółowe i ujednolicone wymogi dotyczące ujawniania informacji, które zapewnią przejrzystość w kwestii zamiarów emitenta w zakresie alokacji przychodów z obligacji na poczet kwalifikowalnych aktywów trwałych, wydatków i aktywów finansowych oraz w kwestii faktycznej alokacji tych przychodów. Najlepszym sposobem na osiągnięcie tej przejrzystości jest wykorzystywanie arkuszy informacyjnych europejskiej zielonej obligacji oraz rocznych sprawozdań z alokacji europejskich zielonych obligacji. Aby zwiększyć

porównywalność europejskich zielonych obligacji oraz ułatwić znajdowanie istotnych informacji, należy koniecznie przedstawić formularze służące do ujawniania takich informacji.

- (14) Inwestorzy powinni posiadać racjonalny pod względem kosztów dostęp do wiarygodnych informacji na temat europejskich zielonych obligacji. Emitenci europejskich zielonych obligacji powinni zatem zlecić kontrolerom zewnętrznym przeprowadzenie kontroli w okresie przed emisją arkusza informacyjnego europejskich zielonych obligacji oraz kontroli w okresie po emisji rocznych sprawozdań z alokacji europejskich zielonych obligacji.
- (15) Emitenci europejskich zielonych obligacji powinni wywiązywać się ze swoich zobowiązań wobec inwestorów i alokować przychody ze swoich obligacji w rozsądnym krótkim czasie po emisji. Jednocześnie emitenci nie powinni być karani za alokację przychodów z obligacji na poczet działalności gospodarczej, która jeszcze nie spełnia wymogów w zakresie systematyki, ale zaczyna je spełniać w okresie pięciu lat (lub w przedłużonym okresie dziesięciu lat). Niezależnie od sytuacji emitenci powinni alokować wszystkie przychody ze swoich europejskich zielonych obligacji przed terminem zapadalności poszczególnych obligacji.
- (16) W przeciwieństwie do emitentów będących przedsiębiorstwami finansowymi lub niefinansowymi emitenci długu państwowego mogą wykorzystywać przychody z europejskich zielonych obligacji do pośredniego finansowania działalności gospodarczej, która jest zgodna z wymogami w zakresie systematyki, za pośrednictwem programów wydatków podatkowych lub programów transferów, w tym dotacji. W takich przypadkach emitenci długu państwowego zapewniają, aby działalność gospodarcza finansowana w ramach takich programów była zgodna z warunkami tych programów. Z tego względu przy dokonywaniu kontroli w okresie przed emisją i po emisji emitowanych przez emitentów długu państwowego europejskich zielonych obligacji, z których przychody alokuje się na wydatki podatkowe lub dotacje zgodnie z warunkami, które są dostosowane do wymogów w zakresie systematyki, kontrolerzy zewnętrzni nie powinni mieć obowiązku sprawdzenia dostosowania do systematyki w przypadku każdej działalności gospodarczej finansowanej w ramach takich programów. W takim przypadku powinno wystarczyć, jeżeli kontrolerzy zewnętrzni sprawdzą, czy zasady i warunki danych programów finansowania są dostosowane do wymogów w zakresie systematyki.
- (17) Niektóre przedsiębiorstwa finansowe, które posiadają portfel europejskich zielonych obligacji, mogą nie być w stanie zidentyfikować, w odniesieniu do każdej europejskiej zielonej obligacji, odrębnych aktywów finansowych, na poczet których alokowano przychody z tej obligacji. Wynika to z rozbieżności w bilansie przedsiębiorstwa finansowego między, z jednej strony, czasem pozostającym do terminu zapadalności i wolumenem finansowania tych obligacji, a z drugiej strony – czasem pozostającym do terminu zapadalności i wolumenem aktywów finansowych. W takich przypadkach przedsiębiorstwa finansowe powinny być zobowiązane do ujawnienia alokacji łącznych przychodów z portfela europejskich zielonych obligacji na poczet portfela zrównoważonych środowiskowo aktywów finansowych w bilansie przedsiębiorstwa. Takie przedsiębiorstwa finansowe powinny następnie wykazać w rocznych sprawozdaniach z alokacji, że powiązane zrównoważone środowiskowo aktywa finansowe spełniały wymogi w zakresie systematyki w momencie utworzenia tych aktywów. W celu zapewnienia, aby wszystkie przychody z europejskich zielonych obligacji zostały alokowane na poczet zrównoważonej środowiskowo działalności gospodarczej, przedsiębiorstwa finansowe powinny również wykazać, że kwota tych

zrównoważonych środowiskowo aktywów finansowych jest wyższa lub równa kwocie europejskich zielonych obligacji, których termin zapadalności jeszcze nie nadszedł. Aby zapewnić kompletność i aktualność przedstawionych informacji, kontroler zewnętrzny powinien co roku przeprowadzać kontrolę rocznych sprawozdań z alokacji. Ten kontroler zewnętrzny powinien w szczególności skupić się na tych aktywach finansowych, których nie ujęto w bilansie emitenta w sprawozdaniu z alokacji za poprzedni rok.

- (18) Aby zwiększyć przejrzystość, emitenci powinni również ujawniać informacje na temat wpływu swoich obligacji na środowisko, publikując sprawozdania dotyczące skutków, co najmniej raz w cyklu życia obligacji. Aby zapewnić inwestorom wszystkie informacje istotne dla oceny wpływu europejskich zielonych obligacji na środowisko, w sprawozdaniach dotyczących skutków należy wyraźnie określić miary, metodykę i założenia zastosowane w ocenie wpływu na środowisko. Aby zwiększyć porównywalność europejskich zielonych obligacji oraz ułatwić znajdowanie istotnych informacji, należy koniecznie przedstawić formularze służące do ujawniania takich informacji.
- (19) Organy kontroli państwowej lub jakiekolwiek inne podmioty publiczne upoważnione przez emitenta długu państwowego do oceny, czy przychody z europejskich zielonych obligacji są faktycznie alokowane na poczet kwalifikowanych aktywów trwałych, wydatków i aktywów finansowych, są podmiotami ustawowo odpowiedzialnymi za nadzór nad wydatkami publicznymi, dysponują wiedzą ekspercką w tym zakresie i zazwyczaj mają prawnie zagwarantowaną niezależność. Emitentom długu państwowego, którzy emitują europejskie zielone obligacje, należy zatem zezwolić na korzystanie z usług takich organów kontroli państwowej lub podmiotów do celów kontroli zewnętrznej obligacji emitowanych przez tych emitentów. Takie organy kontroli państwowej lub podmioty nie powinny podlegać rejestracji ani nadzorowi na podstawie niniejszego rozporządzenia.
- (20) Aby zapewnić efektywność rynku europejskich zielonych obligacji, emitenci powinni publikować na swoich stronach internetowych szczegółowe informacje na temat emitowanych przez siebie europejskich zielonych obligacji. W celu zagwarantowania wiarygodności informacji i zdobycia zaufania inwestorów emitenci powinni również publikować wyniki kontroli w okresie przed emisją oraz wszelkich kontroli w okresie po emisji.
- (21) Aby zwiększyć przejrzystość w kwestii sposobu formułowania przez kontrolerów zewnętrznych ich wniosków, zapewnić, by kontrolerzy zewnętrzni posiadali odpowiednie kwalifikacje, doświadczenie zawodowe i niezależność, oraz zmniejszyć ryzyko powstania możliwych konfliktów interesów, a tym samym zapewnić odpowiednią ochronę inwestorów, emitenci europejskich zielonych obligacji powinni korzystać wyłącznie z usług kontrolerów zewnętrznych, w tym kontrolerów z państw trzecich, którzy zostali zarejestrowani przez Europejski Urząd Nadzoru Giełd i Papierów Wartościowych (ESMA) i podlegają stałemu nadzorowi ze strony tego urzędu.
- (22) Aby inwestorzy uzyskali większą przejrzystość w kwestii sposobu oceny dostosowania przychodów z obligacji do wymogów w zakresie systematyki, kontrolerzy zewnętrzni powinni przekazywać użytkownikom wyników kontroli w okresie przed emisją i po emisji wystarczająco szczegółowe informacje na temat metod i głównych założeń stosowanych przez kontrolerów podczas przeprowadzania

kontroli zewnętrznej, jednocześnie należycie uwzględniając kwestię ochrony danych zastrzeżonych i własności intelektualnej.

- (23) W celu zagwarantowania niezależnych, obiektywnych i wysokiej jakości kontroli w okresie przed emisją i po emisji kontrolerzy zewnętrzni powinni stosować rozwiązania zapewniające prawidłowy ład korporacyjny. Kierownictwo najwyższego szczebla kontrolerów zewnętrznych powinno zatem dysponować odpowiednią wiedzą ekspercką w zakresie usług finansowych i kwestii środowiskowych oraz zapewnić, aby kontrolę zewnętrzną prowadziła wystarczająca liczba pracowników mających niezbędną wiedzę i doświadczenie. Z tego samego powodu komórka ds. nadzoru zgodności z prawem powinna mieć możliwość przekazywania swoich ustaleń organowi nadzorczemu albo organowi administracyjnemu.
- (24) Aby zapewnić niezależność kontrolerów zewnętrznych, kontrolerzy ci powinni unikać sytuacji, w których występuje konflikt interesów, i odpowiednio zarządzać takimi konfliktami, gdy nie da się ich uniknąć. Kontrolerzy zewnętrzni powinni zatem szybko ujawniać konflikty interesów. Powinni również dokumentować wszystkie znaczące zagrożenia dla niezależności swojej, swoich pracowników i innych osób zaangażowanych w proces kontroli zewnętrznej. Powinni również dokumentować zabezpieczenia stosowane w celu zmniejszenia tych zagrożeń.
- (25) Należy unikać sytuacji, w której właściwe organy krajowe będą stosowały niniejsze rozporządzenie w sposób rozbieżny. Jednocześnie należy koniecznie obniżyć ponoszone przez kontrolerów zewnętrznych koszty transakcyjne i operacyjne, wzmocnić zaufanie inwestorów oraz zagwarantować większą pewność prawa. ESMA powinien zatem otrzymać ogólne uprawnienia w zakresie rejestracji kontrolerów zewnętrznych w Unii i stałego nadzoru nad nimi. Powierzenie ESMA wyłącznej odpowiedzialności za te kwestie powinno zapewnić równe warunki działania w odniesieniu do wymogów rejestracyjnych i stałego nadzoru oraz wyeliminować ryzyko arbitrażu regulacyjnego w państwach członkowskich. Jednocześnie taka wyłączna odpowiedzialność powinna zoptymalizować podział zasobów nadzorczych na szczeblu unijnym, czyniąc z ESMA ośrodek wiedzy eksperckiej i zwiększając skuteczność nadzoru.
- (26) ESMA powinien mieć możliwość żądania wszelkich informacji niezbędnych do skutecznego wykonywania swoich zadań nadzorczych. ESMA powinien zatem mieć możliwość żądania takich informacji od kontrolerów zewnętrznych, osób zaangażowanych w kontrolę zewnętrzną, kontrolowanych podmiotów i powiązanych osób trzecich, którym kontrolerzy zewnętrzni zlecieli wykonywanie funkcji operacyjnych, oraz innych osób blisko i znacząco związanych lub powiązanych z kontrolerami zewnętrznymi lub z kontrolą zewnętrzną.
- (27) Aby ESMA mógł wykonywać swoje zadania nadzorcze, a w szczególności aby nakłonić kontrolerów zewnętrznych do usunięcia naruszenia, do dostarczenia pełnych i prawidłowych informacji lub do poddania się dochodzeniu lub kontroli na miejscu, ESMA powinien mieć możliwość nakładania grzywien lub okresowych kar pieniężnych.
- (28) Emitenci europejskich zielonych obligacji mogą starać się o dostęp do usług kontrolerów zewnętrznych z państwa trzeciego. Należy zatem utworzyć system dotyczący kontrolerów zewnętrznych z państwa trzeciego oparty na ocenie równoważności, uznawaniu lub zatwierdzeniu, w ramach którego kontrolerzy zewnętrzni z państw trzecich będą mogli świadczyć usługi w zakresie kontroli zewnętrznych.

- (29) Aby ułatwić kontrolerom zewnętrznym z państw trzecich dostęp w przypadku braku decyzji w kwestii równoważności, konieczne jest określenie procedury uznawania przez ESMA kontrolerów zewnętrznych mających siedzibę w państwie trzecim.
- (30) Aby ułatwić świadczenie usług przez kontrolerów zewnętrznych z państw trzecich na rzecz emitentów europejskich zielonych obligacji, należy ustanowić system zatwierdzania umożliwiający, pod pewnymi warunkami, zarejestrowanym kontrolerom zewnętrznym mającym siedzibę w Unii zatwierdzanie usług świadczonych przez kontrolera zewnętrznego z państwa trzeciego. Kontroler zewnętrzny, który zatwierdził usługi świadczone przez kontrolera zewnętrznego z państwa trzeciego, powinien ponosić pełną odpowiedzialność za takie zatwierdzone usługi oraz za zapewnienie, aby taki kontroler zewnętrzny z państwa trzeciego spełniał wymogi określone w niniejszym rozporządzeniu.
- (31) Zgodnie z art. 290 TFUE należy przekazać Komisji uprawnienia do określenia przepisów proceduralnych dotyczących wykonywania prawa do nakładania grzywien lub okresowych kar pieniężnych, w tym przepisów dotyczących prawa do obrony, przepisów tymczasowych, przepisów dotyczących pobierania grzywien lub okresowych kar pieniężnych, a także szczegółowych przepisów dotyczących okresów przedawnienia w zakresie nakładania i egzekwowania kar. Szczególnie ważne jest, aby w czasie prac przygotowawczych Komisja prowadziła stosowne konsultacje, w tym na poziomie ekspertów, oraz aby konsultacje te prowadzone były zgodnie z zasadami określonymi w Porozumieniu międzyinstytucjonalnym z dnia 13 kwietnia 2016 r. w sprawie lepszego stanowienia prawa³⁵. W szczególności, aby zapewnić udział na równych zasadach Parlamentu Europejskiego i Rady w przygotowaniu aktów delegowanych, instytucje te powinny otrzymywać wszelkie dokumenty w tym samym czasie co eksperci państw członkowskich, a eksperci tych instytucji powinni móc systematycznie brać udział w posiedzeniach grup ekspertów Komisji zajmujących się przygotowaniem aktów delegowanych.
- (32) Skutecznym i właściwym krokiem jest powierzenie ESMA, będącemu organem dysponującym wysokim poziomem wiedzy specjalistycznej, zadania opracowania projektów regulacyjnych i wykonawczych standardów technicznych, które nie przewidują alternatywnych wariantów polityki, celem ich przedłożenia Komisji.
- (33) ESMA powinien być upoważniony do opracowania projektu regulacyjnych standardów technicznych w celu doprecyzowania kryteriów, na podstawie których urząd ten może ocenić wnioski o rejestrację złożony przez kontrolera zewnętrznego oraz informacje przedłożone przez tego kontrolera zewnętrznego w celu ustalenia stopnia, w jakim spełnia on wymogi określone w niniejszym rozporządzeniu³⁶.
- (34) W celu zapewnienia jednolitych warunków wykonywania niniejszego rozporządzenia należy powierzyć Komisji uprawnienia wykonawcze. Uprawnienia te powinny być wykonywane zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 182/2011³⁷.

³⁵ Dz.U. L 123 z 12.5.2016, s. 1.

³⁶ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1095/2010 z dnia 24 listopada 2010 r. w sprawie ustanowienia Europejskiego Urzędu Nadzoru (Europejskiego Urzędu Nadzoru Giełd i Papierów Wartościowych), zmiany decyzji nr 716/2009/WE i uchylecia decyzji Komisji 2009/77/WE (Dz.U. L 331 z 15.12.2010, s. 84).

³⁷ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 182/2011 z dnia 16 lutego 2011 r. ustanawiające przepisy i zasady ogólne dotyczące trybu kontroli przez państwa członkowskie wykonywania uprawnień wykonawczych przez Komisję (Dz.U. L 55 z 28.2.2011, s. 13).

- (35) ESMA powinien być upoważniony do opracowania projektów wykonawczych standardów technicznych określających formularze, wzory i procedury na potrzeby przedstawiania informacji do celów rejestracji kontrolerów zewnętrznych. Komisja powinna być uprawniona do przyjmowania tych wykonawczych standardów technicznych w drodze aktu wykonawczego na podstawie art. 291 TFUE oraz zgodnie z art. 15 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1095/2010³⁸.
- (36) Aby zachęcić kontrolerów zewnętrznych do świadczenia usług na rzecz emitentów europejskich zielonych obligacji od rozpoczęcia stosowania niniejszego rozporządzenia, w niniejszym rozporządzeniu ustanowiono system przejściowy na pierwsze 30 miesięcy od wejścia w życie niniejszego rozporządzenia.
- (37) Cel niniejszego rozporządzenia jest dwojaki. Z jednej strony rozporządzenie ma na celu zapewnienie stosowania jednolitych wymagań w odniesieniu do stosowania oznakowania „europejska zielona obligacja” lub „EuGB”. Z drugiej strony jego celem jest ustanowienie prostego systemu rejestracji oraz ram nadzoru dla kontrolerów zewnętrznych przez powierzenie jednemu organowi nadzorcemu zadania rejestracji i nadzorowania kontrolerów zewnętrznych w Unii. Oba te cele powinny ułatwić pozyskiwanie kapitału na projekty służące realizacji celów zrównoważonych środowiskowo. Ponieważ cele te nie mogą zostać osiągnięte w sposób wystarczający przez państwa członkowskie, lecz możliwe jest lepsze ich osiągnięcie na poziomie Unii, Unia może przyjąć środki zgodnie z zasadą pomocniczości określoną w art. 5 Traktatu o Unii Europejskiej. Zgodnie z zasadą proporcjonalności określoną w tym artykule niniejsze rozporządzenie nie wykracza poza to, co jest konieczne do osiągnięcia tych celów,

PRZYJMUJĄ NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

³⁸ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1095/2010 z dnia 24 listopada 2010 r. w sprawie ustanowienia Europejskiego Urzędu Nadzoru (Europejskiego Urzędu Nadzoru Giełd i Papierów Wartościowych), zmiany decyzji nr 716/2009/WE i uchylecia decyzji Komisji 2009/77/WE (Dz.U. L 331 z 15.12.2010, s. 84).

Tytuł I

Przedmiot i definicje

Artykuł 1 **Przedmiot**

W niniejszym rozporządzeniu określa się jednolite wymogi dla emitentów obligacji, którzy chcą stosować oznakowanie „europejska zielona obligacja” lub „EuGB” w odniesieniu do swoich obligacji ekologicznych udostępnianych inwestorom w Unii, a także ustanawia się system rejestracji i ramy nadzoru dla kontrolerów zewnętrznych europejskich zielonych obligacji.

Artykuł 2 **Definicje**

Do celów niniejszego rozporządzenia stosuje się następujące definicje:

- 1) „emitent” oznacza dowolną osobę prawną, która emituje obligacje;
- 2) „przedsiębiorstwo finansowe” oznacza ZAFI zgodnie z definicją zawartą w art. 4 ust. 1 lit. b) dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/61/UE³⁹, spółkę zarządzającą UCITS zgodnie z definicją zawartą w art. 2 pkt 10 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/2088⁴⁰, instytucję kredytową zgodnie z definicją zawartą w art. 4 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 575/2013⁴¹, firmę inwestycyjną zgodnie z definicją zawartą w art. 4 ust. 1 pkt 2 rozporządzenia (UE) nr 575/2013, zakład ubezpieczeń zgodnie z definicją zawartą w art. 13 pkt 1 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/138/WE⁴² lub zakład reasekuracji zgodnie z definicją zawartą w art. 13 pkt 4 dyrektywy 2009/138/WE;
- 3) „emitent długu państwowego” oznacza którekolwiek z poniższych:
 - a) Euratom, Unię i dowolną ich agencję;
 - b) dowolne państwo, w tym organ rządowy, agencję lub spółkę celową tego państwa;
 - c) w przypadku państwa federalnego – członka federacji;
 - d) podmiot na szczeblu regionalnym lub gminnym;
 - e) zbiorowe przedsięwzięcie kilku państw w formie organizacji lub spółki celowej;

³⁹ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/61/UE z dnia 8 czerwca 2011 r. w sprawie zarządzających alternatywnymi funduszami inwestycyjnymi i zmiany dyrektyw 2003/41/WE i 2009/65/WE oraz rozporządzeń (WE) nr 1060/2009 i (UE) nr 1095/2010 (Dz.U. L 174 z 1.7.2011, s. 1).

⁴⁰ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/2088 z dnia 27 listopada 2019 r. w sprawie ujawniania informacji związanych ze zrównoważonym rozwojem w sektorze usług finansowych (Dz.U. L 317 z 9.12.2019, s. 1).

⁴¹ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 575/2013 z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie wymogów ostrożnościowych dla instytucji kredytowych i firm inwestycyjnych, zmieniające rozporządzenie (UE) nr 648/2012 (Dz.U. L 176 z 27.6.2013, s. 1).

⁴² Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/138/WE z dnia 25 listopada 2009 r. w sprawie podejmowania i prowadzenia działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej (Wyłącalność II) (Dz.U. L 335 z 17.12.2009, s. 1).

- f) spółkę prawa prywatnego będącą w całości własnością co najmniej jednego z podmiotów wymienionych w lit. a)–e);
- 4) „wymogi w zakresie systematyki” oznaczają wymogi określone w art. 3 rozporządzenia (UE) 2020/852;
- 5) „rynek regulowany” oznacza rynek regulowany zgodnie z definicją zawartą w art. 4 ust. 1 pkt 21 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/65/UE⁴³.

⁴³ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/65/UE z dnia 15 maja 2014 r. w sprawie rynków instrumentów finansowych oraz zmieniająca dyrektywę 2002/92/WE i dyrektywę 2011/61/UE (Dz.U. L 173 z 12.6.2014, s. 349).

Tytuł II

Warunki stosowania oznakowania „europejska zielona obligacja” lub „EuGB”

Rozdział I

Wymagania dotyczące obligacji

Artykuł 3

Oznakowanie

Oznakowanie „europejska zielona obligacja” lub „EuGB” stosuje się wyłącznie w odniesieniu do obligacji spełniających wymogi określone w niniejszym tytule do terminu ich zapadalności.

Artykuł 4

Wykorzystanie przychodów z europejskich zielonych obligacji

1. Przed upływem terminu zapadalności obligacji przychody z europejskich zielonych obligacji alokuje się wyłącznie i w całości, bez odliczania kosztów, na następujące cele lub ich połączenie:
 - a) aktywa trwałe, w tym aktywa gospodarstw domowych niebędące aktywami finansowymi;
 - b) wydatki kapitałowe, w tym wydatki gospodarstw domowych;
 - c) wydatki operacyjne poniesione w okresie krótszym niż trzy lata przed emisją europejskiej zielonej obligacji;
 - d) aktywa finansowe, o których mowa w art. 5.

Do celów niniejszego ustępu wydatki kapitałowe oznaczają albo uzupełnienie rzeczowych aktywów trwałych i wartości niematerialnych i prawnych w roku obrotowym przed deprecjacją, amortyzacją i wszelkimi aktualizacjami wyceny, w tym uzupełnienia wynikające z przeszacowań i utraty wartości w danym roku obrotowym i z wyłączeniem wartości godziwej, albo jakiegokolwiek uzupełnienie rzeczowych aktywów trwałych i wartości niematerialnych i prawnych wynikające z połączenia jednostek gospodarczych.

Do celów niniejszego ustępu wydatki operacyjne oznaczają bezpośrednie, nieskapitalizowane koszty związane z pracami badawczo-rozwojowymi, działaniami w zakresie kształcenia i szkolenia, działaniami w zakresie renowacji budynków, leasingiem krótkoterminowym, konserwacją i naprawami oraz wszelkie inne bezpośrednie wydatki związane z bieżącą obsługą rzeczowych aktywów trwałych lub wartości niematerialnych i prawnych należących do rzeczowych aktywów trwałych, które są niezbędne do zapewnienia ciągłego i efektywnego funkcjonowania tych aktywów.

2. Na zasadzie odstępstwa od ust. 1, emitent długu państwowego może również alokować przychody z europejskich zielonych obligacji, które wyemitował, na następujące cele lub dowolne ich połączenie:

- a) aktywa trwałe, o których mowa w pkt 7.22 załącznika A do rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 549/2013⁴⁴;
 - b) niefinansowe aktywa nieprodukowane, o których mowa w pkt 7.24 załącznika A do rozporządzenia (UE) nr 549/2013;
 - c) obniżenie podatku, o którym mowa w pkt 20.167 załącznika A do rozporządzenia (UE) nr 549/2013, przyznane w okresie krótszym niż trzy lata przed emisją europejskiej zielonej obligacji;
 - d) dotacje, o których mowa w pkt 4.30 załącznika A do rozporządzenia (UE) nr 549/2013, przekazane w okresie krótszym niż trzy lata przed emisją europejskiej zielonej obligacji;
 - e) wydatki kapitałowe, o których mowa w pkt 20.104 załącznika A do rozporządzenia (UE) nr 549/2013.
3. Europejska zielona obligacja może być refinansowana poprzez emisję nowej europejskiej zielonej obligacji.

Artykuł 5

Aktywa finansowe

1. Aktywa finansowe, o których mowa w art. 4 ust. 1 lit. d), oznaczają którekolwiek spośród następujących aktywów lub ich dowolne połączenie:
- a) dłużne papiery wartościowe;
 - b) instrumenty kapitałowe.
2. Przychody z aktywów finansowych, o których mowa w ust. 1, alokuje się wyłącznie w aktywa trwałe niebędące aktywami finansowymi, o których mowa w art. 4 ust. 1 lit. a), wydatki kapitałowe, o których mowa w art. 4 ust. 1 lit. b), lub wydatki operacyjne, o których mowa w art. 4 ust. 1 lit. c).
3. Na zasadzie odstępstwa od ust. 2 przychody z aktywów finansowych, o których mowa w ust. 1, mogą zostać alokowane na inne aktywa finansowe pod warunkiem, że przychody z tych aktywów finansowych alokuje się zgodnie z ust. 2.

Artykuł 6

Zgodność wykorzystania przychodów z systematyką

1. Wykorzystanie przychodów, o których mowa w art. 4, jest związane z działalnością gospodarczą, która spełnia wymogi w zakresie systematyki lub która spełni je w określonym okresie, zgodnie z planem dostosowania do systematyki.

W planie dostosowania do systematyki, o którym mowa w akapicie pierwszym, opisuje się działania i wydatki, które są niezbędne, aby działalność gospodarcza spełniła wymogi w zakresie systematyki w określonym okresie.

Okres, o którym mowa w akapicie pierwszym i drugim, nie może przekraczać pięciu lat od emisji obligacji, chyba że dłuższy okres, wynoszący do dziesięciu lat, jest uzasadniony szczególnymi cechami danej działalności gospodarczej, udokumentowanymi w planie dostosowania do systematyki.

⁴⁴ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 549/2013 z dnia 21 maja 2013 r. w sprawie europejskiego systemu rachunków narodowych i regionalnych w Unii Europejskiej (Dz.U. L 174 z 26.6.2013, s. 1).

2. W przypadku gdy przychody z europejskiej zielonej obligacji alokuje się przy użyciu aktywów finansowych albo na wydatki kapitałowe, o których mowa w art. 4 ust. 1 lit. b), albo na wydatki operacyjne, o których mowa w art. 4 ust. 1 lit. c), określony okres, o którym mowa w ust. 1 akapit pierwszy, rozpoczyna bieg z chwilą utworzenia tych aktywów finansowych.

Artykuł 7

Stosowanie wymogów w zakresie systematyki

1. Emitenci alokują przychody z obligacji na sposoby wykorzystania określone w art. 4 ust. 1 lit. a), b) i c), art. 4 ust. 2 lub na kapitał własny, o którym mowa w art. 5 ust. 1 lit. b), stosując akty delegowane przyjęte na podstawie art. 10 ust. 3, art. 11 ust. 3, art. 12 ust. 2, art. 13 ust. 2, art. 14 ust. 2 lub art. 15 ust. 2 rozporządzenia (UE) 2020/852 i mające zastosowanie w chwili emisji obligacji.

W przypadku gdy akty delegowane przyjęte na podstawie art. 10 ust. 3, art. 11 ust. 3, art. 12 ust. 2, art. 13 ust. 2, art. 14 ust. 2 lub art. 15 ust. 2 rozporządzenia (UE) 2020/852 zostają zmienione po emisji obligacji, emitent alokuje przychody z obligacji na sposoby wykorzystania, o których mowa w akapicie pierwszym, stosując takie zmienione akty delegowane w terminie pięciu lat od rozpoczęcia ich stosowania.

2. Alokując przychody z obligacji na poczet długu, o którym mowa w art. 5 ust. 1 lit. a), emitenci stosują akty delegowane przyjęte na podstawie art. 10 ust. 3, art. 11 ust. 3, art. 12 ust. 2, art. 13 ust. 2, art. 14 ust. 2 lub art. 15 ust. 2 rozporządzenia (UE) 2020/852 i mające zastosowanie w chwili powstania długu.

W przypadku gdy w chwili powstania długu, o którym mowa w akapicie pierwszym, nie obowiązywały żadne akty delegowane przyjęte na podstawie art. 10 ust. 3, art. 11 ust. 3, art. 12 ust. 2, art. 13 ust. 2, art. 14 ust. 2 lub art. 15 ust. 2 rozporządzenia (UE) 2020/852, emitenci stosują pierwsze akty delegowane, które przyjęto na podstawie art. 10 ust. 3, art. 11 ust. 3, art. 12 ust. 2, art. 13 ust. 2, art. 14 ust. 2 lub art. 15 ust. 2 rozporządzenia (UE) 2020/852.

W przypadku gdy akty delegowane przyjęte na podstawie art. 10 ust. 3, art. 11 ust. 3, art. 12 ust. 2, art. 13 ust. 2, art. 14 ust. 2 lub art. 15 ust. 2 rozporządzenia (UE) 2020/852 zostają zmienione po powstaniu długu, o którym mowa w akapicie pierwszym, emitent alokuje przychody z obligacji na sposoby wykorzystania, o których mowa w akapicie pierwszym, stosując takie zmienione akty delegowane w terminie pięciu lat od rozpoczęcia ich stosowania.

Rozdział II

Przejrzystość i wymogi w zakresie kontroli zewnętrznej

Artykuł 8

Arkusze informacyjny europejskiej zielonej obligacji i kontrola w okresie przed emisją arkusza informacyjnego europejskiej zielonej obligacji

1. Przed emisją europejskiej zielonej obligacji emitenci:
 - a) wypełniają arkusz informacyjny europejskiej zielonej obligacji zawarty w załączniku I;

- b) dopilnowują, aby wypełniony arkusz informacyjny europejskiej zielonej obligacji został poddany kontroli w okresie przed emisją przez kontrolera zewnętrznego i uzyskał jego pozytywną opinię.
- 2. Arkusz informacyjny europejskiej zielonej obligacji może dotyczyć jednej lub kilku emisji europejskich zielonych obligacji.
- 3. Kontrola w okresie przed emisją arkusza informacyjnego, o której mowa w ust. 1 lit. b), obejmuje wszystkie następujące elementy:
 - a) ocenę zgodności wypełnionego arkusza informacyjnego europejskiej zielonej obligacji z art. 4–7 niniejszego rozporządzenia i załącznikiem I do niniejszego rozporządzenia;
 - b) elementy określone w załączniku IV.

Artykuł 9

Sprawozdania z alokacji i kontrola w okresie po emisji sprawozdań z alokacji

- 1. Co roku i do chwili pełnej alokacji przychodów z danej europejskiej zielonej obligacji emitenci europejskich zielonych obligacji sporządzają sprawozdanie z alokacji europejskich zielonych obligacji, korzystając ze wzoru określonego w załączniku II, wykazujące, że przychody z odnośnych europejskich zielonych obligacji od daty ich emisji do końca roku, którego dotyczy sprawozdanie, alokowano zgodnie z art. 4–7.
- 2. Sprawozdanie z alokacji europejskich zielonych obligacji może dotyczyć jednej lub kilku emisji europejskich zielonych obligacji.
- 3. Emitenci europejskich zielonych obligacji zwracają się o kontrolę w okresie po emisji sprawozdania z alokacji sporządzanego po dokonaniu pełnej alokacji przychodów z europejskich zielonych obligacji zgodnie z art. 4–7, przeprowadzaną przez kontrolera zewnętrznego.
- 4. W przypadku gdy po opublikowaniu sprawozdania z alokacji zgodnie z art. 13 ust. 1 lit. c) alokacja przychodów zostaje skorygowana, emitenci odnośnych europejskich zielonych obligacji dokonują zmiany sprawozdania z alokacji i zwracają się o kontrolę w okresie po emisji tego zmienionego sprawozdania z alokacji, którą to kontrolę przeprowadza kontroler zewnętrzny.
- 5. Na zasadzie odstępstwa od ust. 3 każde sprawozdanie z alokacji sporządzone przez emitentów będących przedsiębiorstwami finansowymi, którzy alokują przychody z portfela kilku europejskich zielonych obligacji na portfel aktywów finansowych, o czym mowa w art. 5, podlega kontroli w okresie po emisji przeprowadzanej przez kontrolera zewnętrznego. Kontroler zewnętrzny zwraca szczególną uwagę na aktywa finansowe, których nie uwzględniono w żadnym z poprzednio opublikowanych sprawozdań z alokacji.
- 6. Emitenci europejskich zielonych obligacji przekazują sprawozdania z alokacji, o których mowa w ust. 3, 4 i 5, kontrolerowi zewnętrznemu w terminie 30 dni od zakończenia roku, do którego odnoszą się te sprawozdania z alokacji. Kontrolę w okresie po emisji podaje się do publicznej wiadomości w terminie 90 dni od otrzymania sprawozdania z alokacji.
- 7. Kontrola w okresie po emisji, o której mowa w ust. 3, 4 i 5, zawiera wszystkie następujące elementy:

- a) ocenę, czy emitent alokował przychody z obligacji zgodnie z art. 4–7, na podstawie informacji przekazanych kontrolerowi zewnętrznemu;
 - b) ocenę, czy emitent wykorzystał przychody zgodnie z przeznaczeniem określonym w arkuszu informacyjnym europejskiej zielonej obligacji, na podstawie informacji przekazanych kontrolerowi zewnętrznemu;
 - c) elementy określone w załączniku IV.
8. W przypadku gdy przychody z obligacji alokuje się na obniżenie podatku, o którym mowa w art. 4 ust. 2 lit. c), lub dotacje, o których mowa w art. 4 ust. 2 lit. d), w ramach kontroli w okresie po emisji ocenia się tylko zgodność warunków, na których te wydatki lub transfery zostały dokonane, z art. 4–7.

Artykuł 10

Sprawozdanie dotyczące skutków europejskiej zielonej obligacji

1. Emitenci europejskich zielonych obligacji, po dokonaniu pełnej alokacji przychodów z takich obligacji i co najmniej raz w całym okresie do wykupu obligacji, sporządzają sprawozdanie dotyczące skutków europejskiej zielonej obligacji na temat wpływu wykorzystania przychodów z obligacji na środowisko, korzystając ze wzoru określonego w załączniku III.
2. Jedno sprawozdanie dotyczące skutków może obejmować kilka emisji europejskich zielonych obligacji.

Artykuł 11

Emitenci długu państwowego emitujący europejską zieloną obligację

Emitent będący emitentem długu państwowego może zwrócić się o kontrole w okresie przed emisją i po emisji do kontrolera zewnętrznego lub organu kontroli państwowej, lub dowolnego innego podmiotu publicznego upoważnionego przez odnośne państwo do prowadzenia oceny zgodności z niniejszym rozporządzeniem.

Artykuł 12

Prospekt dotyczący europejskich zielonych obligacji

1. Jeżeli zgodnie z rozporządzeniem (UE) 2017/1129 ma zostać opublikowany prospekt, wyraźnie stwierdza się w nim, jeżeli jest to wymagane w celu przedstawienia informacji na temat wykorzystania przychodów, że europejską zieloną obligację emituje się zgodnie z niniejszym rozporządzeniem.
2. Do celów art. 19 ust. 1 lit. c) rozporządzenia (UE) 2017/1129 „informacje regulowane” obejmują informacje zawarte w arkuszu informacyjnym europejskiej zielonej obligacji, o którym mowa w art. 8 ust. 1 lit. a) niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 13

Publikacja na stronie internetowej emitenta oraz powiadomienie ESMA i właściwych organów krajowych

1. Emitenci europejskich zielonych obligacji publikują na swojej stronie internetowej, w odrębnej sekcji zatytułowanej „Europejskie zielone obligacje”, oraz bezpłatnie udostępniają, co najmniej do terminu wykupu danych obligacji, wszystkie następujące elementy:

- a) wypełniony arkusz informacyjny europejskiej zielonej obligacji, o którym mowa w art. 8, przed emisją obligacji;
 - b) kontrolę w okresie przed emisją związaną z arkuszem informacyjnym europejskiej zielonej obligacji, o którym mowa w art. 8, przed emisją obligacji;
 - c) roczne sprawozdania z alokacji europejskich zielonych obligacji, o których to sprawozdaniach mowa w art. 9, co roku do czasu pełnej alokacji przychodów z danej europejskiej zielonej obligacji, nie później niż trzy miesiące po zakończeniu roku, do którego odnoszą się te sprawozdania;
 - d) kontrole w okresie po emisji odnoszące się do sprawozdań z alokacji europejskich zielonych obligacji, o których to sprawozdaniach mowa w art. 9;
 - e) sprawozdanie dotyczące skutków europejskiej zielonej obligacji, o którym mowa w art. 10.
2. Informacje zawarte w dokumentach, o których mowa w ust. 1 lit. a), c) i e), przekazuje się w następującym języku lub językach:
- a) jeżeli europejskie zielone obligacje są przedmiotem oferty publicznej lub są notowane na rynku tylko w jednym państwie członkowskim – w języku zaakceptowanym przez właściwy organ, o którym mowa w art. 36 niniejszego rozporządzenia, tego państwa członkowskiego;
 - b) jeżeli europejskie zielone obligacje są przedmiotem oferty publicznej lub są notowane na rynku w co najmniej dwóch państwach członkowskich – albo w języku zaakceptowanym przez właściwy organ, o którym mowa w art. 37 niniejszego rozporządzenia, każdego z tych państw członkowskich, albo w języku przyjętym w sferze międzynarodowych finansów, wedle uznania emitenta.
3. Na zasadzie odstępstwa od ust. 2, w przypadku gdy prospekt dotyczący europejskiej zielonej obligacji ma zostać opublikowany zgodnie z rozporządzeniem (UE) 2017/1129, informacje zawarte w dokumentach, o których mowa w ust. 1 lit. a), c) i e), przekazuje się w języku lub językach, w których sporządzono ten prospekt.
4. Emitenci europejskich zielonych obligacji powiadamiają bez zbędnej zwłoki właściwy organ krajowy, o którym mowa w art. 36, o publikacji wszystkich dokumentów, o których mowa w ust. 1.
5. Emitenci europejskich zielonych obligacji powiadamiają ESMA w terminie 30 dni o publikacji wszystkich dokumentów, o których mowa w ust. 1.

Tytuł III

Kontrolerzy zewnętrzni europejskich zielonych obligacji

Rozdział I

Warunki podjęcia działalności w charakterze kontrolera zewnętrznego europejskich zielonych obligacji

Artykuł 14 **Rejestracja**

1. Przed podjęciem działalności kontrolerzy zewnętrzni europejskich zielonych obligacji rejestrują się w ESMA.
2. Zarejestrowani w ESMA kontrolerzy zewnętrzni muszą stale spełniać warunki rejestracji określone w art. 15 ust. 2.
3. Organy kontroli państwowej i inne podmioty publiczne uprawnione przez emitentów długu państwowego do oceny zgodności z niniejszym rozporządzeniem nie podlegają przepisom tytułów III i IV niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 15 **Wniosek o rejestrację w charakterze kontrolera zewnętrznego europejskich zielonych obligacji**

1. Wniosek o rejestrację w charakterze kontrolera zewnętrznego europejskich zielonych obligacji zawiera wszystkie następujące informacje:
 - a) pełną nazwę wnioskodawcy, adres siedziby statutowej w Unii, stronę internetową wnioskodawcy oraz, jeżeli jest dostępny, identyfikator podmiotu prawnego (LEI);
 - b) imię i nazwisko oraz dane kontaktowe osoby odpowiedzialnej za kontakty;
 - c) status prawny wnioskodawcy;
 - d) strukturę własnościową wnioskodawcy;
 - e) tożsamość członków kadry kierowniczej najwyższego szczebla wnioskodawcy oraz poziom ich kwalifikacji, doświadczenia i wykształcenia;
 - f) liczbę analityków, pracowników i innych osób bezpośrednio zaangażowanych w działania w zakresie oceny, pracujących dla wnioskodawcy oraz ich poziom doświadczenia i wykształcenia;
 - g) opis procedur i metod wdrożonych przez wnioskodawcę w celu przeprowadzania kontroli w okresie przed emisją, o których mowa w art. 8, oraz kontroli w okresie po emisji, o których mowa w art. 9;
 - h) polityki lub procedury wdrożone przez wnioskodawcę w celu wykrywania wszelkich konfliktów interesów, o których mowa w art. 27, zarządzania nimi i ich ujawniania;
 - i) w stosownych przypadkach dokumenty i informacje dotyczące wszelkich istniejących lub planowanych ustaleń w zakresie outsourcingu działań kontrolera zewnętrznego objętych niniejszym rozporządzeniem, w tym

informacje na temat podmiotów wykonujących funkcje zlecone w ramach outsourcingu;

j) w stosownych przypadkach informacje na temat innej działalności prowadzonej przez wnioskodawcę.

2. ESMA rejestruje wnioskodawcę jako kontrolera zewnętrznego tylko wówczas, gdy spełnione są wszystkie następujące warunki:

a) kadra kierownicza najwyższego szczebla wnioskodawcy:

(i) cieszy się dostatecznie dobrą opinią;

(ii) posiada odpowiednie umiejętności, aby zagwarantować wykonywanie przez wnioskodawcę zadań wymaganych od kontrolerów zewnętrznych na podstawie niniejszego rozporządzenia;

(iii) posiada odpowiednie kwalifikacje zawodowe;

(iv) posiada doświadczenie w dziedzinie zapewniania jakości, kontroli jakości, przeprowadzania kontroli w okresie przed emisją i po emisji oraz usług finansowych;

b) liczba analityków, pracowników i innych osób bezpośrednio zaangażowanych w działania w zakresie oceny oraz ich poziom doświadczenia i wykształcenia są odpowiednie do wykonywania zadań wymaganych od kontrolerów zewnętrznych na mocy niniejszego rozporządzenia;

c) ustalenia wewnętrzne wprowadzone w celu zapewnienia zgodności z wymogami rozdziału II niniejszej sekcji są odpowiednie i skuteczne.

3. W terminie 20 dni roboczych od otrzymania wniosku ESMA sprawdza wniosek pod kątem jego kompletności.

Jeżeli wniosek jest niekompletny, ESMA informuje o tym wnioskodawcę i wyznacza termin, w którym wnioskodawca ma przedłożyć dodatkowe informacje.

Jeżeli wniosek jest kompletny, ESMA informuje o tym wnioskodawcę.

4. ESMA dokonuje rejestracji wnioskodawcy lub odmawia jego rejestracji w terminie 45 dni roboczych od otrzymania kompletnego wniosku.

ESMA może przedłużyć okres, o którym mowa w akapicie pierwszym, o 15 dni roboczych, jeżeli w ramach wykonywania swoich zadań w charakterze kontrolera zewnętrznego wnioskodawca zamierza korzystać z outsourcingu.

ESMA powiadamia wnioskodawcę na piśmie o zarejestrowaniu go jako kontrolera zewnętrznego lub o odmowie rejestracji wnioskodawcy. Decyzja o rejestracji lub odmowie rejestracji zawiera uzasadnienie i staje się skuteczna piątego dnia roboczego po jej przyjęciu.

5. ESMA opracowuje projekty regulacyjnych standardów technicznych określających kryteria, o których mowa w ust. 2 lit. a) i b).

ESMA przedstawia Komisji te projekty regulacyjnych standardów technicznych do dnia [Urząd Publikacji: należy wstawić datę przypadającą po upływie 12 miesięcy od daty wejścia w życie niniejszego rozporządzenia].

Komisja jest uprawniona do uzupełnienia niniejszego rozporządzenia poprzez przyjęcie regulacyjnych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym, zgodnie z art. 10–14 rozporządzenia (UE) nr 1095/2010.

6. ESMA opracowuje projekty wykonawczych standardów technicznych określających formularze, wzory i procedury na potrzeby przedstawiania informacji, o których mowa w ust. 1.

Opracowując projekty wykonawczych standardów technicznych, ESMA uwzględnia cyfrowe środki rejestracji.

ESMA przedstawia Komisji te projekty wykonawczych standardów technicznych do dnia [*Urząd Publikacji: należy wstawić datę przypadającą po upływie 12 miesięcy od daty wejścia w życie niniejszego rozporządzenia*].

Komisja jest uprawniona do przyjęcia wykonawczych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym niniejszego ustępu, zgodnie z art. 15 rozporządzenia (UE) nr 1095/2010.

Artykuł 16

Istotne zmiany dotyczące rejestracji

1. Kontroler zewnętrzny powiadamia ESMA o wszelkich istotnych zmianach w informacjach przekazanych zgodnie z art. 15 ust. 1 lub w faktach dotyczących informacji, o których mowa w art. 15 ust. 1, zanim takie zmiany zostaną wdrożone.

ESMA poddaje te istotne zmiany analizie. Jeżeli ESMA wyraża sprzeciw wobec takich istotnych zmian, informuje o tym kontrolera zewnętrznego w terminie dwóch miesięcy od powiadomienia o tych zmianach, przedstawiając powody sprzeciwu. Zmiany, o których mowa w akapicie pierwszym, mogą zostać wdrożone jedynie pod warunkiem, że ESMA nie wyraził sprzeciwu wobec tych zmian w tym terminie.

2. ESMA opracowuje projekty wykonawczych standardów technicznych określających formularze, wzory i procedury na potrzeby przedstawiania informacji, o których mowa w ust. 1.

Opracowując projekty wykonawczych standardów technicznych, ESMA uwzględnia cyfrowe środki rejestracji.

ESMA przedstawia Komisji te projekty wykonawczych standardów technicznych do dnia [*Urząd Publikacji: należy wstawić datę przypadającą po upływie 12 miesięcy od daty wejścia w życie niniejszego rozporządzenia*].

Komisja jest uprawniona do przyjęcia wykonawczych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym niniejszego ustępu, zgodnie z art. 15 rozporządzenia (UE) nr 1095/2010.

Artykuł 17

System językowy

Kontroler zewnętrzny składa wnioszek o rejestrację, o którym mowa w art. 15, w jednym z języków urzędowych instytucji Unii. Przepisy rozporządzenia nr 1 z dnia 15 kwietnia 1958 r. w sprawie określenia systemu językowego Europejskiej Wspólnoty Gospodarczej⁴⁵ mają zastosowanie odpowiednio do wszelkiej innej komunikacji między ESMA a kontrolerami zewnętrznymi.

⁴⁵ Dz.U. 17 z 6.10.1958, s. 385.

Rozdział II

Wymogi organizacyjne, procesy organizacyjne i dokumenty dotyczące zarządzania

Artykuł 18

Zasady ogólne

1. Kontrolerzy zewnętrzni stosuje odpowiednie systemy, zasoby i procedury w celu wypełnienia obowiązków wynikających z niniejszego rozporządzenia.
2. Przynajmniej raz w roku kontrolerzy zewnętrzni monitorują i oceniają adekwatność i skuteczność swoich systemów, zasobów i procedur ustanowionych zgodnie z niniejszym rozporządzeniem oraz podejmują odpowiednie środki w celu wyeliminowania wszelkich niedociągnięć.
3. ESMA opracowuje projekty regulacyjnych standardów technicznych określających kryteria oceny stosowności, adekwatności i skuteczności stosowanych przez kontrolerów zewnętrznych systemów, zasobów, mechanizmów i procedur, o których mowa w ust. 1 i 2.

ESMA przedstawia Komisji te projekty regulacyjnych standardów technicznych do dnia [Urząd Publikacji: należy wstawić datę przypadającą po upływie 12 miesięcy od daty wejścia w życie niniejszego rozporządzenia].

Komisja jest uprawniona do uzupełnienia niniejszego rozporządzenia poprzez przyjęcie regulacyjnych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym niniejszego ustępu, zgodnie z art. 10–14 rozporządzenia (UE) nr 1095/2010.

Artykuł 19

Kadra kierownicza najwyższego szczebla

1. Kadra kierownicza najwyższego szczebla kontrolera zewnętrznego zapewnia wszystkie następujące elementy:
 - a) należyte i ostrożne zarządzanie kontrolerem zewnętrznym;
 - b) niezależność działań w zakresie oceny;
 - c) właściwą identyfikację i ujawnianie konfliktów interesów oraz zarządzanie konfliktami interesów;
 - d) przestrzeganie przez kontrolera zewnętrznego w każdym czasie wymogów niniejszego rozporządzenia.
2. ESMA opracowuje projekty regulacyjnych standardów technicznych określających kryteria oceny należytego i ostrożnego zarządzania kontrolerem zewnętrznym, o których mowa w ust. 1 lit. a).

ESMA przedstawia Komisji te projekty regulacyjnych standardów technicznych do dnia [Urząd Publikacji: należy wstawić datę przypadającą po upływie 12 miesięcy od daty wejścia w życie niniejszego rozporządzenia].

Komisja jest uprawniona do uzupełnienia niniejszego rozporządzenia poprzez przyjęcie regulacyjnych standardów technicznych, o których mowa w akapicie

pierwszym niniejszego ustępu, zgodnie z art. 10–14 rozporządzenia (UE) nr 1095/2010.

Artykuł 20

Analitycy i pracownicy kontrolerów zewnętrznych oraz inne osoby bezpośrednio zaangażowane w działania kontrolerów zewnętrznych w zakresie oceny

1. Kontrolerzy zewnętrzni dopilnowują, aby ich analitycy i pracownicy oraz wszelkie inne osoby fizyczne, których usługi pozostają do ich dyspozycji lub pod ich kontrolą i którzy są bezpośrednio zaangażowani w działania w zakresie oceny, dysponowali wiedzą i doświadczeniem, które są niezbędne do wykonywania przydzielonych im zadań.
2. Kontrolerzy zewnętrzni zapewniają, aby osoby, o których mowa w ust. 1, nie mogły inicjować negocjacji ani uczestniczyć w negocjacjach dotyczących opłat lub płatności z żadnym ocenianym podmiotem, powiązaną z nim osobą trzecią ani inną osobą bezpośrednio lub pośrednio związaną z ocenianym podmiotem przez kontrolę.
3. ESMA opracowuje projekty regulacyjnych standardów technicznych określających kryteria odpowiedniości wiedzy i doświadczenia osób, o których mowa w ust. 1.

ESMA przedstawia Komisji te projekty regulacyjnych standardów technicznych do dnia [Urząd Publikacji: należy wstawić datę przypadającą po upływie 12 miesięcy od daty wejścia w życie niniejszego rozporządzenia].

Komisja jest uprawniona do uzupełnienia niniejszego rozporządzenia poprzez przyjęcie regulacyjnych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym niniejszego ustępu, zgodnie z art. 10–14 rozporządzenia (UE) nr 1095/2010.

Artykuł 21

Komórka ds. nadzoru zgodności z prawem

1. Kontrolerzy zewnętrzni ustanawiają i utrzymują stałą i skuteczną komórkę ds. nadzoru zgodności z prawem działań prowadzonych na podstawie niniejszego rozporządzenia.
2. Kontrolerzy zewnętrzni zapewniają, by komórka ds. nadzoru zgodności z prawem:
 - a) dysponowała środkami umożliwiającymi właściwe i niezależne wykonywanie swoich obowiązków;
 - b) posiadała niezbędne zasoby i wiedzę fachową oraz dostęp do wszystkich istotnych informacji;
 - c) nie monitorowała ani nie oceniała własnych działań;
 - d) nie otrzymywała wynagrodzenia w związku z wynikami działalności kontrolera zewnętrznego.
3. Ustalenia poczynione przez komórkę ds. nadzoru zgodności z prawem udostępnia się organowi nadzorcemu lub, w stosownych przypadkach, organowi administracyjnemu kontrolera zewnętrznego.
4. ESMA opracowuje projekty regulacyjnych standardów technicznych określających kryteria oceny, czy komórka ds. nadzoru zgodności z prawem dysponuje środkami umożliwiającymi jej właściwe i niezależne wykonywanie obowiązków, o których

mowa w ust. 2 lit. a), oraz kryteria oceny, czy komórka ds. nadzoru zgodności z prawem posiada niezbędne zasoby i wiedzę fachową oraz dostęp do wszystkich istotnych informacji, o których mowa w ust. 2 lit. b).

ESMA przedstawia Komisji te projekty regulacyjnych standardów technicznych do dnia [Urząd Publikacji: należy wstawić datę przypadającą po upływie 12 miesięcy od daty wejścia w życie niniejszego rozporządzenia].

Komisja jest uprawniona do uzupełnienia niniejszego rozporządzenia poprzez przyjęcie regulacyjnych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym niniejszego ustępu, zgodnie z art. 10–14 rozporządzenia (UE) nr 1095/2010.

Artykuł 22

Zasady i procedury wewnętrzne

1. Kontrolerzy zewnętrzni przyjmują i wdrażają wewnętrzne zasady i procedury należytej staranności, które gwarantują, aby ich interesy gospodarcze nie wpływały na niezależność ani dokładność działań w zakresie oceny.
2. Kontrolerzy zewnętrzni przyjmują i wdrażają odpowiednie procedury administracyjne i księgowe, mechanizmy kontroli wewnętrznej oraz skuteczne rozwiązania w zakresie kontroli i zabezpieczeń systemów przetwarzania danych.
3. ESMA opracowuje projekty regulacyjnych standardów technicznych określających kryteria oceny odpowiedniości procedur administracyjnych i księgowych, mechanizmów kontroli wewnętrznej oraz skuteczności rozwiązań w zakresie kontroli i zabezpieczeń systemów przetwarzania danych, o których mowa w ust. 2.

ESMA przedstawia Komisji te projekty regulacyjnych standardów technicznych do dnia [Urząd Publikacji: należy wstawić datę przypadającą po upływie 12 miesięcy od daty wejścia w życie niniejszego rozporządzenia].

Komisja jest uprawniona do uzupełnienia niniejszego rozporządzenia poprzez przyjęcie regulacyjnych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym niniejszego ustępu, zgodnie z art. 10–14 rozporządzenia (UE) nr 1095/2010.

Artykuł 23

Metody oceny i informacje wykorzystywane do prowadzenia kontroli w okresie przed emisją lub po emisji

1. Kontrolerzy zewnętrzni przyjmują i wdrażają środki zapewniające, aby prowadzone przez nich kontrole w okresie przed emisją, o których mowa w art. 8, oraz prowadzone przez nich kontrole w okresie po emisji, o których mowa w art. 9, opierały się na dogłębnej analizie wszystkich dostępnych informacji, które zgodnie z metodami kontrolerów zewnętrznych są istotne dla prowadzonej przez nich analizy.
2. Dokonując kontroli w okresie przed emisją lub po emisji, kontrolerzy zewnętrzni korzystają z informacji o wystarczającej jakości, pochodzących z wiarygodnych źródeł.
3. ESMA opracowuje projekty regulacyjnych standardów technicznych określających kryteria oceny, czy informacje, o których mowa w ust. 2, są wystarczającej jakości oraz czy źródła, o których mowa w ust. 2, są wiarygodne.

ESMA przedstawia Komisji te projekty regulacyjnych standardów technicznych do dnia [Urząd Publikacji: należy wstawić datę przypadającą po upływie 12 miesięcy od daty wejścia w życie niniejszego rozporządzenia].

Komisja jest uprawniona do uzupełnienia niniejszego rozporządzenia poprzez przyjęcie regulacyjnych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym niniejszego ustępu, zgodnie z art. 10–14 rozporządzenia (UE) nr 1095/2010.

Artykuł 24

Błędy w metodach oceny lub ich stosowaniu

1. Kontrolerzy zewnętrzni, którzy dowiedzą się o błędach w swoich metodach oceny lub w ich stosowaniu, mających istotny wpływ na kontrolę w okresie przed emisją, o której mowa w art. 8, lub kontrolę w okresie po emisji, o której mowa w art. 9, bezzwłocznie powiadamiają o tych błędach ESMA i emitentów odnośnych europejskich zielonych obligacji oraz wyjaśniają je.
2. Kontrolerzy zewnętrzni publikują na swoich stronach internetowych błędy, o których mowa w ust. 1, oraz, w stosownych przypadkach, zmienioną kontrolę w okresie przed emisją lub po emisji. W takich zmienionych dokumentach podaje się uzasadnienie zmian.

Artykuł 25

Outsourcing

1. Kontrolerzy zewnętrzni, którzy zlecają działania w zakresie oceny na zasadzie outsourcingu, zapewniają, aby każdy odnośny dostawca usług będący osobą trzecią dysponował zdolnościami i możliwościami pozwalającymi na rzetelne i profesjonalne wykonanie tych działań w zakresie oceny. Tacy kontrolerzy zewnętrzni zapewniają również, aby outsourcing nie wpływał w sposób istotny na jakość ich kontroli wewnętrznej ani na zdolność ESMA do sprawowania nadzoru nad przestrzeganiem przez tych kontrolerów zewnętrznych przepisów niniejszego rozporządzenia.
2. Kontrolerzy zewnętrzni nie mogą zlecać na zasadzie outsourcingu zadań swojej komórki ds. nadzoru zgodności z prawem.
3. Kontrolerzy zewnętrzni powiadamiają ESMA o działaniach w zakresie oceny, które mają zostać zlecone na zasadzie outsourcingu, w tym o poziomie zasobów ludzkich i technicznych potrzebnych do wykonania każdego z tych działań.
4. Kontrolerzy zewnętrzni zlecający działania w zakresie oceny na zasadzie outsourcingu zapewniają, aby outsourcing ten nie ograniczał ani nie osłabiał ich zdolności do wykonywania funkcji lub zadań powierzonych im jako członkom kadry kierowniczej najwyższego szczebla lub organu zarządzającego kontrolera zewnętrznego.
5. Kontrolerzy zewnętrzni zapewniają, aby dostawcy usług będący osobami trzecimi współpracowali z ESMA w związku z wszelkimi działaniami w zakresie oceny zlecanymi na zasadzie outsourcingu.
6. Kontrolerzy zewnętrzni pozostają odpowiedzialni za wszelkie działania zlecone na zasadzie outsourcingu i wprowadzają środki organizacyjne w celu zapewnienia:

- a) przeprowadzenia przez nich oceny, czy dostawca usług będący osobą trzecią realizuje działania w zakresie oceny zlecone na zasadzie outsourcingu w sposób skuteczny i zgodnie z obowiązującym prawem Unii oraz prawem krajowym i wymogami regulacyjnymi oraz czy w odpowiedni sposób zaradza stwierdzonym uchybieniom;
- b) identyfikacji wszelkich potencjalnych zagrożeń związanych z działaniami w zakresie oceny zlecanymi na zasadzie outsourcingu;
- c) odpowiedniego okresowego monitorowania działań w zakresie oceny zleczanych na zasadzie outsourcingu;
- d) odpowiednich procedur kontrolnych w odniesieniu do działań w zakresie oceny zleconych na zasadzie outsourcingu, w tym skutecznego nadzorowania tych działań i wszelkiego potencjalnego ryzyka po stronie dostawcy usług będącego osobą trzecią;
- e) odpowiedniej ciągłości działań w zakresie oceny zleconych na zasadzie outsourcingu.

Do celów lit. e) kontrolerzy zewnętrzni uzyskują informacje na temat rozwiązań zapewniających ciągłość działania stosowanych przez dostawców usług będących osobami trzecimi, oceniają jakość tych rozwiązań oraz, w razie konieczności, wnioskują o wprowadzenie w nich ulepszeń.

7. ESMA opracowuje projekty regulacyjnych standardów technicznych określających:

- a) kryteria oceny, czy dostawcy usług będący osobami trzecimi dysponują zdolnościami i możliwościami pozwalającymi na rzetelne i profesjonalne wykonywanie działań w zakresie oceny;
- b) kryteria mające na celu zapewnienie, aby prowadzenie działań w zakresie oceny nie wpływało w sposób istotny na jakość kontroli wewnętrznej realizowanej przez kontrolerów zewnętrznych ani na zdolność ESMA do sprawowania nadzoru nad przestrzeganiem przez kontrolerów zewnętrznych przepisów niniejszego rozporządzenia.

ESMA przedstawia Komisji te projekty regulacyjnych standardów technicznych do dnia [Urząd Publikacji: należy wstawić datę przypadającą po upływie 12 miesięcy od daty wejścia w życie niniejszego rozporządzenia].

Komisja jest uprawniona do uzupełnienia niniejszego rozporządzenia poprzez przyjęcie regulacyjnych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym niniejszego ustępu, zgodnie z art. 10–14 rozporządzenia (UE) nr 1095/2010.

Artykuł 26

Wymogi dotyczące prowadzenia rejestrów

- 1. Kontrolerzy zewnętrzni prowadzą stosowne rejestry wszystkich następujących elementów:
 - a) tożsamości osób uczestniczących w określaniu i zatwierdzaniu kontroli w okresie przed emisją, o których mowa w art. 8, i kontroli w okresie po emisji, o których mowa w art. 9, oraz daty podjęcia decyzji o zatwierdzeniu kontroli w okresie przed emisją i po emisji;

- b) dokumentacji dotyczącej ustalonych procedur i metod stosowanych przez kontrolerów zewnętrznych do prowadzenia i dokumentowania kontroli w okresie przed emisją i po emisji;
 - c) dokumentów wewnętrznych, w tym informacji niepublicznych i dokumentów roboczych, wykorzystanych jako podstawa wszelkich opublikowanych kontroli w okresie przed emisją lub po emisji;
 - d) sprawozdań z procedur i środków wdrażanych przez kontrolerów zewnętrznych w celu zapewnienia zgodności z niniejszym rozporządzeniem;
 - e) kopii wewnętrznej i zewnętrznej korespondencji dotyczącej działań w zakresie oceny, w tym korespondencji elektronicznej dotyczącej działań w zakresie oceny, otrzymywanej i wysyłanej przez kontrolera zewnętrznego i jego pracowników.
2. Rejestry i dokumenty, o których mowa w ust. 1, przechowuje się przez okres pięciu lat i udostępnia na żądanie ESMA.
3. W przypadku gdy ESMA wycofał rejestrację kontrolera zewnętrznego zgodnie z art. 51 ust. 1, kontroler zewnętrzny zapewnia przechowywanie tych rejestrów i dokumentów przez dodatkowe pięć lat. Rejestry i dokumenty, w których określono odpowiednie prawa i obowiązki kontrolera zewnętrznego i emitenta europejskiej zielonej obligacji na mocy umowy o świadczenie usług w zakresie oceny, przechowuje się przez okres trwania stosunku umownego z tym emitentem.

Artykuł 27

Konflikty interesów i poufność informacji

1. Kontrolerzy zewnętrzni identyfikują i eliminują wszelkie faktyczne lub potencjalne konflikty interesów, zarządzają nimi i ujawniają je w przejrzysty sposób, niezależnie od tego, czy konflikt interesów dotyczy ich analityków lub pracowników, jakiejkolwiek osoby związanej umową z kontrolerami zewnętrznymi i bezpośrednio zaangażowanej w działania w zakresie oceny, czy też osób zatwierdzających kontrole w okresie przed emisją i po emisji.
2. Opłaty pobierane przez kontrolerów zewnętrznych za usługi związane z oceną nie mogą zależeć od wyniku kontroli w okresie przed emisją lub po emisji ani od żadnego innego wyniku lub rezultatu wykonanej pracy.
3. Analitycy, pracownicy kontrolera zewnętrznego oraz wszelkie inne osoby związane umową z kontrolerami zewnętrznymi i bezpośrednio zaangażowane w działania w zakresie oceny są zobowiązani do zachowania tajemnicy zawodowej.
4. Kontrolerzy zewnętrzni dopilnowują, aby ich analitycy i pracownicy lub wszelkie inne osoby fizyczne związane umową z kontrolerami zewnętrznymi i bezpośrednio zaangażowane w działania w zakresie oceny:
- a) stosowali wszelkie uzasadnione środki w celu ochrony majątku i rejestrów znajdujących się w posiadaniu kontrolera zewnętrznego przed oszustwem, kradzieżą lub użyciem niezgodnym z przeznaczeniem, z uwzględnieniem charakteru, zakresu i złożoności jego działalności gospodarczej oraz charakteru i zakresu prowadzonych przez niego działań w zakresie oceny;
 - b) nie ujawniali żadnych informacji na temat kontroli w okresie przed emisją lub po emisji, możliwych przyszłych kontroli w okresie przed emisją i po emisji

- żadnym innym stronom niż emitenci, którzy złożyli wniosek o przeprowadzenie kontroli przez kontrolera zewnętrznego;
- c) nie wykorzystywali ani nie przekazywali informacji poufnych w żadnym innym celu niż na potrzeby działań w zakresie oceny.

Artykuł 28

Świadczenie innych usług

Kontrolerzy zewnętrzni świadczący inne usługi niż działania w zakresie oceny zapewniają, aby te inne usługi nie powodowały konfliktu interesów z ich działaniami w zakresie oceny europejskich zielonych obligacji. W swoich kontrolach w okresie przed emisją i po emisji tacy kontrolerzy zewnętrzni ujawniają wszelkie inne usługi świadczone na rzecz ocenianego podmiotu lub wszelkich powiązanych osób trzecich.

Rozdział III

Kontrole w okresie przed emisją i kontrole w okresie po emisji

Artykuł 29

Odniesienia do ESMA lub innych właściwych organów

W swoich kontrolach w okresie przed emisją lub po emisji kontrolerzy zewnętrzni nie mogą powoływać się na ESMA ani żaden właściwy organ w sposób, który mógłby wskazywać lub sugerować, że ESMA lub jakikolwiek właściwy organ zatwierdza lub aprobuje taką kontrolę lub jakiegokolwiek działania kontrolera zewnętrznego w zakresie oceny.

Artykuł 30

Publikacja kontroli w okresie przed emisją i kontroli w okresie po emisji

1. Kontrolerzy zewnętrzni publikują i nieodpłatnie udostępniają na swoich stronach internetowych wszystkie następujące dokumenty:
 - a) w osobnej sekcji zatytułowanej „Europejski standard zielonych obligacji – kontrole w okresie przed emisją” – wydane przez siebie kontrole w okresie przed emisją;
 - b) w osobnej sekcji zatytułowanej „Europejski standard zielonych obligacji – kontrole w okresie po emisji” – wydane przez siebie kontrole w okresie po emisji.
2. Kontrole w okresie przed emisją, o których mowa w ust. 1 lit. a), udostępnia się publicznie w rozsądnym terminie przed rozpoczęciem oferty publicznej lub dopuszczeniem do obrotu danej europejskiej zielonej obligacji.
3. Kontrole w okresie po emisji, o których mowa w ust. 1 lit. b), udostępnia się publicznie bezzwłocznie po dokonaniu oceny sprawozdań z alokacji przez kontrolera zewnętrznego.
4. Kontrole w okresie przed emisją, o których mowa w ust. 1 lit. a), oraz kontrole w okresie po emisji, o których mowa w ust. 1 lit. b), pozostają publicznie dostępne po ich opublikowaniu na stronie internetowej kontrolera zewnętrznego co najmniej do terminu zapadalności obligacji.
5. Kontrolerzy zewnętrzni, którzy podejmą decyzję o zaprzestaniu przeprowadzania kontroli w okresie przed emisją lub kontroli w okresie po emisji, przedstawiają

informacje na temat powodów tej decyzji w sekcjach, o których mowa w ust. 1 lit. a) i b), niezwłocznie po podjęciu takiej decyzji.

Rozdział IV

Świadczenie usług przez kontrolerów zewnętrznych z państw trzecich

Artykuł 31 **Przepisy ogólne**

1. Kontroler zewnętrzny z państwa trzeciego może świadczyć usługi zgodnie z niniejszym rozporządzeniem na rzecz emitentów, którzy emitują europejskie zielone obligacje, jeżeli ten kontroler zewnętrzny z państwa trzeciego jest zarejestrowany w rejestrze kontrolerów zewnętrznych z państw trzecich prowadzonym przez ESMA zgodnie z art. 59.
2. ESMA rejestruje kontrolera zewnętrznego z państwa trzeciego, który złożył wniosek o świadczenie usług kontrolera zewnętrznego zgodnie z niniejszym rozporządzeniem w całej Unii zgodnie z ust. 1, wyłącznie wówczas, gdy spełnione są następujące warunki:
 - a) Komisja przyjęła decyzję zgodnie z art. 32 ust. 1;
 - b) kontroler zewnętrzny z państwa trzeciego jest zarejestrowany lub uprawniony do świadczenia usług w zakresie kontroli zewnętrznej, które mają być świadczone w Unii, i podlega skutecznemu nadzorowi i egzekwowaniu prawa zapewniającym pełną zgodność z wymogami mającymi zastosowanie w tym państwie trzecim;
 - c) ustalenia dotyczące współpracy zostały dokonane zgodnie z art. 32 ust. 3.
3. W przypadku gdy kontroler zewnętrzny z państwa trzeciego jest zarejestrowany zgodnie z niniejszym artykułem, nie nakłada się na niego żadnych dodatkowych wymogów w odniesieniu do kwestii objętych niniejszym rozporządzeniem.
4. Kontroler zewnętrzny z państwa trzeciego, o którym mowa w ust. 1, składa swój wniosek do ESMA po przyjęciu przez Komisję decyzji, o której mowa w art. 32, określającej, że ramy prawne i nadzorcze państwa trzeciego, w którym jest zarejestrowany lub posiada zezwolenie ten kontroler zewnętrzny z państwa trzeciego, są równoważne wymogom opisanym w art. 32 ust. 1.
5. Kontroler zewnętrzny z państwa trzeciego przedkłada wniosek, o którym mowa w ustępie pierwszym, korzystając z formularzy i wzorów, o których mowa w art. 15.
6. Składający wniosek kontroler zewnętrzny z państwa trzeciego przekazuje do ESMA wszystkie informacje niezbędne do jego zarejestrowania.
7. W terminie 20 dni roboczych od otrzymania wniosku ESMA sprawdza jego kompletność. Jeżeli wniosek nie jest kompletny, ESMA wyznacza termin, w którym składający wniosek kontroler zewnętrzny z państwa trzeciego przekazuje dodatkowe informacje.
8. Decyzja w sprawie rejestracji opiera się na warunkach określonych w ust. 2.
9. W terminie 45 dni roboczych od złożenia kompletnego wniosku ESMA informuje składającego wniosek kontrolera zewnętrznego z państwa trzeciego na piśmie o udzieleniu lub odmowie rejestracji i podaje pełne uzasadnienie swojej decyzji.

10. Przed rozpoczęciem świadczenia jakichkolwiek usług na rzecz emitentów europejskich zielonych obligacji mających siedzibę w Unii, kontrolerzy zewnętrzni z państw trzecich świadczący usługi zgodnie z niniejszym artykułem deklarują poddanie wszelkich sporów związanych z tymi usługami jurysdykcji sądu lub trybunału arbitrażowego w państwie członkowskim.

Artykuł 32

Decyzja w kwestii równoważności

1. Komisja może przyjąć w odniesieniu do państwa trzeciego decyzję stanowiącą, że ramy prawne i nadzorcze tego państwa trzeciego gwarantują, iż kontrolerzy zewnętrzni zarejestrowani lub posiadający zezwolenie w tym państwie trzecim spełniają prawnie wiążące wymogi w zakresie organizacji i prowadzenia działalności o skutku równoważnym wymogom ustanowionym w niniejszym rozporządzeniu i w przepisach wykonawczych przyjętych na podstawie niniejszego rozporządzenia oraz że ramy prawne tego państwa trzeciego zapewniają skuteczny równoważny system uznawania kontrolerów zewnętrznych zarejestrowanych lub posiadających zezwolenie zgodnie z systemem prawnym tego państwa trzeciego.
2. Ramy organizacyjne i ramy prowadzenia działalności państwa trzeciego można uznać za mające równoważny skutek w przypadku, gdy spełniają one wszystkie spośród następujących warunków:
 - a) podmioty świadczące usługi kontroli zewnętrznej w tym państwie trzecim podlegają obowiązkowi uzyskania rejestracji lub zezwolenia oraz bieżącemu skutecznemu nadzorowi i egzekwowaniu prawa;
 - b) podmioty świadczące usługi kontroli zewnętrznej podlegają właściwym wymogom organizacyjnym w obszarze funkcji kontroli wewnętrznej oraz
 - c) podmioty świadczące usługi kontroli zewnętrznej podlegają odpowiednim zasadom prowadzenia działalności gospodarczej.
3. ESMA dokonuje ustaleń dotyczących współpracy z odnośnymi właściwymi organami państw trzecich, których ramy prawne i nadzorcze zostały uznane za faktycznie równoważne zgodnie z ust. 1. W ramach takich ustaleń określa się wszystkie następujące elementy:
 - a) mechanizm wymiany informacji między ESMA a właściwymi organami odnośnych państw trzecich, obejmujący dostęp do wszystkich informacji dotyczących kontrolerów zewnętrznych z państw trzecich, którzy uzyskali rejestrację lub zezwolenie w państwach trzecich, jakich zażąda ESMA;
 - b) mechanizm natychmiastowego powiadamiania ESMA w przypadku, gdy właściwy organ państwa trzeciego uznaje, że kontroler zewnętrzny z państwa trzeciego podlegający jego nadzorowi i zarejestrowany przez ESMA w rejestrze, o którym mowa w art. 59, narusza warunki rejestracji lub posiadanego zezwolenia, lub inne przepisy, których ma obowiązek przestrzegać;
 - c) procedury dotyczące koordynacji działalności nadzorczej, w tym, w stosownych przypadkach, kontroli na miejscu.
4. Kontroler zewnętrzny z państwa trzeciego mający siedzibę w państwie, którego ramy prawne i nadzorcze uznano za faktycznie równoważne zgodnie z ust. 1, i który jest

zarejestrowany w rejestrze, o którym mowa w art. 59, może świadczyć usługi objęte rejestracją na rzecz emitentów europejskich zielonych obligacji w całej Unii.

5. Kontroler zewnętrzny z państwa trzeciego nie korzysta już z praw przysługujących mu na mocy art. 31, jeżeli Komisja wycofa swoją decyzję na podstawie ust. 1 niniejszego artykułu w odniesieniu do tego państwa trzeciego.

Artykuł 33

Wycofanie rejestracji kontrolera zewnętrznego z państwa trzeciego

1. ESMA wycofuje rejestrację kontrolera zewnętrznego z państwa trzeciego w rejestrze utworzonym zgodnie z art. 59, jeżeli spełniony jest co najmniej jeden z następujących warunków:
 - a) ESMA ma uzasadnione, oparte na udokumentowanych dowodach podstawy, aby sądzić, że w ramach świadczenia usług w Unii kontroler zewnętrzny z państwa trzeciego działa w sposób, który jawnie szkodzi interesom inwestorów lub prawidłowemu funkcjonowaniu rynków;
 - b) ESMA ma uzasadnione, oparte na udokumentowanych dowodach podstawy, aby sądzić, że w ramach świadczenia usług w Unii kontroler zewnętrzny z państwa trzeciego poważnie naruszył przepisy mające do niego zastosowanie w państwie trzecim, na podstawie których Komisja przyjęła decyzję zgodnie z art. 32 ust. 1;
 - c) ESMA przekazał sprawę do właściwego organu państwa trzeciego, a właściwy organ państwa trzeciego nie wprowadził stosownych środków niezbędnych do ochrony inwestorów oraz prawidłowego funkcjonowania rynków Unii lub nie wykazał, że dany kontroler zewnętrzny z państwa trzeciego spełnia wymogi mające do niego zastosowanie w tym państwie trzecim;
 - d) ESMA poinformował właściwy organ państwa trzeciego o swoim zamiarze wycofania rejestracji kontrolera zewnętrznego z państwa trzeciego przynajmniej 30 dni przed jej wycofaniem.
2. ESMA niezwłocznie informuje Komisję o wszystkich środkach przyjętych zgodnie z ust. 1 i ogłasza swoją decyzję na swoich stronach internetowych.
3. Komisja ocenia, czy w odniesieniu do danego państwa trzeciego nadal spełnione są warunki, na podstawie których przyjęta została decyzja zgodnie z art. 32 ust. 1.

Artykuł 34

Uznawanie kontrolerów zewnętrznych mających siedzibę w państwach trzecich

1. Do czasu przyjęcia decyzji w kwestii równoważności zgodnie z art. 32 ust. 1 kontroler zewnętrzny z państwa trzeciego może świadczyć usługi zgodnie z niniejszym rozporządzeniem, pod warunkiem że uzyskał uprzednie uznanie ze strony ESMA zgodnie z niniejszym artykułem.
2. Kontroler zewnętrzny z państwa trzeciego zamierzający uzyskać uprzednie uznanie, o którym mowa w ust. 1, spełnia wymogi określone w art. 15–30 i art. 47–49.
3. Kontroler zewnętrzny z państwa trzeciego zamierzający uzyskać uprzednie uznanie, o którym mowa w ust. 1, ma przedstawiciela prawnego z siedzibą w Unii. Ten przedstawiciel prawny:

- a) odpowiada, wraz z kontrolerem zewnętrznym z państwa trzeciego, za dopilnowanie, by świadczenie usług na podstawie niniejszego rozporządzenia przez kontrolera zewnętrznego z państwa trzeciego spełniało wymogi, o których mowa w ust. 2, i w tym zakresie odpowiada przed ESMA za postępowanie kontrolera zewnętrznego z państwa trzeciego w Unii;
 - b) występuje w imieniu kontrolera zewnętrznego z państwa trzeciego jako główny punkt kontaktowy z ESMA i wszelkimi innymi osobami w Unii w zakresie obowiązków kontrolera zewnętrznego wynikających z niniejszego rozporządzenia;
 - c) posiada wystarczającą wiedzę, doświadczenie i zasoby, aby wypełnić swoje zobowiązania wynikające z niniejszego ustępu.
4. Wniosek o uprzednie uznanie przez ESMA, o którym mowa w ust. 1, zawiera wszelkie informacje niezbędne do stwierdzenia przez ESMA, że kontroler zewnętrzny z państwa trzeciego wdrożył wszystkie niezbędne ustalenia w celu spełnienia wymogów, o których mowa w ust. 2 i 3, oraz, w stosownych przypadkach, wskazuje się w nim właściwy organ odpowiedzialny za nadzór nad kontrolerem zewnętrznym w państwie trzecim.
5. W terminie 20 dni roboczych od otrzymania wniosku o uprzednie uznanie ESMA sprawdza, czy jest on kompletny.
- Jeżeli wniosek jest niekompletny, ESMA informuje o tym wnioskodawcę i wyznacza termin, w którym wnioskodawca ma przedłożyć dodatkowe informacje.
- Jeżeli wniosek jest kompletny, ESMA informuje o tym wnioskodawcę.
- W terminie 45 dni roboczych od otrzymania kompletnego wniosku, o którym mowa w akapicie pierwszym niniejszego ustępu, ESMA sprawdza, czy spełnione zostały warunki określone w ust. 2 i 3.
- ESMA powiadamia wnioskodawcę o uznaniu go jako kontrolera zewnętrznego z państwa trzeciego lub o odmowie uznania wnioskodawcy. Decyzja o uznaniu lub odmowie uznania zawiera uzasadnienie i staje się skuteczna piątego dnia roboczego po jej przyjęciu.
6. ESMA zawiesza lub, w stosownych przypadkach, cofa uznanie przyznane zgodnie z ust. 5, jeżeli ma uzasadnione, oparte na udokumentowanych dowodach podstawy, aby sądzić, że kontroler zewnętrzny z państwa trzeciego działa z wyraźną szkodą dla interesów użytkowników jego usług lub prawidłowego funkcjonowania rynków lub kontroler zewnętrzny z państwa trzeciego poważnie naruszył odpowiednie wymogi określone w niniejszym rozporządzeniu lub złożył fałszywe oświadczenia lub zastosował jakiekolwiek inne środki niezgodne z prawem, aby uzyskać uznanie.
7. ESMA opracowuje projekt regulacyjnych standardów technicznych określających informacje zawarte we wniosku, o którym mowa w ust. 4, oraz jego formę i treść.
- ESMA przedstawia Komisji te projekty regulacyjnych standardów technicznych do dnia [Urząd Publikacji: należy wstawić datę przypadającą po upływie 16 miesięcy od dnia wejścia w życie niniejszego rozporządzenia].
- Komisja jest uprawniona do uzupełnienia niniejszego rozporządzenia poprzez przyjęcie regulacyjnych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym niniejszego ustępu, zgodnie z art. 10–14 rozporządzenia (UE) nr 1095/2010.

Zatwierdzenie na podstawie niniejszego rozporządzenia usług świadczonych w państwie trzecim

1. Kontroler zewnętrzny z siedzibą w Unii, zarejestrowany zgodnie z art. 15 i wpisany do rejestru zgodnie z art. 59, może zwrócić się do ESMA o zatwierdzenie usług świadczonych na bieżąco przez kontrolera zewnętrznego z państwa trzeciego w Unii, o ile spełnione są wszystkie następujące warunki:
 - a) zatwierdzający kontroler zewnętrzny sprawdził i jest w stanie na bieżąco wykazać przed ESMA, że świadczenie usług na podstawie niniejszego rozporządzenia przez zatwierdzanego kontrolera zewnętrznego z państwa trzeciego spełnia – w obowiązkowy lub dobrowolny sposób – wymogi co najmniej tak samo rygorystyczne jak wymogi niniejszego rozporządzenia;
 - b) zatwierdzający kontroler zewnętrzny dysponuje wiedzą fachową niezbędną do skutecznego monitorowania czynności związanych ze świadczeniem usług na podstawie niniejszego rozporządzenia przez tego kontrolera zewnętrznego z państwa trzeciego oraz do zarządzania związanym z nimi ryzykiem;
 - c) z usług kontrolera zewnętrznego z państwa trzeciego korzysta się z któregośkolwiek z następujących obiektywnych powodów:
 - (i) specyfika bazowych rynków lub inwestycji;
 - (ii) bliskość zatwierdzonego kontrolera do rynków państw trzecich, emitentów lub inwestorów;
 - (iii) wiedza fachowa kontrolera z państwa trzeciego w zakresie świadczenia usług kontroli zewnętrznej lub konkretnych rynków lub inwestycji.
2. Kontroler zewnętrzny występujący z wnioskiem o zatwierdzenie, o którym mowa w ust. 1, przekazuje wszelkie informacje, których ESMA potrzebuje, aby upewnić się, że na chwilę składania wniosku spełniono wszystkie warunki, o których mowa we wspomnianym ustępie.
3. W terminie 20 dni roboczych od otrzymania wniosku o zatwierdzenie, o którym mowa w ust. 1, ESMA sprawdza, czy jest on kompletny.

Jeżeli wniosek jest niekompletny, ESMA informuje o tym wnioskodawcę i wyznacza termin, w którym wnioskodawca ma przedłożyć dodatkowe informacje.

Jeżeli wniosek jest kompletny, ESMA informuje o tym wnioskodawcę.

W terminie 45 dni roboczych od otrzymania kompletnego wniosku, ESMA rozpatruje ten wniosek i przyjmuje decyzję zezwalającą na zatwierdzenie albo odrzucającą wspomniany wniosek.

ESMA powiadamia wnioskodawcę o swojej decyzji w sprawie zatwierdzenia, o którym mowa w ust. 1. Decyzja zawiera uzasadnienie i staje się skuteczna piątego dnia roboczego po jej przyjęciu.
4. Usługi świadczone na podstawie niniejszego rozporządzenia przez zatwierdzonego kontrolera zewnętrznego z państwa trzeciego uznaje się za usługi świadczone przez zatwierdzającego kontrolera zewnętrznego. Zatwierdzający kontroler zewnętrzny nie może wykorzystywać zatwierdzenia w celu uniknięcia spełnienia wymogów niniejszego rozporządzenia.

5. Kontroler zewnętrzny, który zatwierdził usługi świadczone na podstawie niniejszego rozporządzenia przez kontrolera zewnętrznego z państwa trzeciego, ponosi pełną odpowiedzialność za takie usługi oraz za wypełnienie obowiązków wynikających z niniejszego rozporządzenia.
6. W przypadku gdy ESMA ma uzasadnione powody, aby uznać, że warunki określone w niniejszym artykule ust. 1 nie są już spełniane, ESMA ma prawo żądać od zatwierdzającego kontrolera zewnętrznego zaprzestania zatwierdzania.
7. Kontroler zewnętrzny, który zatwierdza usługi świadczone na podstawie niniejszego rozporządzenia przez kontrolera zewnętrznego z państwa trzeciego, publikuje informację, o której mowa w art. 13, na swojej stronie internetowej.
8. Kontroler zewnętrzny, który zatwierdza usługi świadczone na podstawie niniejszego rozporządzenia przez kontrolera zewnętrznego z państwa trzeciego, przedstawia ESMA co roku sprawozdanie dotyczące usług, które zatwierdził w okresie poprzednich dwunastu miesięcy.

Tytuł IV

Nadzór ze strony właściwych organów i ESMA

Rozdział 1

Właściwe organy

Artykuł 36

Nadzór ze strony właściwych organów

Właściwe organy wyznaczone zgodnie z art. 31 rozporządzenia (UE) 2017/1129 zapewniają stosowanie art. 8–13 niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 37

Uprawnienia właściwych organów

1. Aby wywiązywać się z obowiązków spoczywających na nich na mocy niniejszego rozporządzenia, właściwe organy muszą – zgodnie z prawem krajowym – posiadać poniższe uprawnienia nadzorcze i dochodzeniowe:
 - a) wymaganie od emitentów zamieszczania informacji, o których mowa w załączniku I, w arkuszu informacyjnym europejskiej zielonej obligacji;
 - b) wymaganie od emitentów publikowania rocznych sprawozdań z alokacji lub zamieszczania w rocznych sprawozdaniach z alokacji informacji o wszystkich elementach, o których mowa w załączniku II;
 - c) wymaganie od emitentów publikowania rocznych sprawozdań dotyczących skutków lub zamieszczania w rocznych sprawozdaniach dotyczących skutków informacji o wszystkich elementach, o których mowa w załączniku III;
 - d) wymaganie od biegłych rewidentów i członków kadry kierowniczej najwyższego szczebla emitenta przekazywania informacji i dokumentów;
 - e) zawieszenie oferty europejskich zielonych obligacji na okres jednorazowo nie dłuższy niż 10 kolejnych dni roboczych, jeżeli istnieją uzasadnione powody, aby podejrzewać, że naruszono przepisy niniejszego rozporządzenia przewidziane w jego art. 8–13;
 - f) zakazanie lub wstrzymanie reklam lub wymaganie od emitentów europejskich zielonych obligacji lub pośredników finansowych, których to dotyczy, zaprzestania lub wstrzymania reklam na okres jednorazowo nie dłuższy niż 10 kolejnych dni roboczych, jeżeli istnieją uzasadnione powody, aby podejrzewać, że naruszono przepisy niniejszego rozporządzenia przewidziane w jego art. 8–13;
 - g) podanie do publicznej wiadomości faktu, że emitent europejskich zielonych obligacji nie wywiązuje się ze swoich obowiązków przewidzianych w art. 8–13 niniejszego rozporządzenia;
 - h) przeprowadzanie kontroli na miejscu lub dochodzeń w miejscach innych niż prywatne miejsca zamieszkania osób fizycznych, oraz wchodzenie w tym celu do pomieszczeń, aby uzyskać dostęp do dokumentów i innych danych w jakiegokolwiek postaci, w przypadku gdy istnieje uzasadnione podejrzenie, że dokumenty i inne dane związane z przedmiotem kontroli lub dochodzenia

mogą mieć znaczenie dla udowodnienia przypadku naruszenia niniejszego rozporządzenia.

W przypadku gdy wymaga tego prawo krajowe, właściwy organ może zwrócić się do odpowiedniego organu wymiaru sprawiedliwości z wnioskiem o orzeczenie w sprawie użycia uprawnień, o których mowa w akapicie pierwszym.

2. Właściwe organy wykonują swoje funkcje i uprawnienia, o których mowa w ust. 1, w którykolwiek z poniższych sposobów:
 - a) bezpośrednio;
 - b) we współpracy z innymi organami;
 - c) w drodze przekazania uprawnień takim organom, zachowując odpowiedzialność za ich wykonanie;
 - d) poprzez składanie wniosków do właściwych organów sądowych.
3. Państwa członkowskie zapewniają wprowadzenie odpowiednich środków, tak aby właściwe organy dysponowały wszelkimi uprawnieniami nadzorczymi i dochodzeniowymi, które są niezbędne do wypełniania ich obowiązków.
4. Uznaje się, że osoba udostępniająca informacje właściwemu organowi zgodnie z niniejszym rozporządzeniem nie narusza jakichkolwiek ograniczeń w ujawnianiu informacji nałożonych przez umowę lub jakiegokolwiek przepisy ustawowe, wykonawcze lub administracyjne oraz nie może zostać pociągnięta do jakiegokolwiek odpowiedzialności w związku z takim powiadomieniem.

Artykuł 38

Współpraca między właściwymi organami

1. Właściwe organy współpracują ze sobą do celów niniejszego rozporządzenia. Wymieniają się informacjami bez zbędnej zwłoki i współpracują przy czynnościach dochodzeniowych, nadzorczych i związanych z egzekwowaniem przepisów.

Państwa członkowskie, które postanowiły, zgodnie z art. 41 ust. 3, ustanowić sankcje karne za naruszenia niniejszego rozporządzenia, zapewniają wprowadzenie odpowiednich środków, tak aby właściwe organy miały wszystkie niezbędne uprawnienia do współdziałania z organami sądowymi w ramach ich jurysdykcji na potrzeby otrzymywania szczegółowych informacji dotyczących dochodzeń lub postępowań karnych wszczętych w związku z możliwymi naruszeniami niniejszego rozporządzenia oraz przekazywania takich informacji innym właściwym organom w celu wypełnienia swojego obowiązku wzajemnej współpracy do celów niniejszego rozporządzenia.
2. Właściwy organ może odmówić podjęcia działań na podstawie wniosku o informacje lub wniosku o współpracę przy czynnościach dochodzeniowych wyłącznie w którejkolwiek z następujących wyjątkowych okoliczności:
 - a) w przypadku gdy pozytywne rozpatrzenie wniosku może mieć niekorzystny wpływ na jego własne czynności dochodzeniowe, czynności związane z egzekwowaniem przepisów lub na postępowanie przygotowawcze;
 - b) w przypadku gdy zostało już wszczęte postępowanie sądowe w odniesieniu do tych samych działań i przeciwko tym samym osobom przed organami państwa członkowskiego, do którego skierowano wniosek;

- c) w przypadku gdy w państwie członkowskim, do którego skierowano wniosek, zostało już wydane prawomocne orzeczenie w odniesieniu do tych osób w związku z tymi samymi działaniami.
3. Właściwy organ może wystąpić o pomoc do właściwego organu innego państwa członkowskiego w odniesieniu do kontroli na miejscu lub dochodzeń.
- W przypadku gdy właściwy organ otrzymuje od właściwego organu innego państwa członkowskiego wniosek o przeprowadzenie kontroli na miejscu lub dochodzenia, może wykonać którekolwiek z następujących czynności:
- a) samodzielnie przeprowadzić kontrolę na miejscu lub dochodzenie;
 - b) zezwolić właściwemu organowi, który przedłożył wniosek, na udział w przeprowadzanej kontroli na miejscu lub dochodzeniu;
 - c) zezwolić właściwemu organowi, który przedłożył wniosek, na samodzielne przeprowadzenie kontroli na miejscu lub dochodzenia;
 - d) wyznaczyć biegłych rewidentów lub ekspertów do przeprowadzenia kontroli na miejscu lub dochodzenia;
 - e) wykonać określone zadania związane z działaniami nadzorczymi wspólnie z pozostałymi właściwymi organami.
4. Właściwe organy mogą zgłaszać ESMA sytuacje, w których wniosek o współpracę, w szczególności dotyczący wymiany informacji, został odrzucony lub w których nie podjęto w sprawie tego wniosku żadnych działań w rozsądnym terminie. Bez uszczerbku dla art. 258 TFUE, w sytuacjach, o których mowa w zdaniu pierwszym niniejszego ustępu, ESMA może podjąć działania na podstawie uprawnień przysługujących mu na mocy art. 19 rozporządzenia (UE) nr 1095/2010.
5. ESMA ma prawo opracowywać projekty regulacyjnych standardów technicznych w celu określenia informacji, które mają być przedmiotem wymiany między właściwymi organami, zgodnie z ust. 1.
- Komisja jest uprawniona do przyjęcia regulacyjnych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym, zgodnie z art. 10–14 rozporządzenia (UE) nr 1095/2010.
6. ESMA może opracowywać projekty wykonawczych standardów technicznych w celu ustanowienia standardowych formularzy, wzorów i procedur do celów współpracy i wymiany informacji między właściwymi organami.
- Komisji przyznaje się uprawnienia do przyjmowania wykonawczych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym, zgodnie z art. 15 rozporządzenia (UE) nr 1095/2010.

Artykuł 39

Tajemnica zawodowa lub służbowa

1. Wszystkie informacje wymieniane między właściwymi organami na podstawie niniejszego rozporządzenia, które dotyczą warunków biznesowych lub operacyjnych oraz innych kwestii gospodarczych lub osobistych, uznaje się za informacje poufne oraz obejmuje obowiązkiem zachowania tajemnicy zawodowej lub służbowej, z wyjątkiem przypadków gdy w momencie ich przekazania właściwy organ stwierdzi, że informacje te mogą być ujawnione lub ich ujawnienie jest niezbędne do celów postępowania sądowego.

2. Obowiązek zachowania tajemnicy zawodowej lub służbowej ma zastosowanie do wszystkich osób, które pracują lub pracowały dla właściwego organu lub dla którejkolwiek osoby trzeciej, której ten właściwy organ przekazał swoje uprawnienia. Informacje objęte tajemnicą zawodową lub służbową nie mogą zostać ujawnione jakiejkolwiek innej osobie ani organowi, z wyjątkiem przypadków określonych w prawie Unii lub prawie krajowym.

Artykuł 40 **Środki zapobiegawcze**

1. Właściwy organ przyjmującego państwa członkowskiego, który ma wyraźne i możliwe do wykazania powody, aby sądzić, że emitent europejskiej zielonej obligacji dopuścił się nieprawidłowości lub naruszył obowiązki spoczywające na nim na mocy niniejszego rozporządzenia, przekazuje te ustalenia właściwemu organowi macierzystego państwa członkowskiego oraz ESMA.
2. W przypadku gdy mimo środków podjętych przez właściwy organ macierzystego państwa członkowskiego emitent europejskiej zielonej obligacji nie zaprzestał naruszania niniejszego rozporządzenia, właściwy organ przyjmującego państwa członkowskiego, po poinformowaniu właściwego organu macierzystego państwa członkowskiego oraz ESMA, podejmuje wszelkie odpowiednie środki w celu ochrony inwestorów oraz bez zbędnej zwłoki informuje o nich Komisję i ESMA.
3. Właściwy organ, który nie zgadza się z którymkolwiek ze środków podjętych przez inny właściwy organ na podstawie ust. 2, może poinformować o tym fakcie ESMA. ESMA może podjąć działania na podstawie uprawnień przysługujących mu na mocy art. 19 rozporządzenia (UE) nr 1095/2010.

Artykuł 41 **Kary administracyjne i inne środki administracyjne**

1. Bez uszczerbku dla uprawnień nadzorczych i dochodzeniowych przysługujących właściwym organom na mocy art. 37 oraz prawa państw członkowskich do wprowadzania i nakładania sankcji karnych, państwa członkowskie przyznają właściwym organom – zgodnie z prawem krajowym – uprawnienia do nakładania kar administracyjnych i podejmowania innych odpowiednich środków administracyjnych, które muszą być skuteczne, proporcjonalne i odstraszające. Te kary administracyjne i inne środki administracyjne stosuje się w odniesieniu do:

- a) naruszeń art. 8–13;
- b) braku współpracy lub niepoddania się czynnościom dochodzeniowym lub kontroli lub wnioskowi objętych art. 37.

Do dnia [data rozpoczęcia stosowania niniejszego rozporządzenia] państwa członkowskie mogą zdecydować, że nie ustanowią przepisów dotyczących kar administracyjnych, o których mowa w akapicie pierwszym, jeżeli naruszenia, o których mowa w akapicie pierwszym lit. a) lub b), już podlegają sankcjom karnym określonym w ich prawie krajowym. W takim przypadku państwa członkowskie szczegółowo powiadamiają Komisję i ESMA o odpowiednich przepisach ich prawa karnego.

Do dnia [data rozpoczęcia stosowania niniejszego rozporządzenia] państwa członkowskie szczegółowo powiadamiają Komisję i ESMA o przepisach, o których

mowa w akapitach pierwszym i drugim. Państwa członkowskie niezwłocznie powiadamiają Komisję i ESMA o wszelkich późniejszych zmianach tych przepisów.

2. Państwa członkowskie zapewniają, zgodnie z prawem krajowym, aby w odniesieniu do naruszeń, o których mowa w ust. 1 lit. a), właściwe organy miały uprawnienia do nakładania poniższych kar administracyjnych i innych środków administracyjnych:

- a) podania do wiadomości publicznej informacji wskazującej osobę fizyczną lub podmiot prawny odpowiedzialne za naruszenie oraz charakter naruszenia, zgodnie z art. 37 ust. 1 lit. g);
- b) nakazu zobowiązującego osobę fizyczną lub podmiot prawny odpowiedzialne za naruszenie do zaprzestania określonego postępowania stanowiącego naruszenie;
- c) maksymalnych administracyjnych kar pieniężnych w wysokości co najmniej dwukrotnej wartości korzyści uzyskanych lub strat unikniętych w wyniku naruszenia, o ile można je określić;
- d) w przypadku osoby prawnej, maksymalnych administracyjnych kar pieniężnych w wysokości co najmniej [500 000] EUR lub – w przypadku państw członkowskich, których walutą nie jest euro – równowartości tej kwoty w walucie krajowej na dzień [należy wstawić datę wejścia w życie] r. lub 0,5 % całkowitych rocznych obrotów takiej osoby prawnej według ostatniego dostępnego sprawozdania finansowego zatwierdzonego przez organ zarządzający.
- e) w przypadku osoby fizycznej, maksymalnych administracyjnych kar pieniężnych w wysokości co najmniej [50 000] EUR lub – w przypadku państw członkowskich, których walutą nie jest euro – równowartości tej kwoty w walucie krajowej na dzień [należy wstawić datę wejścia w życie niniejszego rozporządzenia].

Do celów lit. d), w przypadku gdy osoba prawna jest jednostką dominującą lub jednostką zależną jednostki dominującej, która jest zobowiązana do sporządzenia skonsolidowanego sprawozdania finansowego zgodnie z dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/34/UE⁴⁶, stosowny łączny roczny obrót stanowi kwota łącznego rocznego obrotu lub odpowiadający mu rodzaj dochodu zgodnie z odpowiednimi przepisami prawa Unii w dziedzinie rachunkowości, ustalony na podstawie ostatniego dostępnego skonsolidowanego sprawozdania finansowego zatwierdzonego przez organ zarządzający jednostki dominującej najwyższego szczebla.

3. Państwa członkowskie mogą przewidzieć dodatkowe kary lub środki oraz administracyjne kary pieniężne wyższe niż te, które przewidziano w niniejszym rozporządzeniu.

⁴⁶ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/34/UE z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie rocznych sprawozdań finansowych, skonsolidowanych sprawozdań finansowych i powiązanych sprawozdań niektórych rodzajów jednostek, zmieniająca dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2006/43/WE oraz uchylająca dyrektywy Rady 78/660/EWG i 83/349/EWG (Dz.U. L 182 z 29.6.2013, s. 19).

Artykuł 42

Wykonywanie uprawnień nadzorczych i uprawnień do nakładania kar

1. Przy określaniu rodzaju i poziomu kar administracyjnych i innych środków administracyjnych właściwe organy biorą pod uwagę wszystkie istotne okoliczności, w tym w stosownych przypadkach:
 - a) wagę naruszenia i czas jego trwania;
 - b) stopień odpowiedzialności osoby odpowiedzialnej za naruszenie;
 - c) sytuację finansową osoby odpowiedzialnej za dane naruszenie, której wyznacznikiem jest wysokość całkowitych obrotów odpowiedzialnej osoby prawnej lub roczny dochód i aktywa netto odpowiedzialnej osoby fizycznej;
 - d) wpływ naruszenia na interesy inwestorów detalicznych;
 - e) skalę korzyści uzyskanych lub strat unikniętych przez osobę odpowiedzialną za dane naruszenie lub strat poniesionych przez osoby trzecie w wyniku naruszenia, o ile można je ustalić;
 - f) zakres współpracy osoby odpowiedzialnej za naruszenie z właściwym organem, bez uszczerbku dla potrzeby zapewnienia rekompensaty zysków uzyskanych lub strat unikniętych przez tę osobę;
 - g) poprzednie naruszenia popełnione przez osobę odpowiedzialną za naruszenie;
 - h) środki zastosowane po popełnieniu naruszenia przez osobę odpowiedzialną za naruszenie w celu zapobieżenia powtórnemu naruszeniu.
2. W wykonywaniu swoich uprawnień do nakładania kar administracyjnych i innych środków administracyjnych na podstawie art. 41 właściwe organy ściśle współpracują w celu zapewnienia, aby wykonywanie przez nie uprawnień nadzorczych i dochodzeniowych oraz nakładane przez nie kar administracyjne i inne środki administracyjne były skuteczne i odpowiednie zgodnie z niniejszym rozporządzeniem. Koordynują one swoje działania w celu uniknięcia powtarzania i pokrywania się działań przy wykonywaniu przysługujących im uprawnień nadzorczych i dochodzeniowych oraz przy nakładaniu kar administracyjnych i innych środków administracyjnych w sprawach transgranicznych.

Artykuł 43

Prawo do odwołania

Państwa członkowskie zapewniają, aby decyzje podejmowane na podstawie niniejszego rozporządzenia były właściwie uzasadnione i podlegały prawu do odwołania się przed sądem.

Artykuł 44

Publikacja decyzji

1. Właściwe organy publikują na swojej urzędowej stronie internetowej decyzję nakładającą karę administracyjną lub inny środek administracyjny za naruszenie niniejszego rozporządzenia niezwłocznie po poinformowaniu o tej decyzji osoby, której ta decyzja dotyczy. Publikacja taka obejmuje informacje na temat rodzaju i charakteru naruszenia oraz tożsamości osób odpowiedzialnych. Obowiązek ten nie ma zastosowania do decyzji nakładających środki o charakterze dochodzeniowym.

2. W przypadku gdy właściwy organ uzna, że opublikowanie tożsamości podmiotów prawnych lub tożsamości lub danych osobowych osób fizycznych byłoby nieproporcjonalne w oparciu o indywidualną ocenę przeprowadzoną w odniesieniu do proporcjonalności publikacji takich danych, lub w przypadku gdy takie opublikowanie zagroziłoby stabilności rynków finansowych lub prowadzonym czynnościom dochodzeniowym, państwa członkowskie zapewniają, aby właściwe organy dokonały jednego z poniższych:
- a) odroczyły publikację decyzji o nałożeniu kary lub środka do momentu, kiedy przyczyny nieopublikowania przestaną być aktualne;
 - b) opublikowały decyzję nakładającą karę lub środek w sposób zanonimizowany, który jest zgodny z prawem krajowym, jeżeli taka anonimowa publikacja zapewnia skuteczną ochronę odpowiednich danych osobowych;
 - c) nie publikowały decyzji o nałożeniu kary lub środka, jeżeli warianty określone w lit. a) i b) uznaje się za niewystarczające w celu zapewnienia:
 - (i) aby stabilność rynków finansowych nie została zagrożona;
 - (ii) proporcjonalność publikacji takich decyzji w odniesieniu do środków, których charakter uznaje się za drugorzędny.
- W przypadku podjęcia decyzji o publikacji informacji o karze lub środku w sposób zanonimizowany, o której mowa w akapicie pierwszym lit. b), publikacja stosownych danych może zostać odroczone o rozsądny okres, jeśli oczekuje się, że w takim okresie powody uzasadniające anonimową publikację przestaną istnieć.
3. W przypadku gdy od decyzji o nałożeniu kary lub środka przysługuje odwołanie do odpowiednich organów sądowych lub innych organów, właściwe organy natychmiast publikują na swojej urzędowej stronie internetowej taką informację oraz wszelkie późniejsze informacje na temat wyniku tego odwołania. Ponadto publikuje się również wszelkie decyzje unieważniające poprzednią decyzję o nałożeniu kary lub środka.
4. Właściwe organy zapewniają, aby wszelkie informacje opublikowane zgodnie z niniejszym artykułem pozostały na ich oficjalnej stronie internetowej przez okres co najmniej pięciu lat po ich publikacji. Opublikowane dane osobowe pozostawia się na urzędowej stronie internetowej właściwego organu jedynie przez okres, który jest niezbędny zgodnie z mającymi zastosowanie przepisami o ochronie danych.

Artykuł 45

Zgłaszanie kar do ESMA

1. Właściwy organ corocznie przekazuje ESMA zbiorcze informacje dotyczące wszystkich kar administracyjnych i innych środków administracyjnych nałożonych zgodnie z art. 41. ESMA publikuje te informacje w sprawozdaniu rocznym.
- W przypadku gdy państwa członkowskie postanowiły, zgodnie z art. 41 ust. 3, ustanowić sankcje karne za naruszenia przepisów, o których mowa w niniejszym ustępie, ich właściwe organy co roku przedstawiają ESMA zanonimizowane i zagregowane dane dotyczące wszystkich wszczętych postępowań przygotowawczych i nałożonych sankcji karnych. ESMA publikuje dane dotyczące nałożonych sankcji karnych w sprawozdaniu rocznym.

2. Właściwy organ, który podał informacje o karach administracyjnych, innych środkach administracyjnych lub sankcjach karnych do wiadomości publicznej, równocześnie zgłasza te kary, środki lub sankcje ESMA.
3. Właściwe organy informują ESMA o wszystkich karach administracyjnych lub innych środkach administracyjnych nałożonych, lecz nieopublikowanych zgodnie z art. 44 ust. 2 akapit pierwszy lit. c), w tym o wszelkich odwołaniach ich dotyczących oraz o wyniku takich odwołań. Państwa członkowskie zapewniają, aby właściwe organy otrzymywały informacje oraz prawomocne orzeczenia dotyczące wszelkich nałożonych sankcji karnych, oraz aby przedkładały te dane ESMA. ESMA prowadzi centralną bazę danych zawierającą zgłoszone mu kary wyłącznie do celów wymiany informacji między właściwymi organami. Do bazy tej dostęp mają wyłącznie właściwe organy i jest ona aktualizowana na podstawie informacji przez nie przekazywanych.

Rozdział 2

ESMA

Artykuł 46

Wykonywanie uprawnień, o których mowa w art. 47, 48 i 49

Uprawnienia powierzone na podstawie art. 47, 48 i 49 ESMA, jakimkolwiek urzędnikowi ESMA lub każdej innej osobie upoważnionej przez ESMA nie mogą być wykorzystywane w celu żądania ujawnienia informacji lub dokumentów, które są objęte klauzulą poufności wymiany informacji między prawnikiem a klientem.

Artykuł 47

Wezwania do udzielenia informacji

1. ESMA może – w drodze zwykłego wezwania lub w drodze decyzji – zobowiązać następujące osoby do udzielenia wszelkich informacji niezbędnych, aby umożliwić ESMA wykonywanie jego obowiązków wynikających z niniejszego rozporządzenia:
 - a) osoby, które faktycznie prowadzą działalność kontrolera zewnętrznego;
 - b) członkowie organu nadzorczego, organu zarządzającego lub organu administracyjnego kontrolera zewnętrznego;
 - c) członkowie kadry kierowniczej najwyższego szczebla kontrolera zewnętrznego;
 - d) wszelkie inne osoby bezpośrednio zaangażowane w działania kontrolera zewnętrznego w zakresie oceny;
 - e) przedstawiciele prawni i pracownicy podmiotów, którym kontroler zewnętrzny zlecił na zasadzie outsourcingu realizację pewnych funkcji zgodnie z art. 25;
 - f) osoby w inny sposób blisko i w sposób znaczący związane z procesem zarządzania kontrolera zewnętrznego;
 - g) każda osoba, która działa lub podaje się za kontrolera zewnętrznego, nie będąc zarejestrowaną w tym charakterze, oraz każda osoba wykonująca dla takiej osoby funkcje, o których mowa w lit. a)–f).
2. Wysyłając zwykły wniosek o udzielenie informacji, o którym mowa w ust. 1, ESMA:

- a) odwołuje się do niniejszego artykułu jako podstawy prawnej wniosku;
 - b) podaje cel wniosku;
 - c) określa rodzaj wymaganych informacji;
 - d) wskazuje termin przekazania informacji;
 - e) informuje osobę, do której zwraca się o informacje, że nie jest ona zobowiązana do ich przedstawienia, lecz w przypadku dobrowolnej odpowiedzi na wniosek przedstawione informacje nie mogą być niezgodne z prawdą ani mylące;
 - f) wskazuje możliwą grzywnę przewidzianą w art. 52, w przypadku gdy odpowiedzi na zadane pytania są niezgodne z prawdą lub mylące.
3. Wzywając do udzielenia informacji zgodnie z ust. 1 w drodze decyzji, ESMA:
- a) odwołuje się do niniejszego artykułu jako podstawy prawnej wniosku;
 - b) podaje cel wniosku;
 - c) określa rodzaj wymaganych informacji;
 - d) wskazuje termin przekazania informacji;
 - e) wskazuje okresowe kary pieniężne przewidziane w art. 53, w przypadku gdy przedstawione wymagane informacje są niekompletne;
 - f) wskazuje grzywnę przewidzianą w art. 52, w przypadku gdy odpowiedzi na zadane pytania są niezgodne z prawdą lub mylące;
 - g) informuje o prawie do odwołania od decyzji do Komisji Odwoławczej zgodnie z art. 58 i 59 rozporządzenia (UE) nr 1095/2010 i prawie do zaskarżenia tej decyzji do Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej zgodnie z art. 60 i 61 tego rozporządzenia (UE).
4. Do udzielenia wymaganych informacji zobowiązane są osoby, o których mowa w ust. 1, lub ich przedstawiciele, a w przypadku osób prawnych lub stowarzyszeń niemających osobowości prawnej – osoby powołane do ich reprezentacji zgodnie z ustawą lub ich statutem. Prawnicy należycie upoważnieni do działania mogą przedłożyć informacje w imieniu swoich klientów. Klienci ci pozostają w pełni odpowiedzialni za informacje, jeżeli przekazane informacje są niepełne, niezgodne z prawdą lub mylące.
5. ESMA niezwłocznie wysyła kopię zwykłego wezwania lub swojej decyzji właściwemu organowi państwa członkowskiego, w którym osoby, o których mowa w ust. 1, objęte wezwaniem do udzielenia informacji, mają swoje miejsce zamieszkania lub siedzibę.

Artykuł 48

Ogólne czynności wyjaśniające

1. W celu wypełniania swych obowiązków wynikających z niniejszego rozporządzenia ESMA może przeprowadzać niezbędne dochodzenia względem osób, o których mowa w art. 47 ust. 1. W tym celu urzędnicy ESMA i inne osoby upoważnione przez ESMA mają prawo do:

- a) wglądu we wszelkie dokumenty, dane, procedury i inne materiały istotne z punktu widzenia realizacji zadań ESMA, niezależnie od nośnika, na jakim są one przechowywane;
 - b) wykonania lub uzyskania uwierzytelnionych kopii lub wyciągów z takich dokumentów, danych, procedur i innych materiałów;
 - c) wzywania dowolnych osób, o których mowa w art. 47 ust. 1, lub ich przedstawicieli lub członków ich personelu w celu złożenia przez nich ustnych lub pisemnych wyjaśnień na temat sytuacji faktycznej lub dokumentów związanych z przedmiotem i celem kontroli oraz do zaprotokołowania odpowiedzi;
 - d) prowadzenia rozmów z wszelkimi innymi osobami fizycznymi lub prawnymi, które wyrażą na to zgodę, w celu pozyskania informacji dotyczących przedmiotu dochodzenia;
 - e) żądania rejestrów połączeń telefonicznych i przesyłu danych.
2. Urzędnicy ESMA i inne osoby upoważnione przez ESMA do prowadzenia dochodzeń, o których mowa w ust. 1, wykonują swoje uprawnienia po przedstawieniu pisemnego upoważnienia określającego przedmiot i cel tego dochodzenia. W upoważnieniu tym wskazuje się również okresowe kary pieniężne przewidziane w art. 53, nakładane w przypadku, gdy wymagane dokumenty, dane, procedury lub inne materiały bądź odpowiedzi na pytania zadane osobom, o których mowa w art. 47 ust. 1, nie zostaną przekazane bądź udzielone lub są niepełne, a także grzywny przewidziane w art. 52, w przypadku gdy odpowiedzi na pytania zadane osobom, o których mowa w art. 47 ust. 1, są niezgodne z prawdą lub mylące.
3. Osoby, o których mowa w art. 47 ust. 1, mają obowiązek poddać się dochodzeniom wszczętym na podstawie decyzji ESMA. W decyzji określa się przedmiot i cel dochodzenia, okresowe kary pieniężne przewidziane w art. 53 i środki odwoławcze dostępne na mocy rozporządzenia (UE) nr 1095/2010 oraz informuje się o prawie do zaskarżenia decyzji do Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej.
4. Z odpowiednim wyprzedzeniem przed rozpoczęciem dochodzenia ESMA informuje właściwy organ nadzoru, o którym mowa w art. 36, państwa członkowskiego, w którym ma być prowadzone dochodzenie, o samym dochodzeniu i o tożsamości upoważnionych osób. Na żądanie ESMA urzędnicy danego właściwego organu udzielają tym upoważnionym osobom pomocy w wykonywaniu ich zadań. Na życzenie urzędnicy danego właściwego organu mogą być obecni podczas dochodzeń.
5. Jeżeli żądanie przedstawienia rejestrów połączeń telefonicznych i przesyłu danych, o którym mowa w ust. 1 lit. e), wymaga uzyskania zezwolenia dla właściwego organu od organu wymiaru sprawiedliwości zgodnie z prawem krajowym, ESMA również występuje o takie zezwolenie. ESMA może również wystąpić o wydanie takiego zezwolenia zapobiegawczo.
6. W przypadku gdy zostanie złożony wniosek o zezwolenie, o którym mowa w ust. 5, krajowy organ wymiaru sprawiedliwości sprawdza, czy decyzja ESMA jest autentyczna i czy przewidziane środki przymusu nie są arbitralne ani nadmierne, uwzględniając przedmiot dochodzeń. Sprawdzając, czy środki przymusu są proporcjonalne, krajowy organ wymiaru sprawiedliwości może zwrócić się do ESMA o szczegółowe wyjaśnienia, w szczególności w odniesieniu do przesłanek, na podstawie których ESMA podejrzewa, że miało miejsce naruszenie przepisów niniejszego rozporządzenia, a także do powagi domniemanego naruszenia oraz

sposobu, w jaki osoba, wobec której stosowane są środki przymusu, uczestniczyła w danym zdarzeniu. Krajowy organ wymiaru sprawiedliwości nie może jednak dokonywać oceny konieczności przeprowadzania dochodzenia ani żądać dostępu do informacji zawartych w aktach sprawy ESMA. Zgodność z prawem decyzji ESMA podlega kontroli jedynie ze strony Trybunału Sprawiedliwości zgodnie z procedurą określoną w art. 61 rozporządzenia (UE) nr 1095/2010.

Artykuł 49 **Kontrole na miejscu**

1. W celu wypełniania swych obowiązków wynikających z niniejszego rozporządzenia ESMA może przeprowadzać wszelkie niezbędne kontrole na miejscu w dowolnych obiektach, na dowolnym terenie lub składnikach majątku osób prawnych, o których mowa w art. 47 ust. 1. W przypadku gdy wymaga tego właściwe i skuteczne przeprowadzenie inspekcji, ESMA może przeprowadzić kontrolę na miejscu bez uprzedzenia.
2. Urzędnicy i inne osoby upoważnione przez ESMA do przeprowadzenia kontroli na miejscu mogą wejść do dowolnych obiektów, na dowolne tereny lub uzyskać dostęp do składników majątku osób prawnych, których dotyczy decyzja o dochodzeniu przyjęta przez ESMA, i dysponują wszelkimi uprawnieniami, o których mowa w art. 48 ust. 1. Mają oni również prawo do pieczętowania wszelkich lokali stanowiących miejsce prowadzenia działalności gospodarczej oraz wszelkich składników majątku i ksiąg lub dokumentów na czas kontroli i w zakresie koniecznym do przeprowadzenia kontroli.
3. Z odpowiednim wyprzedzeniem przed kontrolą ESMA powiadamia o niej właściwy organ nadzoru państwa członkowskiego, w którym kontrola ta ma być przeprowadzona. Kontrole na mocy niniejszego artykułu przeprowadza się pod warunkiem, że odpowiedni organ potwierdził, że nie zgłasza sprzeciwu wobec tych kontroli.
4. Urzędnicy ESMA i inne osoby upoważnione przez ESMA do przeprowadzenia kontroli na miejscu wykonują swoje uprawnienia po przedstawieniu pisemnego upoważnienia określającego przedmiot i cel kontroli oraz okresowe kary pieniężne przewidziane w art. 53, które podlegają nałożeniu, w przypadku gdy zainteresowane osoby nie poddadzą się kontroli. Z odpowiednim wyprzedzeniem przed kontrolą ESMA powiadamia o niej właściwy organ państwa członkowskiego, w którym kontrola ta ma zostać przeprowadzona.
5. Osoby, o których mowa w art. 47 ust. 1, poddają się kontrolom na miejscu zarządzonym na podstawie decyzji ESMA. W decyzji tej określa się przedmiot i cel kontroli, datę jej rozpoczęcia oraz okresowe kary pieniężne przewidziane w art. 53, środki odwoławcze dostępne na mocy rozporządzenia (UE) nr 1095/2010 oraz prawo do zaskarżenia decyzji do Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej. ESMA podejmuje takie decyzje po skonsultowaniu się z właściwym organem państwa członkowskiego, w którym ma być przeprowadzana kontrola.
6. Urzędnicy właściwego organu państwa członkowskiego, w którym ma być przeprowadzana kontrola, a także osoby upoważnione bądź wyznaczone przez ten organ na żądanie ESMA aktywnie pomagają urzędnikom ESMA i innym osobom upoważnionym przez ESMA. W tym celu przysługują im uprawnienia określone w ust. 2. Urzędnicy tego właściwego organu mogą również na żądanie być obecni podczas kontroli na miejscu.

7. ESMA może również zażądać od właściwych organów przeprowadzenia w jego imieniu konkretnych czynności dochodzeniowych i kontroli na miejscu przewidzianych w niniejszym artykule i w art. 48 ust. 1. W tym celu właściwym organom przysługują te same uprawnienia co ESMA, określone w niniejszym artykule i w art. 48 ust. 1.
8. W przypadku gdy urzędnicy i inne osoby towarzyszące upoważnione przez ESMA stwierdzą, że osoba sprzeciwia się kontroli zarządzanej na podstawie niniejszego artykułu, właściwy organ zainteresowanego państwa członkowskiego udziela im niezbędnej pomocy, zwracając się w razie potrzeby o pomoc policji lub równorzędnego organu egzekwowania prawa, aby umożliwić im przeprowadzenie kontroli na miejscu.
9. Jeżeli kontrola na miejscu przewidziana w ust. 1 lub pomoc przewidziana w ust. 8 wymaga zezwolenia wydanego przez organ wymiaru sprawiedliwości zgodnie z mającymi zastosowanie przepisami krajowymi, ESMA również występuje o takie zezwolenie. ESMA może również wystąpić o wydanie takiego zezwolenia zapobiegawczo.
10. W przypadku złożenia wniosku o zezwolenie, o którym mowa w ust. 9, krajowy organ wymiaru sprawiedliwości sprawdza, czy decyzja ESMA jest autentyczna i czy przewidziane środki przymusu nie są arbitralne ani nadmierne, uwzględniając przedmiot kontroli. Kontrolując proporcjonalność środków przymusu, krajowy organ wymiaru sprawiedliwości może zwrócić się do ESMA o szczegółowe wyjaśnienia. Taki wniosek o szczegółowe wyjaśnienia może w szczególności dotyczyć przesłanek, na podstawie których ESMA podejrzewa, że doszło do naruszenia niniejszego rozporządzenia, oraz wagi podejrzewanego naruszenia i charakteru udziału osoby objętej środkami przymusu. Krajowy organ wymiaru sprawiedliwości nie może jednak dokonywać oceny konieczności przeprowadzania dochodzenia ani żądać dostępu do informacji zawartych w aktach sprawy ESMA. Zgodność z prawem decyzji ESMA podlega kontroli jedynie ze strony Trybunału Sprawiedliwości zgodnie z procedurą określoną w art. 61 rozporządzenia (UE) nr 1095/2010.

Artykuł 50

Wymiana informacji

1. Właściwe organy, o których mowa w art. 36, ESMA i inne odpowiednie organy bez zbędnej zwłoki wymieniają między sobą informacje wymagane do celów wykonywania ich obowiązków.
2. Właściwe organy, o których mowa w art. 36, ESMA, inne odpowiednie organy i inne podmioty bądź osoby fizyczne i prawne otrzymujące informacje poufne w ramach obowiązków wykonywanych na mocy niniejszego rozporządzenia wykorzystują je wyłącznie do celów służbowych.

Artykuł 51

Środki nadzorcze stosowane przez ESMA

1. Jeżeli zgodnie z art. 55 ust. 8 ESMA stwierdzi, że osoba dopuściła się jednego z naruszeń wymienionych w art. 52 ust. 2, podejmuje co najmniej jedno z poniższych działań:
 - a) wycofuje rejestrację kontrolera zewnętrznego;

- b) wycofuje uznanie kontrolera zewnętrznego mającego siedzibę w państwie trzecim;
 - c) tymczasowo zakazuje kontrolerowi zewnętrznemu prowadzenia działalności w rozumieniu niniejszego rozporządzenia w całej Unii do czasu zaprzestania naruszenia;
 - d) przyjmuje decyzję zobowiązującą daną osobę do zaprzestania danego naruszenia;
 - e) przyjmuje decyzję nakładającą grzywny na podstawie art. 52;
 - f) przyjmuje decyzję nakładającą okresowe kary pieniężne na podstawie art. 53;
 - g) wydaje publiczne ogłoszenia.
2. ESMA wycofuje rejestrację lub uznanie kontrolera zewnętrznego w następujących okolicznościach:
- a) kontroler zewnętrzny jednoznacznie zrzekł się rejestracji lub uznania lub nie skorzystał z rejestracji lub uznania w terminie 36 miesięcy od daty rejestracji lub uznania;
 - b) kontroler zewnętrzny uzyskał rejestrację lub uznanie na podstawie fałszywych oświadczeń lub w inny niezgodny z prawem sposób;
 - c) kontroler zewnętrzny przestał spełniać warunki, na podstawie których został zarejestrowany lub uznany.
- Jeżeli ESMA zdecyduje o wycofaniu rejestracji lub uznania kontrolera zewnętrznego, przedstawia pełne uzasadnienie w swojej decyzji. Cofnięcie staje się bezzwłocznie skuteczne.
3. Podejmując decyzje, o których mowa w ust. 1, ESMA bierze pod uwagę charakter i powagę naruszenia, uwzględniając następujące kryteria:
- a) czas trwania i częstotliwość naruszenia;
 - b) kwestię, czy naruszenie doprowadziło do przestępstwa finansowego bądź też ułatwiło przestępstwo finansowe lub w inny sposób jest z nim związane;
 - c) kwestię, czy naruszenie jest wynikiem działania umyślnego lub zanedbania;
 - d) stopień odpowiedzialności osoby odpowiedzialnej za naruszenie;
 - e) sytuację finansową osoby odpowiedzialnej za dane naruszenie, której wyznacznikiem jest wysokość całkowitych obrotów odpowiedzialnej osoby prawnej lub roczny dochód i aktywa netto odpowiedzialnej osoby fizycznej;
 - f) wpływ naruszenia na interesy inwestorów detalicznych;
 - g) skalę korzyści uzyskanych lub strat unikniętych przez osobę odpowiedzialną za dane naruszenie lub strat poniesionych przez osoby trzecie w wyniku naruszenia, o ile można je ustalić;
 - h) zakres współpracy osoby odpowiedzialnej za naruszenie z ESMA, bez uszczerbku dla konieczności wydania korzyści uzyskanych lub strat unikniętych przez tę osobę;
 - i) poprzednie naruszenia popełnione przez osobę odpowiedzialną za naruszenie;

- j) środki zastosowane po popełnieniu naruszenia przez osobę odpowiedzialną za naruszenie w celu zapobieżenia powtórnemu naruszeniu.
4. ESMA niezwłocznie powiadamia osobę odpowiedzialną za naruszenie o każdym działaniu podjętym na podstawie ust. 1, a także przekazuje tę informację właściwym organom państw członkowskich oraz Komisji. W terminie 10 dni roboczych od daty podjęcia działania ESMA ogłasza je publicznie na swojej stronie internetowej.
- Publiczne ogłoszenie, o którym mowa w akapicie pierwszym, zawiera następujące elementy:
- a) informację o prawie odwołania się od decyzji przysługującym osobie odpowiedzialnej za naruszenie;
 - b) w stosownych przypadkach informację potwierdzającą złożenie odwołania oraz wyjaśnienie, że takie odwołanie nie ma skutku zawieszającego;
 - c) informację o możliwości zawieszenia stosowania zaskarżonej decyzji przez Komisję Odwoławczą ESMA zgodnie z art. 60 ust. 3 rozporządzenia (UE) nr 1095/2010.

Artykuł 52

Grzywny

1. Jeżeli zgodnie z art. 55 ust. 8 ESMA stwierdzi, że kontroler zewnętrzny i osoby, o których mowa w art. 47 ust. 1, umyślnie lub w wyniku zaniedbania, dopuścili się jednego z naruszeń wymienionych w ust. 2 lub większej ich liczby, przyjmuje decyzję o nałożeniu grzywny zgodnie z ust. 3 niniejszego artykułu.
- Uznaje się, że naruszenie popełniono umyślnie, jeżeli ESMA znalazł obiektywne dowody wskazujące na to, że dana osoba działała umyślnie w celu dopuszczenia się naruszenia.
2. Naruszenia, o których mowa w ust. 1, są następujące:
- a) nieprzestrzeganie przepisów określonych w art. 18–30;
 - b) składanie fałszywych oświadczeń przy ubieganiu się o rejestrację jako kontroler zewnętrzny lub stosowanie wszelkich innych niezgodnych z prawem środków w celu uzyskania takiej rejestracji;
 - c) nieudzielenie informacji w odpowiedzi na decyzję wzywającą do udzielenia informacji na podstawie art. 47 lub udzielenie nieprawdziwych lub wprowadzających w błąd informacji w odpowiedzi na wezwanie do udzielenia informacji lub decyzję;
 - d) utrudnianie dochodzenia lub brak współpracy przy dochodzeniu prowadzonym na podstawie art. 48 ust. 1 lit. a), b), c) lub e);
 - e) nieprzestrzeganie art. 49 poprzez nieprzedstawienie wyjaśnień na temat sytuacji faktycznej lub dokumentów związanych z przedmiotem i celem kontroli lub przedstawienie nieprawdziwych lub wprowadzających w błąd wyjaśnień;
 - f) podejmowanie działalności w charakterze kontrolera zewnętrznego lub podawanie się za kontrolera zewnętrznego bez uprzedniego zarejestrowania się jako kontroler zewnętrzny.

3. Minimalna kwota grzywny, o której mowa w ust. 1, wynosi 20 000 EUR. Maksymalna kwota wynosi 200 000 EUR.
Ustalając wysokość grzywny na podstawie ust. 1, ESMA bierze pod uwagę kryteria określone w art. 51 ust. 3.
4. W przypadku gdy osoba odniosła bezpośrednią lub pośrednią korzyść finansową z naruszenia, kwota grzywny jest przynajmniej równa tej korzyści finansowej.
5. W przypadku gdy działanie lub zaniechanie stanowi połączenie kilku naruszeń, zastosowanie ma jedynie grzywna nałożona za naruszenie, za które nałożono najwyższą grzywnę.

Artykuł 53

Okresowe kary pieniężne

1. ESMA w drodze decyzji nakłada okresowe kary pieniężne w celu nakłonienia:
 - a) osoby do zaprzestania naruszenia, zgodnie z decyzją przyjętą na podstawie art. 52 ust. 1 lit. c);
 - b) osoby, o której mowa w art. 47 ust. 1:
 - (i) do dostarczenia kompletnych informacji, których zażądano w drodze decyzji na podstawie art. 47;
 - (ii) do poddania się dochodzeniu, a w szczególności do przedłożenia kompletnych dokumentów, danych, procedur lub wszelkich innych żądanych materiałów, a także do uzupełnienia i skorygowania innych informacji udostępnionych w dochodzeniu wszczętym w drodze decyzji na podstawie art. 48;
 - (iii) do poddania się kontroli na miejscu zarządzanej decyzją na podstawie art. 49.
2. Okresową karę pieniężną nakłada się za każdy dzień opóźnienia.
3. Kwota okresowych kar pieniężnych wynosi 3 % średniego dziennego obrotu w poprzedzającym roku obrotowym lub, w przypadku osób fizycznych, 2 % średniego dziennego dochodu w poprzedzającym roku kalendarzowym. Okresową karę pieniężną nalicza się od dnia określonego w decyzji o nałożeniu okresowej kary pieniężnej.
4. Okresową karę pieniężną nakłada się na okres nieprzekraczający sześciu miesięcy od powiadomienia o decyzji ESMA. Po upływie tego okresu ESMA dokonuje przeglądu tego środka.

Artykuł 54

Powiadamianie o grzywnach i okresowych karach pieniężnych oraz ich charakter, egzekucja i przypisywanie

1. ESMA podaje do wiadomości publicznej każdą grzywnę i każdą okresową karę pieniężną, które zostały nałożone zgodnie z art. 52 i 53, chyba że takie publiczne ujawnienie zagrażałoby poważnie rynkom finansowym lub wyrządzało nieproporcjonalną szkodę zainteresowanym stronom. Ujawniane informacje nie mogą obejmować danych osobowych w rozumieniu rozporządzenia (WE) nr 45/2001.

2. Grzywny i okresowe kary pieniężne nałożone zgodnie z art. 52 i 53 mają charakter administracyjny.
3. Jeżeli ESMA postanowi nie nakładać grzywien ani kar pieniężnych, informuje o tym odpowiednio Parlament Europejski, Radę, Komisję i właściwe organy danego państwa członkowskiego oraz podaje przyczyny swojej decyzji.
4. Grzywny i okresowe kary pieniężne nałożone zgodnie z art. 52 i 53 podlegają egzekucji.

Do celów egzekwowania grzywien i okresowych kar pieniężnych ESMA stosuje przepisy postępowania cywilnego obowiązujące w państwie członkowskim lub państwie trzecim, w którym postępowanie jest prowadzone.
5. Kwoty grzywien i okresowych kar pieniężnych przypisuje się do budżetu ogólnego Unii.

Artykuł 55

Przepisy proceduralne regulujące stosowanie środków nadzorczych i nakładanie grzywien

1. Jeżeli w trakcie wykonywania swoich obowiązków wynikających z niniejszego rozporządzenia ESMA stwierdzi, że istnieją wiarygodne przesłanki świadczące o możliwości istnienia okoliczności, które stanowią naruszenie lub naruszenia wymienione w art. 52 ust. 2, ESMA wyznacza w swoich strukturach niezależnego urzędnika dochodzeniowego, który wyjaśnia daną sprawę. Urzędnik dochodzeniowy nie może – ani nie mógł w przeszłości – być bezpośrednio bądź pośrednio zaangażowany w nadzór nad danym kontrolerem zewnętrznym ani w procedurę rejestracji tego kontrolera i wykonuje swoje funkcje niezależnie od Rady Organów Nadzoru ESMA.
2. Urzędnik dochodzeniowy bada domniemane naruszenia, uwzględniając wszelkie uwagi przedstawione przez osoby, które są przedmiotem dochodzenia, i przedkłada Radzie Organów Nadzoru ESMA pełne akta sprawy zawierające dokonane przez niego ustalenia.
3. Aby wykonywać swoje zadania, urzędnik dochodzeniowy może korzystać z prawa do występowania o informacje zgodnie z art. 47 i do prowadzenia dochodzeń i kontroli na miejscu zgodnie z art. 48 i 49. Wykonując te uprawnienia, urzędnik dochodzeniowy przestrzega przepisów art. 46.
4. W trakcie wykonywania swych zadań urzędnik dochodzeniowy ma dostęp do wszystkich dokumentów i informacji zebranych przez ESMA w czasie działań nadzorczych.
5. Urzędnik dochodzeniowy – po zakończeniu prowadzonego przez siebie dochodzenia i przed przekazaniem Radzie Organów Nadzoru ESMA akt sprawy zawierających jego ustalenia – zapewnia osobom będącym przedmiotem tego dochodzenia możliwość przedstawienia swojego stanowiska na temat wyjaśnianych spraw. Podstawę ustaleń urzędnika dochodzeniowego mogą stanowić wyłącznie fakty, do których osoby będące przedmiotem dochodzenia miały możliwość się odnieść.
6. W toku dochodzeń prowadzonych na podstawie niniejszego artykułu w pełni przestrzega się prawa do obrony przysługującego zainteresowanym osobom.
7. Urzędnik dochodzeniowy, z chwilą przedłożenia Radzie Organów Nadzoru ESMA akt sprawy zawierających dokonane przez niego ustalenia, powiadamia o tym fakcie

osoby, które są przedmiotem dochodzenia. Osoby, które są przedmiotem dochodzenia, mają prawo dostępu do akt sprawy, z zastrzeżeniem uzasadnionego interesu innych osób w zakresie ochrony ich tajemnicy handlowej. Prawo dostępu do akt sprawy nie obejmuje informacji poufnych dotyczących osób trzecich.

8. Na podstawie akt sprawy zawierających ustalenia urzędnika dochodzeniowego oraz – na wniosek zainteresowanych osób – po zapoznaniu się ze stanowiskiem tych osób zgodnie z art. 56, ESMA decyduje, czy osoby, które są przedmiotem dochodzenia, popełniły naruszenie lub naruszenia wymienione w art. 52 ust. 2, a jeżeli tak – stosuje środek nadzorczy zgodnie z art. 51 i nakłada grzywnę zgodnie z art. 52.
9. Urzędnik dochodzeniowy nie bierze udziału w obradach Rady Organów Nadzoru ESMA ani nie uczestniczy w żaden inny sposób w procesie podejmowania decyzji przez Radę Organów Nadzoru ESMA.
10. Komisja przyjmuje akty delegowane zgodnie z art. 60 do dnia [Urząd Publikacji: należy wstawić datę przypadającą po upływie 12 miesięcy od dnia wejścia w życie niniejszego rozporządzenia] r. w celu uściślenia przepisów proceduralnych dotyczących wykonywania prawa do nakładania grzywien lub okresowych kar pieniężnych, w tym przepisów dotyczących prawa do obrony, przepisów tymczasowych, przepisów dotyczących pobierania grzywien lub okresowych kar pieniężnych, a także szczegółowych przepisów dotyczących terminów przedawnienia w zakresie nakładania i egzekwowania kar.
11. ESMA przekazuje sprawy w celu wszczęcia postępowania karnego odpowiednim organom krajowym, jeżeli, wykonując swoje obowiązki wynikające z niniejszego rozporządzenia, stwierdzi, że istnieją wiarygodne przesłanki wskazujące na możliwość wystąpienia okoliczności stanowiących przestępstwo. Ponadto ESMA odstępuje od nałożenia grzywien lub okresowych kar pieniężnych w przypadku, gdy – wskutek postępowania karnego prowadzonego na mocy prawa krajowego – wyrok uniewinniający lub skazujący wynikający z identycznych faktów lub z faktów, które są zasadniczo takie same, uprawomocnił się.

Artykuł 56

Zapoznanie się ze stanowiskiem osób objętych postępowaniem

1. Przed podjęciem jakiegokolwiek decyzji na podstawie art. 51–53 ESMA zapewnia osobom objętym postępowaniem możliwość przedstawienia swojego stanowiska odnośnie do ustaleń ESMA. Podstawę decyzji ESMA stanowią wyłącznie ustalenia, co do których osoby objęte postępowaniem mogły przedstawić swoje stanowisko.
2. Przepisy akapitu pierwszego nie mają zastosowania, jeżeli konieczne jest podjęcie pilnych działań zgodnie z art. 51 w celu zapobieżenia istotnym i bezpośrednio grożącym szkodom dla systemu finansowego. W takim przypadku ESMA może przyjąć decyzję tymczasową i zapewnia osobom objętym postępowaniem możliwość przedstawienia swojego stanowiska jak najszybciej po podjęciu decyzji.
3. W toku postępowania w pełni przestrzega się prawa do obrony przysługującego osobom objętym postępowaniem. Osobom tym przysługuje prawo dostępu do gromadzonych przez ESMA akt sprawy, z zastrzeżeniem uzasadnionego interesu innych osób w zakresie ochrony ich tajemnicy handlowej. Prawo dostępu do akt sprawy nie obejmuje dostępu do informacji poufnych oraz wewnętrznych dokumentów przygotowawczych ESMA.

Artykuł 57

Kontrola Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej

Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej ma nieograniczone prawo orzekania w sprawie decyzji ESMA nakładających grzywnę lub okresową karę pieniężną. Może on uchylić, obniżyć lub podwyższyć nałożoną grzywnę lub okresową karę pieniężną.

Artykuł 58

Oplaty za rejestrację i uznanie oraz opłata nadzorcza

1. ESMA pobiera od kontrolerów zewnętrznych opłaty za wydatki związane z ich rejestracją, uznaniem i nadzorem oraz za wszelkie koszty, jakie może ponieść w związku z wykonywaniem prac na podstawie niniejszego rozporządzenia.
2. Wszelkie opłaty pobierane przez ESMA od kandydata na kontrolera zewnętrznego, zarejestrowanego kontrolera zewnętrznego lub uznanego kontrolera zewnętrznego pokrywają wszystkie koszty administracyjne poniesione przez ESMA w związku z działaniami prowadzonymi wobec tego konkretnego kandydata lub kontrolera zewnętrznego. Wysokość jakiegokolwiek takiej opłaty jest proporcjonalna do obrotów danego kontrolera zewnętrznego.
3. Komisja przyjmuje akty delegowane zgodnie z art. 60 do dnia [Urząd Publikacji: należy wstawić datę przypadającą po upływie 12 miesięcy od daty wejścia w życie] w celu określenia rodzajów opłat, czynności, za które są one pobierane, wysokości opłat oraz sposobu ich uiszczania.

Artykuł 59

Prowadzony przez ESMA rejestr kontrolerów zewnętrznych oraz kontrolerów zewnętrznych z państw trzecich

1. ESMA prowadzi na swojej stronie internetowej publicznie dostępny rejestr, w którym umieszczane są wszystkie poniższe informacje:
 - a) dane wszystkich kontrolerów zewnętrznych zarejestrowanych zgodnie z art. 15;
 - b) dane kontrolerów zewnętrznych, którzy tymczasowo mają zakaz prowadzenia działalności zgodnie z art. 51;
 - c) dane kontrolerów zewnętrznych, których rejestrację wycofano zgodnie z art. 51;
 - d) dane kontrolerów zewnętrznych z państw trzecich, którzy uzyskali zgodę na świadczenie usług w Unii zgodnie z art. 31;
 - e) dane kontrolerów zewnętrznych z państw trzecich uznanych zgodnie z art. 34;
 - f) dane kontrolerów zewnętrznych zarejestrowanych zgodnie z art. 15, którzy zatwierdzają usługi świadczone przez kontrolerów zewnętrznych z państw trzecich zgodnie z art. 35;
 - g) dane kontrolerów zewnętrznych z państw trzecich, których rejestrację wycofano i którzy nie mogą już korzystać z praw przysługujących im na mocy art. 31, jeżeli Komisja przyjmie decyzję o wycofaniu w odniesieniu do tego państwa trzeciego, o której mowa w art. 32;

- h) dane kontrolerów zewnętrznych z państw trzecich, których uznanie zawieszono lub wycofano, oraz kontrolerów zewnętrznych zarejestrowanych zgodnie z art. 15, którzy nie mogą już zatwierdzać usług kontrolerów zewnętrznych z państw trzecich.
- 2. Rejestr zawiera dane kontaktowe kontrolerów zewnętrznych, adresy ich stron internetowych oraz daty, od których decyzje ESMA dotyczące tych kontrolerów zewnętrznych stają się skuteczne.
- 3. W przypadku kontrolerów z państw trzecich rejestr zawiera również informacje na temat usług, które mogą świadczyć kontrolerzy zewnętrzni z państw trzecich, oraz dane kontaktowe właściwego organu odpowiedzialnego za nadzór nad nimi w państwie trzecim.

Tytuł V

Akty delegowane

Artykuł 60

Wykonywanie przekazanych uprawnień

1. Powierzenie Komisji uprawnień do przyjęcia aktów delegowanych podlega warunkom określonym w niniejszym artykule.
2. Uprawnienia do przyjęcia aktów delegowanych, o których mowa w artykułach „Przepisy proceduralne regulujące stosowanie środków nadzorczych i nakładanie grzywien” (art. 55 ust. 10) i „Opłaty za rejestrację i uznanie oraz opłata nadzorcza” (art. 58 ust. 3), powierza się Komisji na czas nieokreślony od dnia [*Urząd Publikacji: należy wstawić datę wejścia w życie*].
3. Parlament Europejski lub Rada mogą w dowolnym czasie odwołać przekazanie uprawnień, o którym mowa w artykułach „Przepisy proceduralne regulujące stosowanie środków nadzorczych i nakładanie grzywien” i „Opłaty za rejestrację i uznanie oraz opłata nadzorcza”. Decyzja o odwołaniu kończy przekazanie określonych w niej uprawnień. Decyzja o odwołaniu staje się skuteczna od następnego dnia po jej opublikowaniu w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej lub w określonym w tej decyzji późniejszym terminie. Nie wpływa ona na ważność jakichkolwiek już obowiązujących aktów delegowanych.
4. Przed przyjęciem aktu delegowanego Komisja konsultuje się z ekspertami wyznaczonymi przez każde państwo członkowskie zgodnie z zasadami określonymi w Porozumieniu międzyinstytucjonalnym w sprawie lepszego stanowienia prawa z dnia 13 kwietnia 2016 r.
5. Niezwłocznie po przyjęciu aktu delegowanego Komisja przekazuje go równocześnie Parlamentowi Europejskiemu i Radzie.
6. Akt delegowany przyjęty na podstawie artykułów „Przepisy proceduralne regulujące stosowanie środków nadzorczych i nakładanie grzywien” i „Opłaty za rejestrację i uznanie oraz opłata nadzorcza” wchodzi w życie tylko wówczas, gdy ani Parlament Europejski, ani Rada nie wyraziły sprzeciwu w terminie [dwóch miesięcy] od przekazania tego aktu Parlamentowi Europejskiemu i Radzie, lub gdy, przed upływem tego terminu, zarówno Parlament Europejski, jak i Rada poinformowały Komisję, że nie wniosą sprzeciwu. Termin ten przedłuża się o [dwa miesiące] z inicjatywy Parlamentu Europejskiego lub Rady.

Artykuł 61

Procedura komitetowa

Komisję wspomaga Europejski Komitet Papierów Wartościowych ustanowiony na mocy decyzji Komisji 2001/528/WE⁴⁷. Komitet ten jest komitetem w rozumieniu rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 182/2011⁴⁸.

⁴⁷ 2001/528/WE: Decyzja Komisji z dnia 6 czerwca 2001 r. ustanawiająca Europejski Komitet Papierów Wartościowych.

⁴⁸ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 182/2011 z dnia 16 lutego 2011 r. ustanawiające przepisy i zasady ogólne dotyczące trybu kontroli przez państwa członkowskie wykonywania uprawnień wykonawczych przez Komisję.

W przypadku odesłania do niniejszego ustępu stosuje się art. 5 rozporządzenia (UE) nr 182/2011.

Tytuł VI

Przepisy końcowe

Artykuł 62

Przepis przejściowy

1. Każdy kontroler zewnętrzny, który zamierza świadczyć usługi zgodnie z niniejszym rozporządzeniem od momentu jego wejścia w życie do dnia [Dz.U. proszę wpisać datę przypadającą 30 miesięcy od daty pierwszego zastosowania niniejszego rozporządzenia], świadczy takie usługi wyłącznie po uprzednim powiadomieniu ESMA o tym fakcie i dostarczeniu informacji, o których mowa w art. 15 ust. 1.
2. Do dnia [Dz.U. proszę wpisać datę przypadającą 30 miesięcy od daty pierwszego zastosowania niniejszego rozporządzenia] kontrolerzy zewnętrzni, o których mowa w ust. 1, muszą spełnić wymogi określone w art. 16–30, z wyjątkiem wymogów ustanowionych w aktach delegowanych, o których mowa w art. 16 ust. 2, art. 19 ust. 2, art. 20 ust. 3, art. 21 ust. 4, art. 22 ust. 3, art. 23 ust. 3 i art. 25 ust. 7.
3. Od dnia [Dz.U. proszę wpisać datę przypadającą jeden dzień po upływie 30 miesięcy od daty pierwszego zastosowania niniejszego rozporządzenia] kontrolerzy zewnętrzni, o których mowa w ust. 1, świadczą usługi zgodnie z niniejszym rozporządzeniem wyłącznie po zarejestrowaniu zgodnie z art. 15 i spełnieniu wymogów art. 14 i art. 16–30 uzupełnionych aktami delegowanymi, o których mowa w ust. 2.
4. Od dnia [Dz.U. proszę wpisać datę przypadającą jeden dzień po upływie 30 miesięcy od daty pierwszego zastosowania niniejszego rozporządzenia] ESMA sprawdza, czy kontrolerzy zewnętrzni, o których mowa w ust. 1, oraz usługi świadczone przez tych usługodawców do dnia [Dz.U. proszę wpisać datę przypadającą 30 miesięcy od daty pierwszego zastosowania niniejszego rozporządzenia] spełniają warunki określone w niniejszym rozporządzeniu.

Jeżeli ESMA uzna, że kontroler zewnętrzny lub świadczone usługi, o których mowa w akapicie pierwszym, nie spełniają warunków określonych w niniejszym rozporządzeniu, ESMA podejmuje co najmniej jedno z działań zgodnie z art. 52.

Artykuł 63

Przepis przejściowy dotyczący kontrolerów zewnętrznych z państw trzecich

1. Każdy kontroler zewnętrzny z państwa trzeciego, który zamierza świadczyć usługi zgodnie z niniejszym rozporządzeniem od momentu jego wejścia w życie do dnia [Dz.U. proszę wpisać datę przypadającą 30 miesięcy od daty pierwszego zastosowania niniejszego rozporządzenia], świadczy takie usługi wyłącznie po uprzednim powiadomieniu ESMA o tym fakcie i dostarczeniu informacji, o których mowa w art. 15 ust. 1.
2. Kontrolerzy zewnętrzni z państw trzecich, o których mowa w ust. 1, muszą:
 - a) spełnić wymogi określone w art. 16–30, z wyjątkiem wymogów ustanowionych w aktach delegowanych, o których mowa w art. 16 ust. 2, art. 19 ust. 2, art. 20 ust. 3, art. 21 ust. 4, art. 22 ust. 3, art. 23 ust. 3 i art. 25 ust. 7;

- b) posiadać przedstawiciela prawnego z siedzibą w Unii, który spełnia wymogi określone w art. 34 ust. 3 lit. a)–c).
3. Od dnia [Dz.U. proszę wpisać datę przypadającą jeden dzień po upływie 30 miesięcy od daty pierwszego zastosowania niniejszego rozporządzenia] zastosowanie mają art. 32, 34 i 35.
4. Od dnia [Dz.U. proszę wpisać datę przypadającą jeden dzień po upływie 30 miesięcy od daty pierwszego zastosowania niniejszego rozporządzenia] ESMA sprawdza, czy kontrolerzy zewnętrzni, o których mowa w ust. 1, oraz usługi świadczone przez tych usługodawców do dnia [Dz.U. proszę wpisać datę przypadającą 30 miesięcy od daty pierwszego zastosowania niniejszego rozporządzenia] spełniają warunki określone w niniejszym rozporządzeniu.

Jeżeli ESMA uzna, że kontroler zewnętrzny lub świadczone usługi, o których mowa w akapicie pierwszym, nie spełniają warunków określonych w niniejszym rozporządzeniu, ESMA podejmuje co najmniej jedno z działań zgodnie z art. 52.

Artykuł 64 ***Wejście w życie***

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie dwudziestego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia [...] r.

W imieniu Rady W imieniu Parlamentu
Przewodniczący Przewodniczący